

CĂLĂTORII ȘI OBSERVAȚII Miracolul iubirii

*Iubirea pură e un creator fascinant
pentru întreaga creație ce supraveghează forma,
modificând versiunile pentru a o desăvârși.*

Phoenix, Arizona, martie 2001: circul continuă. După ce am petrecut luna februarie în India, S.U.A. este prima noastră oprire din cel de-al treilea turneu al noului mileniu. Este o zi minunată de primăvară și mă plimb pe stradă, conectată la walkman și ascultând muzica mea preferată - modul meu obișnuit de a rămâne acordată și centrată.

Bucurându-mă de soarele dimineții pe drumul spre conferința yoga, mă trezesc gândindu-mă la magia și haosul Indiei și la natura efemeră a vieții, la faptul că putem conta întotdeauna pe schimbare.

Mă gândesc la ciclurile nașterii și morții și, între timp, la căutarea unei vieți de calitate.

Mă gândesc la familie, la cei pe care îi iubim și la cei pe care continuăm să-i iubim chiar dacă ne-au părăsit. Gândurile mi se scurgeau prin minte, eliberând amintiri de mult uitate, cum ar fi imaginea mamei mele, care mi-a trezit, din nou, sentimente de nostalgie.

Îmi este dor de ea.

În iulie 1994, în primele ore ale dimineții, această femeie blândă și generoasă a suferit un puternic atac de cord. Am primit un telefon de care mi-a fost *groază*, pentru că, în urmă cu câteva luni, amândoi părinții mei erau internați în spital, din cauză că suferiseră câte un infarct. După ce s-au simțit mai bine, le-am vândut casa de pe coastă și i-am mutat într-un frumos sat de pensionari în care puteau trăi pe cont propriu, însă unde li se oferea și ajutor, dacă era necesar. Purtând răni emoționale din cel de-al doilea război mondial și mai târziu de la moartea copiilor, amândoi au ajuns la o vârstă înaintată, pe cât de grațios au știut. Cred că amândoi erau pregătiți acum să meargă mai departe. „Mama ta a murit.” Era vocea tatălui meu, îndurerat și în stare de șoc. Liniștea de pe linia telefonică era paralizantă. „Cum?”, am șoptit. „Cred că a fost inima.” „Unde se află?”, am reușit să întreb. „Ambulanța tocmai a plecat; au luat-o la spital. Au încercat să o resusciteze, dar eu cred că a murit.” „Tu unde ești?”

„Sunt încă acasă. Trebuie să merg la spital.” Masivul, curajosul meu tată vorbea ca un băiețel părăsit.

„Vin imediat. Așteaptă-mă să mergem împreună.” Mi-am trezit din somn copiii, pe vremea aceea adolescenți, pentru a-i anunța unde plec, întrucât, a le lăsa un bilet părea mult prea crud din partea mea. Au rămas împreună în pat plângând și încercând să adoarmă. Despărțirea de cei dragi este grea. Era al treilea bunic al lor care a murit în mai puțin de doi ani. Nu este niciodată ușor să înfrunți moartea, deși dorul și dorința de a ști cum și unde sunt se micșorează cu timpul.

Privind trupul ei lipsit de viață întins pe un pat de spital, așteptând să meargă la morgă, arăta ca și cum ar fi dormit. Am îmbrățișat-o și am sărutat-o și i-am mângâiat ușor părul, îndepărtându-l de pe fața sa, încă frumoasă. În timp ce lacrimile curgeau, inima mea începuse deja să sufere de pe urma pierderii și simțeam o nuanță de supărare.

„Nu poți pleca." M-am trezit șoptind în mod egoist. „Mai am încă nevoie de tine. Avem atât de multe lucruri de făcut împreună."

Într-un fel, știam că mă putea auzi, deși nu se mai afla în forma fizică. Timpul se oprise, apoi m-am întors la realitate și mi-am luat rămas bun de la ea, oferindu-i binecuvântările și rugăciunile mele, desemnându-i o echipă de îngeri pentru a-i face călătoria mai ușoară.

„Poți lua legătura cu ea, în locul meu?", a fost rugămintea din inimă a tatălui meu, în timp ce stăteam, mai târziu, în ușa dormitorului lor.

„Nu știu, tată. Sunt destul de emoționată. E posibil să blochez linia de comunicare." Comunicarea telepatică bună are nevoie de canale limpezi.

„Încearcă ...", mi-a spus cu o voce stinsă, „te rog ... pentru mine."

„Bine", am răspuns blând și, închizând ușa dormitorului, m-am așezat lângă somiera în care și-a trăit ultimele clipe.

„Doamne, dă-mi voie să comunic cu ea, să o văd și să o simt. Permite să se întâmple acestea. Mamă, mamă, vino la mine."

Am început să plâng din nou, fiindu-mi deja dor de ea; incapabilă să cred că murise. Pe măsură ce respiram profund și mă concentram, lumina mi-a inundat ușor mintea, până când fascicule mai strălucitoare au apărut în viziunea mea periferică. S-a deschis un tunel de lumină și au început să prindă formă trei ființe.

Mama se afla în mijloc, ținând-o de mână pe nepoata mea care murise cu câțiva ani în urmă, la frageda vârstă de douăzeci și cinci de ani. Amândouă arătau bine, fericite, fără vârstă. Cred că în dreapta ei era fratele meu. Era greu de zis, pentru că trecuseră două decenii și jumătate de când șoseaua îi luase tânăra viață. O cursă de automobile, băieți beți, fete frumoase, farmecul senzualității i-au condus spre un destin complet inimaginabil.

Încă îmi mai este dor de el și mă gândesc cum ar arăta mai în vârstă, cu o familie a sa, pentru că întotdeauna am fost apropiați.

„Arăți extraordinar", i-am spus zâmbind, ignorând tristețea și durerea, fiind bucuroasă că intrasem în legătură.

„E minunat!" Radia. „Aici nu există durere, mă simt din nou ca o tânără." Arăta ca la treizeci de ani. Lumina radia din întreaga sa ființă, orbindu-mă. I-am spus cât de mult o iubeam și că eram bucuroasă că era fericită să fie liberă.

„Spune-i tatălui tău...", zise ea, știind de ce am chemat-o. „Spune-i că îl iubesc. Spune-i că voi fi aici și îl voi aștepta. Aici nu există timp - o zi, un an, sau zece, nu are nici o importanță. Spune-i să vină când este pregătit. Vom fi din nou împreună. Spune-i că sunt tot timpul cu el, să nu se grăbească."

A alunecat ușor din mintea mea.

„Te iubesc. Te iubim", am zis. „Ne este dor de tine."

„Voi veni de câte ori mă chemi", au fost cuvintele ei de despărțire.

Declarațiile noastre de dragoste păreau să fie un ecou în timp.

Am stat în liniște, plângând încet, până când am putut să mă adun suficient pentru a reveni la tatăl meu și pentru a sta de vorbă.

„Știi", mi-a spus mai târziu printre lacrimi, bărbia sa tremurând din cauza durerii, „noi aveam o

înțelegere."

„Tu și mama?"

„Da", zâmbi el blând. „Am stabilit că oricine va pleca primul, va lua legătura cu cel pe care l-a părăsit. De-abia aștept să văd cum va face aceasta."

„Îți mulțumesc", zise el după ce a făcut o pauză pentru a-și redobândească liniștea.

„Ieri am avut o zi minunată", a început din nou, simțind nevoia să-mi împărtășească.

„Ne-am petrecut ziua în pat, făcând dragoste și stând de vorbă. A spus de mai multe ori cât de mândră era de voi toți. Nu ar fi putut să aibă copii mai buni. Cum fiecare dintre voi sunteți diferiți și totuși extraordinari." Am zâmbit și am stat în liniște, ținând în mâini ceștile fierbinți de cafea.

„A zis că ar fi fost mai bine pentru ea să moară prima. Că eu m-aș descurca mai bine fără ea, decât ea fără mine." Și-a aplecat capul, lăsând lacrimile să curgă.

„Nu cred că are dreptate. Deja îmi este dor de ea. Nu e drept."

Câteva nopți mai târziu s-a trezit brusc, valuri de iubire și lumină îl inundaseră, pulsând prin corpul lui. Entuziasmat, a sărit din pat.

„Mama ta este aici! Ia legătura cu mine!", a zis, trezindu-le pe surorile mele, care au venit să fie împreună cu el înainte de înmormântare.

„Privește!", spuse entuziasmat. „Pot să-mi mișc mâna. Sunt vindecat, efectele infarctului au dispărut."

A luat un stilou și a scris ușor cu mâna dreaptă, care înainte era paralizată și pe care nu o putea folosi.

„Priviți, pot să scriu! E un miracol! Puteți să-l simțiți?"

Sora mea spunea că arăta ca un om animat de o forță îngerească. Deși efuziunea și vindecarea au fost temporare, efectul vizitei mamei i-a întărit credința și i-au îndepărtat ultimele rămășițe ale incertitudinii.

Înțelegerea faptului că puterea iubirii străbate lumile în acest fel, îi imprimă observatorului nu doar respect, ci și venerație pentru ceea ce reprezintă iubirea - o legătură atât de profundă între suflete, încât se regăsesc în afara formei -și venerație pentru forța adusă de iubire.

Acest lucru mi s-a confirmat profund câțiva ani mai târziu, la un seminar de metafizică pe care l-am susținut în sudul Franței.

„Aș vrea să-ți împărtășesc ceva", zise o femeie firavă, după ce am fost ghidată să le povestesc despre oameni care își pot părăsi corpul prin propria voință; cum anumiți oameni pot chiar să-i viziteze pe cei iubiți, să facă dragoste cu

ei, și felul în care lipsa formei sau distanța nu reprezintă o piedică pentru aceștia.

„Nu am mai povestit acest lucru nimănui până acum", zise ea cu ochii de un albastru deschis scânteind de viață. Părul său alb era prins într-o coadă de cal care îi întindea ușor pielea feței sale în vârstă de 84 de ani, făcând-o să arate din nou tânără.

„Împreună cu soțul meu am fost teozofi timp de zeci de ani, am avut o relație foarte apropiată, iubitoare și spirituală, timp de peste cincizeci de ani", spuse ea zâmbind nostalgic, pe măsură ce rememora trecutul. „Atunci când a murit, îi simțeam lipsa foarte intens, iar, într-o noapte, am avut un vis în care el a venit la mine și ușor, cu bucurie, am făcut dragoste. A fost atât de minunat, de real, de plin de împlinire și...", a făcut o pauză ca și cum era puțin jenată, „surprinzător, când m-am trezit, aveam toate simptomele ca și cum aș fi făcut fizic dragoste. La început am crezut că este imposibil. Cum poate stabili el un contact fizic atât de real?"

S-a oprit din nou, așteptând reacția mea.

„Cum te-ai simțit?", am întrebat-o.

„Încântată! Bucuroasă! Uluită să trăiesc faptul că iubirea noastră era suficient de puternică pentru a-l aduce la mine. După aceea, a venit în fiecare săptămână. Au trecut peste cincisprezece ani! Am comunicat într-un mod dincolo de telepatie, totuși la un moment dat, i-am spus că eram îngrijorată că relația noastră ar putea să-l tragă înapoi, știi tu, să-l împiedice să treacă în planul următor."

„Ce ți-a răspuns el?"

„Mi-a spus că va veni să mă vadă atâta timp cât eu aveam nevoie, că putea să fie și acolo și aici, între cele două lumi. După câțiva ani am hotărât împreună să vină doar o dată pe lună, pentru că amândoi știam că avea altă lucrare de îndeplinit. Încă mai vine, mi se pare atât de corect, însă nu am simțit niciodată că aș putea împărtăși aceasta cu altcineva - majoritatea oamenilor ar putea să creadă că sunt sminti-

tă, o femeie bătrână căreia îi este dor de partenerul ei. Dar, după ceea ce ne-ai spus astăzi, am știut că mă vei înțelege. Este atât de bine să pot, în sfârșit, să îmi împărtășesc secretul după toți acești ani!"

Am fost onorată că mi-a spus, pentru că este minunat să auzi astfel de povești. Practicând meditația de aproape șaizeci de ani, această femeie energică, vioaie vine să mă vadă de fiecare dată când sunt în Franța și călătorește în jurul lumii pentru a fi cu fiul și nepoții săi. Plină de iubire și vitalitate, devoțiunea sa pentru Dumnezeu și stilul ei de a trăi sănătos îi însuflă o puternică pasiune pentru viață.

~

Sentimentul de iubire pe care l-am simțit împreună cu tatăl meu, în prezența mamei, după trecerea sa, va rămâne cu noi pentru totdeauna, fixat cu fermitate în sufletele noastre, împreună cu înțelegerea faptului că iubirea străbate întreg spațiul, unindu-ne pe toți până la sfârșitul timpului. Pentru mine a fost același sentiment pe care l-am trăit când am început pentru prima dată să comunic conștient cu Maeștrii planului interior, întrucât acceptarea realității și a Prezenței lor mi-au deschis multe porți ascunse, în timp ce, simultan, mi-au dăruit capacitatea de a fi cufundată în adâncurile unei iubiri nemărginite. Era un sentiment care îl lăsa pe beneficiarul său împlinit, sătul și totuși, paradoxal, dorindu-și mai mult.

La doi ani de la moartea mamei mele, a început perioada mea de călătorii.

Știința pe care ne bazăm:

Aș fi putut spune că Grăția Divină a fost cea care le-a adus Prezența în lumea mea, alții ar putea

spune că a fost un destin divin - o chemare vizionară, totuși, fiind copleșită de noutatea acestor întâmplări, pregătirea mea m-a înzestrat cu detașare și discernământ, pentru a le testa canalele de comunicare. Fiind o persoană care nu se impresionează ușor, mi-am

menținut perspectiva științifică, lăsând explicațiile să iasă la suprafață prin aplicarea Legilor Universale. În cele din urmă, am înțeles că legile științei pământești erau doar un microcosmos dintr-o perspectivă mult mai amplă, oglindită de lumea cuantică, pe care știința de abia a început să o exploreze.

Max Plank, părintele mecanicii cuantice, scria: „Omul de știință, deschizător de drumuri, trebuie să aibă o imaginație intuitivă vie, pentru că ideile noi nu sunt generate prin deducție, ci prin imaginație creativă artistică.”

Din nefericire pentru clarvăzători și perspectiva lor în lumile superioare, legăturile vor rămâne de neînțeles pentru cei blocați într-o lume a emisferei stângi a creierului. Așa a fost întotdeauna și este destinat să rămână, deoarece secretele universului pot fi percepute și înțelese de cei care au dorința de a-și deschide ochii pentru a vedea și inimile pentru a simți. Pentru cei cu o sensibilitate profundă, lumile se pot uni și, când acest lucru se întâmplă, darurile revelate aduc, într-un final, răspunsurile la toate întrebările noastre. Înțelepții din India vorbesc despre iubirea și cunoașterea adusă de Tantra, un cuvânt care înseamnă metodă sau tehnică. În timp ce filozofii creează dogme și promovează gândirea idealistă, doar experiența prin intermediul instrumentelor ne aduce cunoașterea concretă a domeniului Celor Sfinți și al Zeilor. A fi în Prezența lor, sau a fi capabil să te afli în prezența celor dragi care au murit și să păstrezi legătura reprezintă, într-adevăr, o bucurie. Însă ambele sunt doar o parte a acordării noastre astfel încât secretele Biocâmpului Dimensional să poată fi revelate.

Călătorind, am descoperit foarte mulți oameni aflați într-o stare de admirație pentru aceia care au avut experiența legăturii și revelației divine. Totuși, Divinul ne vorbește fiecăruia dintre noi în multe moduri. A fi capabil să faci legătura dintre lumi, fie să intri în contact cu cei dragi care ne-au părăsit, fie să primești călăuzire interioară, este pur și simplu o chestiune de a fi deschis și suficient de sensibil pentru a re-

cunoaște și accepta acest câmp. Ghidul cel mai potrivit și puntea de legătură pe care noi toți o avem este Maestrul nostru interior, Divinitatea Lăuntrică, pe care eu îl numesc DOW* - cea mai pură scânteie a iubirii și înțelepciunii Divine care există în toți atomii și în întreg spațiul, Cel care ne respiră și ne dă viață. Primul pas în acordarea la canalul Său de comunicare este o chestiune de dorință.

Acțiunea Perfectă:

„îmi abandonez acum fiecare celulă a ființei mele Divinului Lăuntric. Îi dau DOW-ului meu permisiunea de a mă alinia

perfect, pe toate nivelurile, cu Esența mea Divină, acum. Așa să fie! Așa să fie! Așa să fie!”

Acesta este primul pas pentru accesarea și alinierea la DOW-ul nostru.

A INTRA ÎN JOC Blavatski și Sfântul Francisc

*Experiența dobândită în școala vieții
va prezenta bunăvoința, atunci când acțiunile vor crea excelență.*

San Francisco, California 2001: încă un avion, încă un aeroport, o întâmpinare călduroasă din partea fiicei mele care mă îmbrățișează puternic. Este întotdeauna minunat să o întâlnesc și, atunci când stăm de vorbă și râdem pare ca și cum nu am fost niciodată despărțite. Ea este hotărâtă să vadă lumea și de cinci ani călătorește.

Cinci ani. Parcă ar fi fost ieri. Totuși, și pentru mine au trecut cinci ani.

Cinci ani de călătorie fără sfârșit, trecând prin tot felul de orașe, cu popasuri prin aeroporturi sau cafenele boeme, scriind din abundență în jurnal, adunând povestiri pe care să le împărtășesc pe drum. Cinci ani de camere de hotel și întâlniri sporadice cu familia și bucurie de fiecare dată când ajungeam acasă. Cinci ani de paparazzi și gazetari nerăbdători să nascocască ceva nou. Ani de încredere că semințele plantate își vor găsi pământul fertil - nenumărate întâlniri cu spectatori, cititori, discutând și simțind puterea DOW-ului lor, a Divinității lor Lăuntrice care cunoaște totul, esența întregii forțe și viziuni, esență cu adevărat sublimă. Timp petrecut inspi-rându-i pe unii oameni să-și cunoască această forță lăuntrică și alături de alții care n-au ezitat să-și arate suspiciunea sau confuzia; timp petrecut cu sceptici mănioși și agitați care, presupunând că sunt doar un trup cu o minte și emoții, nu pot înțelege posibilitatea existenței unei forțe radiante Divine.

Fața senină a lui Anjie și bucuria de a mă vedea mă umple de căldură. Întotdeauna uit cât de mult îmi este dor de ea până când ne reîntâlnim. Uneori, absența ne face să uităm valoarea de neprețuit a acelora pe care îi iubim.

Am urmărit-o în timp ce vorbea, punându-mă la curent cu ultimele vești. Străfulgerări ale imaginilor cu momentul în care am născut-o au început să-mi treacă prin minte - o față de o inocență blândă, dulce, ochi larg deschiși și pătrunzători, degețele mici strângându-le pe ale mele în timp ce suga cu lăcomie de la pieptul meu. Îmi amintesc cum sentimentele iubirii materne mă copleșeau, la fel cum o fac și în prezent. Am născut acasă, iar ea a venit pe lume la ora 8.30, duminica dimineată, în timp ce clopotele bisericii băteau pentru a-i ura bun venit. Și iat-o acum, la douăzeci și cinci de ani, o tânără femeie frumoasă și independentă. „Parcă a fost ieri”, îmi spun încet, ca pentru mine, fericită de această nouă întâlnire. Copii se nasc, cresc și merg mai departe pentru a explora lumea, devenind între timp, aproape fără să ne dăm seama, independenți.

„Un ciclu natural al vieții”, îi aud pe Maeștrii spunând. După ani de comunicare în planul interior, sunt obișnuită să îi aud în acest fel, prezența lor învăluindu-mă adeseori atunci când mă aștept mai puțin. Din nou, primirea călduroasă și zâmbetele luminoase mă înconjoară în timp ce ne desfășurăm programul în Mill Valley, comunicând cu oameni entuziaști și responsabili, care au o viață intensă.

Câteva zile mai târziu ne-am întâlnit cu o echipă admirabilă de cercetători de la un Institut care își propune să testeze și să confirme descoperirile noastre legate de Radianța Divină care, atunci când este emisă în interiorul nostru, are puterea de a ne hrăni celulele, nu doar sufletele. Totul merge bine și fixăm

o întâlnire, deși mintea mea se întoarce la India și la echipa de cercetare care a avansat atât de mult acolo. India este un tărâm al extremelor, condusă de filozofii străvechi care se luptă să fie auzite, în timp ce nebunia prezen-

tului năvălește cu atracția materialului, tăinuind, încă o dată, ceea ce este adevărat.

În timp ce părăsesc centrul de cercetări, nu mă pot abține să mă întreb dacă vom putea folosi vreodată știința noastră actuală pentru a dovedi existența lui Dumnezeu, sau dacă nu este mai bine să avem încredere că, pe măsură ce din ce în ce mai mulți oameni experimentează puterea DOW, dovada va apărea pentru ei atunci când vor observa transformarea din propriile lor vieți. Experiența personală va eclipsa întotdeauna căutările mentale, iar pentru a înțelege intuitiv canalul Radianței Divine, trebuie să ne lăsăm absorbiți de el.

În timp ce mă plimb împreună cu fiica mea, într-o tăcere plăcută, prin Redwood Valley, mă gândesc mai mult la jocul vieții, al legăturii cu Dumnezeu și la eterna căutare a omenirii a lucrurilor înalte. Un dans ezoteric care i-a captivat pe mulți, de mult timp, un dans al răbdării, dincolo de minte, care necesită trăire și pasiune - un dans al încrederii, abandonării, sensibilității și credinței. Aceasta a fost paradigma metafizicii; viața înseamnă a învăța să reușești să trăiești într-un mod care aduce beneficii întregului. Și mă gândesc la iluminare, acel spațiu ce aduce o cunoaștere care face ca întrebările noastre să dispară.

Mă gândesc la munca mea și la cât de lung a fost drumul de a readuce atenția din nou asupra științei, felul în care trecerea prin încercările dogmelor religioase poate reprezenta atât o călătorie prețioasă, cât și una tulburătoare. Încep să mă gândesc la toți aceia care s-au născut pentru a spune o poveste, mesageri pre-programați să-i impresioneze pe cei deschiși la Prezența și la cuvintele lor.

Mă gândesc la amintirile mele cele mai timpurii și la sentimentul pe care mi-l inspira mama. Căldură, iubire, apreciere și bună primire, siguranță, îngrijire, preocupare, atenție. Încă

mai aud vocea tatălui meu răsunând prin eter, glasuri ale unor tineri râzând sau certându-se - câteodată ambele. Muzică. Multă muzică umplea camera - jazz, clasică și mai târziu rock.

A fost o binecuvântare să mă nasc și să fiu crescută într-un orașel mic care reprezenta, în esență, un experiment social uriaș. Mii de emigranți de după război veniseră împreună cu familiile lor, pentru a-și începe viața în „țara cu noroc”, așa cum era denumită Australia în anii '50. Uniți printr-un țel comun, ei au venit să îndeplinească viziunea și construcția unor uzine hidroelectrice gigantice care să furnizeze oamenilor din Australia mai multă energie.

Interesant simbolism. Din punct de vedere metafizic, apa reprezintă corpul nostru emoțional și totuși, ea înseamnă mai mult.

O insulă enormă înconjurată de oceane, Australia a fost de mult timp recunoscută ca o comunitate multiculturală-lă reușită, datorită integrării culturale armonioase. Este adevărat că au început pe un teren șubred - decimarea culturii aborigene nu a fost un început bun, iar mulți îl regretă. Totuși, în ultimele câteva zeci de ani, integrarea noastră culturală și armonia au fost, în general, un succes. Îmi

amintesc sentimentul de unitate din momentul în care emigranții se adunaseră pe acest nou pământ și cât de rapid au trecut anii în timp ce au încercat să se mulțumească cu viața lor. Mersul la biserică. Școala de duminică. Încep să apară întrebările.

„întreabă și vei primi răspunsul”, mi se spune. Deci încerc. Rezultatele mi s-au clarificat doar mai târziu în viață.

„Dumnezeu este pretutindeni, atotputernic, atotștiutor”, mi se spune. Devin entuziasmată gândindu-mă la Dumnezeu, care poate fi atât înăuntrul meu, cât și peste tot împrejur. Decid să-L caut și să-L simt pe Dumnezeu. La șapte ani am prima criză de maturizare - devin obsedată de întrebările vieții: „cine” și „de ce”. Cine a făcut luna și ce produce fluxul și refluxul? Cine s-a gândit să creeze nisipul și soarele? Cum s-au născut? Cum am venit noi pe lume și de ce? Cos-

mologia mă exaltă. Îmi încep ucenicia metafizică, iar Șamanul din interior începe să se re-trezească, pe măsură ce învăț să apreciez tăcerea și timpul.

Petrecându-mi toate orele și zilele libere în natură, mă cațăr în cei mai înalți copaci, pretinzând că sunt un explorator îndrăzneț ce pășește pe tărâmurile netrecute pe hartă. Descopăr pâraie și iazuri și viața păsărilor care mă face să zâmbesc cu admirație. Simt Prezența iubirii în jurul meu și, fără ca mintea mea conștientă să știe, în câmpul meu pătrunsese Sfântul Francisc din Assisi.

În timp ce explorez peșteri și escaladez stânci, îi simt pe cei invizibili alături de mine, iar apoi, stând culcată în iarba înaltă, privesc cum vântul împrășteie semințele prin aer. Deși nu îi văd niciodată pe Maeștri, Prezența lor se instalează asupra mea ca o haină veche preferată, ceva deosebit de prețios.

Printre toate aceste visări cu ochii deschiși aduse de această perioadă magică, am crescut, puțin mai înțeleaptă, atrasă fiind apoi de lumea afacerilor. În casa noastră radioul era zilnic deschis și găseam întotdeauna lumina vie a focului și mirosul de cafea proaspătă. Televiziunea lipsea cu desăvârșire, iar muzica rock era mereu prezentă. Nu aveam musafiri, însă aceștia erau bineveniți chiar dacă eu eram rareori acasă. Simțeam nevoia să fiu în aer liber, să stau în copaci, să simt forța și puritatea pranei care însoțește atât de blând aerul de munte.

Îmi amintesc discuțiile despre prietenii de joacă invizibili ai Doamnei Blavatsky, cum maestrul El Morya a fost împreună cu ea tot timpul, călăuzind-o ușor prin viață. Maestrul El Morya a fost un prinț indian din secolul al XIX-lea, care i-a instruit pe maestrul Kuthumi și Djwal Khul. Prima oară când s-a apropiat de tânăra Helena Blavatsky era într-o vizită la Londra, când i-a dezvăluit calea vieții ei. I-a călăuzit activitatea și i-a atribuit lui Kuthumi crearea cărților pe care ea le-a primit telepatic.

Am început să privesc acest gen de „iluminare transcendentă” de la Maeștri ca pe ceva ce ne-a fost dat dintotdeauna, iar poveștile despre legătura Doamnei Blavatsky cu planurile astrale sunt numeroase. „Doctrina Secretă” a Doamnei Blavatsky a ridicat-o până la nivelul de a fi considerată unul dintre cele mai clare canale de legătură pentru Maeștrii Alchimiei - MA - cu toate că viața sa personală a fost la fel de nuanțată ca și a numeroșilor mesageri de-a lungul timpului, pentru că aceia care vin ca aducători ai schimbării, adesea au capacități neobișnuite și personalități foarte puternice.

În Știința Biocâmpului Dimensional, un inițiat continuă din aceeași stare a conștiinței pe care a obținut-o în viața anterioară și, prin urmare, poate avea obiceiuri foarte exacte. De exemplu, o persoană care fost un vegetarian practicant, de obicei va adopta același tip de alimentație și în viața următoare.

Îmi amintesc când au început discuțiile.

„Trebuie să-ți mănânci carnea”, zicea mama mea.

„Dar nu vreau.”

„Te vei îmbolnăvi, toată lumea trebuie să mănânce puțină carne”, insistă ea.

„Nu-mi place”, am răspuns, respingând intuitiv modul în care animalele erau omorâte, ca și cum aș fi simțit otrava adrenalinei din carne.

Discuția părea să aibă loc tot timpul, ținând un fir al discordiei în mijlocul casei haotice, dar fundamental fericite, a familiei mele. Prima dată am respins carnea la doi ani. Sensibilitatea mea înflorea, împreună cu o dorință profundă de a-mi aminti ceva care știam că era deja cunoscut.

De la vârsta de zece ani am devenit fanatică în legătură cu controlul armelor de foc, urmărind vânătorii prin pădure. La vremea aceea, adolescenții primeau în dar puști la aniversări și de Crăciun.

Stând la înălțime într-un copac, urmăream stolurile de păsări cum se dispersează și se formează la fiecare răsărit și asfințit, văzând mii de zburătoare adunându-se emoționate să-și împărtășească noutățile, ca și cum nu s-ar mai fi întâlnit de mult timp. Le puteam asculta ore întregi, privind norii trecând deasupra lor și simțind adierea cu care Dumnezeu fremăta prin copacii mei iubiți.

Bang! Păsările au început să țipe, iar una dintre ele a căzut la pământ.

Bang! Altă împușcătură, încă o pasăre la pământ.

Eram îngrozită. Vânătorul a mers mai departe ignorând prada, satisfăcut că a nimerit ținta. Denumeau aceasta „exercițiu de ochire”, iar pentru ei viața era fără valoare. Am început să-i urmăresc, aruncând cu pietre pentru a le atrage atenția. Apoi, am țipat la ei să tragă mai degrabă în cutii de conserve, să nu mai fie atât de lipsiți de milă.

Au râs și au tras împușcături în aer, chiar deasupra mea. Am prins curaj în confruntarea directă, dar, de cele mai multe ori, aceasta nu avea nici un efect. Pentru ei era doar un joc, vânătorul și prada, unul care se juca de mii de ani; supraviețuirea celui mai bine adaptat. Pentru ei eram doar o fetiță - o mică pacoste.

Întâmplările m-au făcut să mă gândesc la adaptare. Ce anume determina dacă o ființă este bine adaptată? Musculatura? Praful de pușcă? Chiar și atunci îmi era clar că ambele trebuiau dirijate de o mentalitate pozitivă.

„Cum rămâne cu oamenii înclinați spre cruzime?”, am întrebat o forță invizibilă care mi-a răspuns:

„Mecanismul uman trebuie și el condus de valori, suflet, morală, coduri de onoare.”

În acea perioadă, natura mea idealistă s-a dezvoltat rapid și mi-a atras atenția cu privire la starea celorlalți oameni din lume. Am devenit conștientă de măcelărirea continuă și fără sens a animalelor, moartea inutilă a copiilor subnutriți, prețul războiului plătit de spiritul uman. Acesta a fost înce-

putui căutării mele cu scopul de a găsi soluții pentru a restabili din nou armonia în lumea omului.

Doream să observ nesfârșitul fluviu al vieții, cu care să mă joc și asupra căruia să meditez. Totul

defila prin fața mea, iar câteodată, intram în scenarii care, la acea vreme, păreau a fi cufere de comori pline cu speranță inocentă.

La treisprezece ani m-am trezit zicând:

„Trebuie să existe și altceva. Orice ar fi, vreau să cunosc această forță, să o cunosc și să-mi dedic viața ei. Nu pot doar să cresc, poate să mă căsătoresc și doar să mă rezum la a avea o carieră."

Îmi mai amintesc încă primul dans, prima mea dragoste. Amândoi eram timizi, dorind să ne invităm unul pe celălalt, dar eram invitați de alții în schimb. Prea târziu, privirile îndrăgostite pluteau prin noapte de la o margine la alta a mesei, unde am învățat despre devotamentul față de prieteni.

Apoi a început serios jocul întâlnirilor. Prima întâlnire adevărată, primul sărut adevărat, băiatul nepotrivit. Apoi bucuria, băiatul potrivit, sentimente puternice, conversații care se prelungeau toată noaptea, sărutările de la cinematograful, cine la lumina lumânărilor, plimbări cu automobilul în după-amiezele de vară, angajamente, încredere, inocența iubirii. Naivi și deschiși, făceam lungi plimbări pe jos, împreună cu Sfântul Francisc din lumea mea, simțindu-ne acceptați și apreciați; apoi a urmat despărțirea, schimbarea, ne-am luat rămas bun cu tristețe, urmând o nouă viață, noi începuturi și apariția unei stări de neliniște.

Avea să urmeze acel „mai mult”. Simțeam aceasta ca pe o certitudine că, într-un fel sau altul, rugăciunile copilăriei erau pe punctul de a se îndeplini. Îmi doream mereu să găsesc un înțeles și răspunsuri mulțumitoare la întrebările vieții, ca și cum aș fi fost imperfectă și întotdeauna însetată. Studiam, cercetam, citeam mult. Profesorul meu de engleză, înțelegând ce se afla în sufletul meu în permanentă căutare,

mi i-a recomandat pe Dostoievski și marii autori ruși, iar Tolkien mă acaparează și lumea fantastică a hobbiților devine reală. Încep să simt că trăiesc în două lumi. Aveam șaptesprezece ani.

Știința pe care ne bazăm:

Deseori oamenii mă întreabă: „Cum pot face diferența dintre propriile gânduri și călăuzirea Divină?” Este o întrebare interesantă, deoarece, din punct de vedere metafizic, totul este Unul și totul vine de la Dumnezeu, chiar și capacitatea noastră de a gândi. Prin urmare, testul ar trebui să fie: oare simțim intuitiv că îndrumarea pe care o primim este corectă. A învăța să avem încredere în călăuzirea noastră intuitivă reprezintă cerința de bază pentru o viață fericită, iar aceasta apare atunci când deschidem porțile propriului DOW.

Sunt atât de mulți copii care par să aibă de toate - familii bune, înfățișare plăcută, inteligență, fericire, însă simt că toate acestea, într-un fel, nu reprezintă destul. Ei sunt aceia care și-au propus să aducă schimbarea, să respingă superficialitatea vieții materiale și să descopere acel ceva „mai mult”. Aparent nemulțumiți, ei sunt conduși de un alt ritm, o chemare interioară, un impuls de a-și pune întrebări și de a cerceta, de a explora, de a nu se mulțumi niciodată cu mai puțin decât ceva „mai mult”. Ceea ce caută mulți dintre ei este să trăiască în lumea feerică a DOW-ului lor, o lume pe care călătoria vieții ne cere, ne imploră să ne-o reamintim și să o cercetăm, o lume în care avem sentimentul că suntem cu toții Una.

Acțiunea Perfectă:

*Dați fiău liber imaginației voastre, îndrăzniți să visați,
întrucât acest lucru deschide ușa către o existență nelimitată
și către lumea DOW-ului vostru.*

VIAȚA DE DINCOLO DE VIAȚA Djwa! Khul

*Formele oând creează ceea ce e preconceput. Iar realitatea din imaginație poate sâwrși mici
miracole.*

Croația, 2001. Am lăsat în urma mea amintirile copilăriei. Pe aeroportul din Zagreb sunt întâmpinată de un mic grup de oameni cu figuri zâmbitoare. Îmi iau bagajele și, în timpul prezentării, îmi oferă buchete splendide de flori. Parcurgem un scurt drum cu mașina până la hotel, pentru a face un duș și pentru a mă pregăti pentru seara pe care aveam să o petrec în Ljubljana, acum capitala Sloveniei.

Îmi amintesc de prima mea călătorie la Zagreb și de urmele zidului morții. Într-o acțiune de sfidare tăcută, în timpul războiului, localnicii au așezat cărămizi de-a lungul unei alei de trecere, lângă o bază militară O.N.U. Câte o cărămidă pentru fiecare viață pierdută. Cu lumânări și flori între cărămizi, zidul ardea de lumină. Înalt de aproape patru metri, era suficient de lung pentru a avea un impact, o amprentă vizuală puternică, destinată să impresioneze sufletele mai sensibile. Nu voi uita niciodată imaginea, sau mesajul repetat despre adevăratul preț al libertății.

În timpul următoarei mele vizite, Kosovo era în flăcări, pe când aliații lansau bombe și șiruri nesfârșite de soldați traversau aeroporturile orașelor prin care am trecut. Aerul era plin de suferință și tot ceea ce am putut să fac a fost să privesc și să păstrez loc unor vise mai luminoase.

Iată-mă din nou aici, în sfârșit, pe timp de pace.

După trei zile fără lichide și hrană, hrănindu-mă doar

cu Puterea DOW, îmi vine greu să vorbesc perioade lungi de timp, având gâtul, ca de obicei, uscat. M-am întors la antrenament și trebuie să recunosc că îmi place să-mi extind limitele. Călătoresc mereu și respir aerul poluat care abundă în majoritatea orașelor; vorbesc câte opt ore la rând, toată ziua, adresându-mă unor spectatori care caută un mod de viață mai bun. La un moment dat, toate acestea își pot spune cuvântul.

Munca îmi aduce o satisfacție atât de mare deoarece, în timp ce unii vin să audă povestiri despre potențialul uman și despre Sursa creatoare, alții vin pentru a învăța instrumente care le pot vindeca rănilor, conform zicalei „Vindecate pe tine însuși, iar apoi vindecă lumea” care a devenit deviza lor conducătoare. Alții vin pentru inspirație sau confirmare, sau pentru a ajuta la întărirea fluxului de

lumină. Acționând ca bio-conductoare, fixăm împreună frecvența câmpului la o rezonanță în care se pot naște miracole.

Duminică dimineața hotărâsc că este momentul să beau puțin lichid, chiar dacă, în mod bizar, nu m-am simțit niciodată atât de bine; este ca și cum trupul mă așteaptă răbdător să renunț cu adevărat la lichid. Mă gândesc la femeia din Paris care nu a mâncat și nu a băut nimic timp de peste douăzeci de ani, la dorința ei de a-și păstra intimitatea, știind că lumea exterioară nu era pregătită pentru astfel de lucruri - și descopăr că sunt de acord cu alegerea ei.

Dimineața următoare, în meditație, am simțit cum, prin chakra coroanei, a intrat o mână uriașă și puternică, cu o forță incredibilă. Părea apoi să pătrundă profund în inimă și să-mi înalțe sufletul din ce în ce mai sus, până când am fost înconjurată de lumină și inundată de cunoaștere și fericire.

Mă găseam încă o dată în Prezența Splendorii, acea energie a înțelepciunii iubitoare care pare să mă învăluiească ca un cocon în îmbrățișarea Sa caldă. Pentru yoghini și șamani, această stare în care Radianța Divină te inundă reprezintă un apogeu. O stare de a fi în care nu există timp și spațiu,

doar un sentiment de împlinire care lasă observatorul fără cuvinte, o stare care ne impregnează cu un sentiment profund, în care toate întrebările dispar și răspunsurile mult dorite reapar, amintindu-ne de perfecțiunea din spatele vieții.

Așadar am început să beau, savurând fiecare picătură și iubind darul pe care îl aduce apa - apă rece, impregnată cu iubire, armonizată și asupra căreia s-au spus rugăciuni, un alt element care-i întregeste expresia, subestimat în forța sa vindecătoare. Două luni mai târziu au apărut cercetările din Japonia, care au testat influențarea apei prin cuvinte. Cercetarea lui Masuro Emoto venea în sprijinul direcției mele curente, întrucât cartea sa, *Mesajele Apei*, oferea încă o legătură cu lumea științei.

Șirul de evenimente din Ljubljana și Zagreb a fost urmat de o zi împreună cu Pan, Zeul Naturii, în timp ce mă plimbam cu prietenul meu, Damir, prin Parcul Național Plit-vicka Jezera. Aici conducea forța pranei, care se rotea deasupra copacilor, șuiera printre trestile de pe malurile râurilor și plutea peste iazurile întinse. Cascadele agitate aruncau milioane de galoane de apă printre rocile care străluceau ca diamantele în lumina semiobscură dinaintea amurgului.

Locul era încântător - ne-am simțit ca și cum ne-am fi plimbat într-un loc sfânt, o trecătoare divină prin care Zeii Devici puteau fi zăriți, pentru că, prin acest portal magic, Divinitatea strălucea prin Pan al păcii, un loc în care se putea dansa fără restricții, un loc unde puteai să simți cum zâmbește Mama Natură. Călătoriile dezvăluie locuri ca acesta, răspândite pe tot cuprinsul globului pământesc.

Întrucât călătoresc atât de mult timp pe drum, echipa noastră TWA* ne însoțește pretutindeni pentru a face ca timpul petrecut în mișcare să treacă mai ușor și să ne asigure că toate legăturile sunt făcute. Tocmai în aceste lucruri simple

de zi cu zi ajung să observ fapte miraculoase care se petrec fără efort, cu Gratie și eleganță. Este ușor de dovedit că ne aflăm cu adevărat în serviciul unei forțe divine superioare, atunci când suntem întotdeauna sprijiniți de Grația Divină ce izvorăște din magia care se țese prin viață.

Trenurile sau avioanele par amânate în mod miraculos din cauza vremii, oferind șansa de a ne

respecta programul întâlnirilor. Au loc întâlniri sincronizate și neprevăzute cu oameni necunoscuți, care se încadrează perfect în Planul Paradisului - matricea fundamentală a creației, care dă naștere posibilităților prestabilite, ca niște cântece care sunt cântate de-a lungul timpului.

În timp ce mă plimbam cu Damir prin împărăția fermecată a tăcerii din parc, respiram în același ritm cu DOW-ul meu. Într-un fel, timpul s-a accelerat și secvențele au trecut prin fața mea până când am simțit că zbor, fără greutate, printr-un tunel de lumină. În Prezența acestei Puteri Divine cuvintele păreau inadecvate, incapabile să surprindă sentimentul care se află în spatele ritmului real al vieții.

În acea tăcere m-am gândit la modul în care moartea și dezastrul au un mod surprinzător de a ne atrage atenția și, în timp ce străbăteam potecile în tăcerea văilor înverzite de stropii șuvoaielor de apă, mi-am amintit de cea de-a paisprezecea zi de naștere. Într-o după-amiază furtunoasă, polițistul a reușit să ne localizeze printre norii de ploaie, tunetele și fulgerele care brăzdau cerul. Tabloul terenului de camping era haotic, în timp ce Zeii vântului domneau liberi, amintindu-ne tuturor de adevărata forță de dincolo de viață.

Scoțându-și șapca, tânărul polițist a intrat în cortul aflat în bătaia vântului și a zis: „îmi pare rău că eu sunt cel care trebuie să vă anunțe, dar fiul dumneavoastră, Paul...”

Mama a suspinat adânc, ochii ei s-au închis cu teamă și a început să plângă. Tunetul a bubuit tare de-a lungul cerului, adăugând momentului un dramatism suprarrealist.

Polițistul a continuat cu blândețe: „A murit în dimineața aceasta la spital, din cauza rănilor suferite în urma unui accident de mașină. Credem că el era la volan, însă nu suntem siguri. Vehiculul a sărit de pe drum la o curbă și el a fost aruncat prin parbriz.” Cu toții am fost cuprinși de sentimente de negare și furie, iar lacrimile ne-au însoțit în timpul călătoriei de optsprezece ore spre casă. Fratele nostru zăcea acum la o mie de mile depărtare, lipsit viață, într-una din morgile orașului de la malul mării.

Ședeam împreună cu sora mea pe bancheta din spate, încercând să înțeleg, gândindu-mă la toate lucrurile pe care aș fi dorit să i le spun. Când a fost ultima dată când i-am spus că îl iubeam? De ce ne-am certat în urmă cu o săptămână? Dacă aș fi știut.

Eram cu toții cuprinși de regrete, dar am ales, totodată, să mă eliberez de ele și să-i tratez pe toți cei pe care îi iubeam ca pe niște persoane dragi aflate doar în trecere, comori pe care le prețuiesc. Experiența morții a fost un mod de deschidere a porților sincerității.

Nu cred că am mai văzut pe cineva atât de rănit, descoperit și vulnerabil, cum era tatăl meu în acel lung drum cu automobilul. Părea că ne duce în zbor spre casă, pe aripile Grației Divine, pentru că a refuzat să oprească pentru somn, adrenalina secretată din cauza șocului circulându-i prin sânge.

Mai târziu, atunci când tata s-a întors acasă, alb ca o fantomă, după ce a trebuit să identifice cadavrul lui Paul, șocul celor întâmplare ne-a făcut să ne simțim ca și cum am fi fost spectatorii unei comedii negre. O farsă din care așteptam cu toții să ne trezim și să spunem „ce vis înfricoșător!”

Înmormântarea a venit și a trecut, iar după aceea, mama a început să simtă prezența lui Paul. Era ca o fantomă care ne însoțea, o forță invizibilă de lumină ușoară, delicată și aproape insesizabilă. Cred că a fost prima mea experiență reală a vieții de dincolo, deși au trecut ani până când am reușit să înțeleg ce se afla în spatele jocului. Un înțelept spunea

demult că somnul este moartea dintre zile, iar moartea este somnul dintre vieți.

~

În timp ce rememorez momentul, măreția văii îmi poartă gândurile spre Maeștrii Magiei și prima lor apariție. Cum poate cineva să descrie măreția, încântarea, binecuvântarea și privilegiul de a trăi într-o lume în care Sfinții sunt reali? Cum de pare atât de firesc, de obișnuit să îi simți sau să-i auzi, sau doar să asculți? De ce, uneori, existența în două lumi este o luptă, un test permanent de credință, care cere toată forța și tot curajul atunci când furtuna suspiciunii celorlalți se dezlănțuie peste tot în jurul tău? Însă toate acestea vor fi descoperite ulterior. Sfântul Francisc a fost cel care m-a însoțit pe parcursul întregii copilării și m-a ajutat să simt Grația Divină. Prin ochii lui am putut să văd frumusețea creației, care era atât de limpede în pădurice. Veri fierbinți și uscate se transformau în ierni reci, cu zăpadă, care apoi făceau loc unei primăveri pline de veselie. Până la moartea lui Paul, viața era atât de interesantă și de captivantă, iar eu simțeam o inocență pe care, într-un fel, știam că nu o voi păstra pentru mult timp.

Chiar și după dispariția fratelui meu, sentimentul de uimire a rămas. De fapt, el a devenit din ce în ce mai puternic de când am descoperit că existau straturi în interiorul straturilor și lumi în interiorul lumilor care așteptau doar să fie explorate. Și astfel, la vârsta fragedă a adolescenței, am început o poveste de dragoste cu calea revelației și cu extazul care mi-a depășit până și visele mele cele mai îndrăznețe.

Mutarea într-un oraș de pe malul mării mi-a adus o nouă perspectivă. Nopti petrecute la lumina lunii

în jurul focurilor de tabără, chitare care cântau cântecele noastre de protest pentru războiul din Vietnam care de-abia trecuse. Eram noua blondă cu picioare lungi a orașului - însă, pentru mine, chiar și această popularitate imediată nu era suficientă. În timpul anilor adolescenței, căutarea și neliniștea deveniseră însoțitorii mei permanenți, până când destinul s-a limpezit.

Îmi amintesc cum, după ani de zile de comunicare telepatică cu îngerii, i-am întrebat dacă îi pot vedea fizic în acele lumi. Știam că ar fi necesitat un efort mai mare din partea lor, însă nu mi-a păsat. Îmi doream doar să îi văd, în sfârșit, în casa mea, nu prin vederea interioară, ci cu adevărat. Astfel m-am acordat la lumile lor prin respirație, schimbându-mi frecvența, sensibilizându-mă la ritmul lor, iar apoi am cerut, m-am rugat și am așteptat, menținând tiparul de unde alfa în spatele ritmului respirației mele.

Ușor, în timp ce așteptam, cinci filamente de lumină aurie au apărut în fața mea ca niște câmpuri sclipitoare din care s-au conturat siluetele unor ființe, chiar înainte de a lua o formă materială consistentă. Împreună cu imaginile au sosit și sentimentele, care mă purtau la granița extazului, întrucât Prezența lor insufla o mare bucurie.

Entuziasmată, am întrebat: „Voi sunteți cu adevărat?”

Imediat mi-au răspuns: „Dacă tu așa crezi, așa este.”

Cât este de corect, m-am gândit.

„Vrei să continuăm?”, m-au întrebat, oprind transmisiunea vizuală și formându-se în lumea virtuală.

„Nu mulțumesc, e bine”, a fost tot ce am putut răspunde.

Sentimentul nu a dispărut niciodată. Îmi amintesc și simt - ceea ce este suficient.

Viața mea e plină de povești cu îngeri; cu frumusețea, forța, simplitatea, magia lor și Gratia lor, iar îngerii aparțin lumii Maeștrilor Magiei, pentru că ei sunt de asemenea, mesageri ai Maeștrilor Alchimiei.

La scurt timp după vizita descrisă mai sus, le-am dat îngerilor sarcina să-mi găsească locuința perfectă și să-mi atragă atenția la momentul potrivit. Le-a luat trei luni și fiecare detaliu, fiecare moment vor fi întipărite în mintea mea pentru totdeauna, pentru că ziua în care ne-au prezentat Camelotul a fost o experiență foarte profundă.

În acea vreme nu citeam niciodată ziarele, totuși, într-o sâmbătă dimineața devreme, soțul meu m-a îndemnat să mă uit peste anunțurile cu „Case de vânzare”. Am făcut aceasta și ochii mei erau în permanență atrași de un anumit anunț cu o fotografie neinteresantă. De îndată ce am început să citesc anunțul, îngerii mi-au transmis telepatic: „Am făcut tot ce a fost posibil, sperăm să-ți placă!”

Bineînțeles că era tot ceea ce am cerut și chiar mai mult decât atât. A fost minunat că nu a trebuit să dăm telefoane, să vizităm mai multe locuințe pentru a găsi casa potrivită. Experiența miracolului care s-a săvârșit în jurul nostru când am vizitat casa pentru prima dată a fost de neuitat, deoarece ne simțeam ca și cum trăiam într-un moment viitor, în care fiecare încăpere era impregnată de prezența noastră. Prin această metodă de căutare a unei case, am primit numeroase lecții.

În primul rând, mi-am dat seama că sunt milioane de îngeri șomeri, bucuroși să-i ajute pe aceia care s-au angajat să manifeste binele cel mai înalt. În al doilea rând, comunicarea telepatică prin C.N.N. este reală și eficientă; în al treilea rând, am învățat să nu-mi mai limitez niciodată visurile. Îngerii ne-au arătat o casă la care nu ne-am fi uitat niciodată, fiind peste mijloacele noastre financiare. Dar, a fost suficient să angajăm o echipă de îngeri financiari și, într-o săptămână, am avut tot ceea ce era necesar.

Oamenilor le place ideea de a intra în legătură cu Maeștrii și înțeleg că nu numai trupurile sunt temple prin care să strălucească Divinul, ci și casele noastre. În timp, devine ușor să deschidem porțile câmpurilor noastre pentru a fi vizitați de Cei Sfinți, întrucât la fel cum corpurile fizice reprezintă Sfântul Graal, și casele sunt locuri sfinte în care ființe spirituale au o experiență omenească și știm cu toții că porțile dintre lumi sunt doar acoperite de un simplu un văl. Modificarea percepției și extinderea conștiinței ne sensibilizează pentru a vedea dincolo de acesta.

Cu câțiva ani în urmă, Maeștrii m-au călăuzit să încep să folosesc icoanele ca portaluri și porți dimensionale și, astfel, am creat ceea ce eu numesc Peretele Maeștrilor. După ce am aplicat principiile de bază Feng Shui în apartamentul în care locuiam, am ales un perete mare și am început să îl decorez cu imagini, fotografii sau desene mari, înrămate, ale Celor Sfinți.

După ce am terminat, m-am așezat pentru a medita și am început, cu umilință, să-i vorbesc fiecărei imagini a Maeștrilor, să-i invit oficial să-mi lumineze casa cu înțelepciunea lor. În momentul în care ochii mei s-au conectat cu portretul lui Djwal Khul, imaginea sa luminoasă a început să iasă din pictură, ca și cum ar fi pășit în afara peretelui, iar fața lui a început să se miște înaintea ochilor mei, ca o viziune apărută miraculos, din apa unui vas.

De mai multe ori a repetat ca un într-un cântec: „Te iubesc, te iubesc, te iubesc, te iubesc, te iubesc...” și, în același timp, unde de iubire pură erau emise de imaginea sa și pulsau prin tot corpul meu. Experiența a fost sublimă, deoarece schimbul de energie era extrem de puternic și neașteptat. Așa cum se întâmplă în astfel de clipe magice, timpul părea să se fi oprit, energia iubirii trecea prin mine și lacrimile îmi curgeau, iar sentimente de smerenie și de recunoștință mă copleșeau.

Fiind numit și „Tibetanul”, Djwal Khul este o ființă minunată, care a dobândit eliberarea sub călăuzirea maestrului Kuthumi. Se spune că este un mare învățat și cunoaște cele mai multe lucruri despre cele șapte raze și despre ierarhia spirituală. Djwal Khul făcea parte din Frăția Transhimalaiană și, împreună cu El Morya și Kuthumi, au fost principalii instructori ai Doamnei Blavatski. Chiar dacă ia legătura cu mulți oameni ce slujesc în cadrul celei de a doua raze a iubirii și înțelepciunii, el nu este unul dintre maeștrii pe care i-am recepționat conștient în această viață, deși din interacțiunea noastră reiese clar că am petrecut ceva timp împreună, cândva.

Maeștrii încurajează întotdeauna folosirea recunoștinței în programele, mantrele și rugăciunile noastre, datorită

faptului că acestea ne acordează perfect Biocâmpurile. Pentru toți cei care merg pe calea Maeștrilor Magiei, stăpânirea minții devine obligatorie și meditația este cheia pentru înțelegerea și experimentarea dansului Divinității; totuși, stăpânirea „minții de maimuță”, așa cum o denumesc yoghinii, necesită finețe și dăruire și predarea vieții noastre înapoi sub conducerea DOW-ului. Minte preferă să trăiască în trecut sau în viitor, deoarece a trăi în prezent îi lasă mai puțin spațiu să hoinărească. De asemenea, îi place să se simtă ca și cum ar deține conducerea. Abandonarea, așa cum aveam să învăț curând, nu însemna să fii o victimă sau să renunți, ci implica revelația blândă a esenței Divine, care pune în mișcare întregul nostru sistem și ne permite să ne întoarcem în brațele Sale, descoperindu-I puterea.

Știința pe care ne bazăm:

Știința Biocâmpului Dimensional conține realități ce o-glindesc potențialul Legilor Universale pe

măsură ce indivizii și formele interacționează. Sensibilizarea noastră include extinderea conștiinței pentru a dobândi o perspectivă mai rafinată. Presupune să avem o formă suficient de bună - fizică, emoțională, mentală și spirituală - pentru a explora o gamă uimitoare de opțiuni. Percepția eliberează potențialul, iar a-cest lucru poate atrage Grația atunci când este folosită cu înțelepciune. Claraudiția, clarviziunea și clarsimțirea sunt instrumentele de comunicare obișnuite ale Biocâmpului Dimensional. Astfel, dacă dorim să avem o comunicare Sfântă, trebuie să găsim Canalul Divin și să ne sensibilizăm la ritmul său.

Acțiunea Perfectă:

Dacă doriți să vă descoperiți destinul, afirmați, pur și simplu, cu sinceritate:

„li cer Divinului Lăuntric, DOW-ului, să-mi arate clar următorul pas din rolul meu in Planul Divin pentru Paradis." Nu uitați să solicitați hipa terestră și toate resursele de carv aveți nevoie pentru a atinge scopul meu. Cererile pozitive și sincere nu vor fi ignorate niciodată.

REVELAȚIA SI EXTAZUL Kuthuml și Vedele

/luminarea, recompensa sacra, Șinele superior sunt aici să ne sfătuiască, iar toate circumstanțele sunt sincronizate.

.

Milano, Italia 2001: Unul dintre orașele mele preferate din Italia - atât de diferit de celelalte. Oameni calzi, bine crescuți, creativi și iubitori de viață, este foarte ușor să-i îndrăgești. La întâlnirea din seara aceea, o faimoasă prezentatoare de modă stătea în primul rând, radiind de fericire. Este o veche susținătoare a activității mele, iar în pauză îmi înmânează un exemplar cu autograf al poeziilor sale publicate. După ce revenim pe scenă, întrebările se axează pe problema anorexiei care domină lumea prezentatoarelor de modă.

„Știi”, îmi spune o tânără prezentatoare de modă, „am întâlnit numeroase femei tinere care știu că nu au nevoie să mănânce, se simt bine cu adevărat, până când, în cele din urmă, încep să creadă ce zic toți ceilalți. Acest lucru le afectează și, mai devreme sau mai târziu, se îmbolnăvesc. Mă întreb cum ar fi fost viața lor, dacă ar fi fost susținute și li s-ar fi spus că, da, DOW-ul ne poate hrăni.” A fost o discuție interesantă pentru că, în general, anorexia apare din cauza lipsei iubirii de sine, iar alimentarea pranică este posibilă doar printr-o iubire profundă a Sinelui nostru Divin.

După întâlnirea de seară, m-am prăbușit fericită în pat, fiind bucuroasă și sperând să mă reîntâlnesc de dimineață cu soțul meu, Jeff.

Ora 8 dimineața, soarele strălucește prin fereastra deschisă trimițând umbre lungi pe pat. „Va sosi curând”, mă

gândesc zâmbind. Au trecut trei săptămâni de nopți nedormite, nivelul energiei fiind prea înalt pentru a dormi, și sunt uimită cum corpul meu nu este obosit în pofida lungii călătorii. Sunetul strident al telefonului tulbură liniștea meditativă atunci când secretara mă sună să-mi spună că Jeff va întârzia.

M-am decis să rămân în pat și să mă acord pentru următorul interviu - sperând ca ziaristul să fie deschis. Într-o stare de profundă relaxare, gândurile mă poartă înapoi, în ultimii câțiva ani în care am dat nenumărate interviuri. Mi-am amintit cât eram de naivă la început și cât de greu am înțeles că înalta integritate și jurnalismul educativ reprezentau mai mult o excepție de la regulă. Stând întinsă în pat, reflectez cum goana după subiecte de senzație înlocuia, deseori, prezentarea adevărului și mă gândesc apoi la cei conștienți, la jurnaliștii cu vocație și cât de puternică ar putea fi presa, dacă ar fi folosită pentru un bine mai înalt.

Prețul celebrității este ridicat. În ultimul an am început să mă simt ca un yoghin ademenit din peștera sa pentru a face față unei lumi viciate. Nimeni nu a spus că va fi simplu.

Ziua în care am înțeles că doar schimbarea poate fi văzută ca o constantă, a fost ziua în care a

început drumul meu spre lumină. Noaptea înstelată se așezase peste așezarea de pe malul mării, în timp ce cântecele greierilor umplea întunericul. Fiecare sunet concura pentru spațiul dintre chitare, tobe și cântece duioase care răsunau prin noapte. Lumina lunii dezmiarda valurile care se spărgeau blând, iar briza de pe țărmul nordic săruta fețele arse de soare ale grupului, acum nerăbdător să descopere o patrie interioară. Ne simțeam bine împreună, cu toții simțindu-ne diferiți de restul, cu părinți îngrijorați de progeniturile pierdute temporar în lumea surfing-ului, a soarelui și nisipului din anii '60 și '70, când toți cântau: „Love is all you need”*.

„Trebuie să încerci asta”, zise tânărul, în timp ce dădea mai departe țigara. Conversațiile noastre intraseră în zona ezoterismului, despre care știam atât de puțin, dar intuitiv simțeam atât de mult.

„Ce anume?”

„Meditația”, a zis el simplu, „este mai bună decât mari-huana.” A dat din cap fixând iarba pe care tânărul șaman o folosea pentru a găsi porțile spre alte lumi.

„Te conduce într-o călătorie interioară. Nu o să-ți vină să crezi ce vei descoperi.” Ședea privind focul, radiind o pace profundă. „Merg mâine seară, vrei să vii?”

„Unde?”, am întrebat, gândindu-mă să plec acasă. „La meditație - există un grup. Se întâlnesc în fiecare săptămână în sala bătrânelor doamne.”

„C.W.A.*?”, am zis, gândindu-mă la bătrânele doamne care își împărtășeau bârfe provinciale. Asociația Națională a Femeilor și-a început activitatea în timpul războiului, fiind inițiată de femei formidabile, hotărâte să-și susțină cauza.

„Da”, a râs. „Imaginează-ți, în timpul zilei femeii de la țară, iar seara yoghini bărboși, îmbrăcați în alb.” El era un tânăr îndrăzneț care o plăcea pe prietena mea și se credea interesant, cu atitudinea lui de cowboy. Dintr-o dată, imaginea yoghinilor și a femeilor care făceau fursecuri, împărțind alternativ același spațiu, părea absurdă.

„Da, voi veni”, am spus, fără să gândesc a doua oară. În seara aceea am intrat în sală, în vârfurile picioarelor, încercând să nu deranjăm. Un bărbat expresiv, la patruzeci de ani, care își etala o barbă lungă, albă, cu şuvițe aurii, ce se potriveau cu părul său prins într-o coadă de cal, era așezat cu picioarele încrucișate, pe pernele de pe podea. Era îmbrăcat într-un veșmânt indian alb, ornamentat cu un colier de mătânii, folosit, de obicei, pentru rugăciune. Nimic nu îmi era cunoscut.

Expresii și cuvinte în limba sanscrită punctau Satsang-ul* său, iar, din trupul lui emana o lumină subtilă, care ne făcea pe toți să ne simțim în largul nostru. Acum știu că era vorba doar de Radianța Divină ce se revărsa din el, cu o putere uimitoare.

M-am simțit ca și cum am descoperit o ușă cu un semn pe care scria: „Bine ai venit acasă!”

În timp ce ne-am îmbrățișat între noi cu iubire și bucurie în priviri, deodată am simțit acel „mai mult” și am știut că cel care caută va găsi. În acele câteva momente am întrezărit că acel „mai mult” era un sentiment de unitate, întregime și desăvârșire care izvora de undeva din adâncurile interiorului, ca și cum Șinele meu adevărat fusese trezit dintr-un somn adânc și tăcut.

În noaptea aceea am mers pe jos spre casă. Mă simțeam ca și cum un vâl mi s-ar fi ridicat de pe ochi. A fost începutul cărării fără de sfârșit, iar viața de yoghin mi-a devenit prietenă. Se spune că oamenii își găsesc drumul spre casă în compania altora, sau găsindu-și un ghid sau un mentor, sau prin studiul înțelepciunii străvechi și prin practicarea virtuții. În curând aveam să le descopăr pe toate,

intrând în lumea acestor învățători care puteau să-mi dezvăluie instrumentele pentru a-mi cunoaște adevăratul scop al vieții.

Ziua mergeam la școală și jucam jocul învățaturii, absorbind cunoașterea din cărți și de la profesori cărora le lipsea înțelegerea că adevărata educație revelează Radianța Divină a sufletului omenesc.

Prima inițiere foarte puternică pe care am avut-o pentru acordarea la lumile Maeștrilor Alchimiei Divine urma să se desfășoare, fiind declanșată de dorința mea pentru o cunoaștere mai completă a ființei de dincolo de „eu”. Deși aveam doar șaisprezece ani, gândurile despre o existență lipsită de ego și complet iluminată continuau să mă atragă. Asistasem la Satsang timp de luni de zile înainte de a-l întâlni pe tânărul Mahatma, totuși Prezența sa Divină și radiantă mi-a captivat sufletul. Ras în cap, cu veșminte de culoarea șofranului, ochi câprui mari și un zâmbet luminos, cu dinții albi, care scoteau în evidență pielea măslinie perfectă, înfățișau un om pe care l-am admirat imediat.

Ne-am așezat la picioarele sale, ascultând ore întregi mesajul lui simplu.

„Îndreptați-vă simțurile înăuntrul vostru”, a început el. „Acolo veți găsi o lume interioară în care sălășluiește adevăratul Guru. Stați în liniște, în fiecare zi, meditați și aduceți-vă contribuția în lume. Împărtășiți doar cuvintele adevărului, bazat pe propria voastră experiență.” Acestea erau cuvintele pe care le repeta întotdeauna. Și așa am făcut.

Ziua revelației și a extazului va fi gravată pentru totdeauna în mintea mea, pentru că mi-a deschis o ușă în suflet, care nu mai poate fi închisă niciodată. A fost o mare luptă să ajung fizic acolo; pentru mine a fost un test decisiv de credință.

Așteptam examenele care trebuiau să hotărască intrarea mea la universitate, când am auzit că Mahatma va fi plecat timp de doi ani. Dacă doream inițierea Vedică, trebuia să călătoresc mai mult de o mie de kilometri pentru a-l găsi; chiar și atunci, era posibil să nu fiu aleasă, deoarece părea să-i aleagă doar pe cei cu inima pură.

Din fericire, Grația Divină m-a ajutat să-mi îndeplinesc dorința. În timp ce ședeam în liniște cu ceilalți, a început inițierea, iar Mahatma se plimba printre noi pentru a se asigura că aplicam corect tehnicile.

În timp ce stătea în fața mea pentru a se acorda cu blândețe, îmi amintesc cum sentimentele de uimire și anticipație, de curiozitate și cunoaștere, se amestecau între ele. Îmi amintesc că am simțit de undeva, din adâncul ființei, o fericire pură, o stare de conștientă că locul în care mă aflam și ceea ce se desfășura era dintotdeauna menit să fie așa. Eram deschisă și, prin urmare, mai târziu aveam să mă renasc.

Apoi, în timp ce mă aflam în mașină, într-o lungă călătorie spre casă, am închis ochii și mi-am orientat concentrarea spre spațiul din spatele respirației, acel spațiu din care izvorăște dragostea. Prin inspirații profunde, m-am relaxat și am simțit revărsarea Grației Divine înăuntrul meu. A sosit ca un sentiment de recunoștință, ca și cum tocmai fusesem binecuvântată.

Închizând ochii și plasându-le atenția în sus, spre mijlocul frunții, am căutat lumina interioară așa cum fusesem învățată să o fac. Lumina a explodat în mintea mea, trimițând val după val de iubire. Radia prin tot corpul și îmi confirma că eram mult mai mult decât îmi imaginasem - că înăuntrul meu se afla o forță atât de puternică, atât de vie și de satisfăcătoare, încât a mă pierde în această Lumină avea să devină țelul vieții mele, de-a lungul deceniilor următoare.

Din cel de-al treilea ochi ieșea un fascicul de lumină spiralată, ca și cum ar fi radiat dintr-un soare central. Curgea în valuri de culoare care-mi vibrau peste tot în trup și-mi umpleau fiecare celulă.

Prezența Puterii Divine se revărsa în așa fel încât puteam s-o sorb la infinit, știind că exista din belșug. Dintr-o dată, dansul cosmic a devenit real, iar revelația momentului mi-a adus extazul celui care observă - o stare sublimă și totuși suprarrealistă. În acea clipă am devenit dependentă de Divin, iar DOW-ul s-a revelat pe Sine, în toată gloria Sa înăscută. Pentru prima dată în viața mea rămăsesem, într-adevăr, lipsită de grai.

Trei luni mai târziu am început să țin posturi regulate, fiind înzestrată cu sensibilitate și conștientă și, mai important decât atât, cu o conexiune puternică și o înțelegere a adevăratelor necesități ale corpului meu - hrana neprelucrată, apă și sucuri naturale. Corpul meu a devenit laboratorul personal care, în cele din urmă, avea să-mi reveleze secrete pe care nu aș fi putut să mi le imaginez vreodată. Recent am citit acest citat al lui Albert Einstein:

„Aș vrea să meditez pentru tot restul vieții mele asupra a ceea ce este lumina”,... deoarece subiectul îl fascina atât de mult.

Și eu doream să o experimentez. Dacă ceea ce tocmai coborâse asupra mea era Lumina Divină, atunci precis îmi doream mai mult. În cartea sa: *Cum să-L cunoaștem pe Dumnezeu*, Deepak Chopra scrie:

„Atunci când își dă seama că este scăldat în lumina, sentimentul care îl cuprinde pe făcătorul de miracole este unul de iubire intensă. Aceasta se întâmplă deoarece el absoarbe calitățile spiritului pe care le conține lumina. Atunci când Iisus a spus: *Eu sunt lumina*, El a vrut să spună: *Sunt, în totalitate, în câmpul de forță al lui Dumnezeu*. În India, oameni de toate categoriile sunt dornici să se afle în același câmp de forță care este numit Darshan, un cuvânt sanscrit care înseamnă a fi în lumina cuiva.”

Pentru mine, această primă experiență puternică a luminii avea să mă propulseze într-o stare de a fi pe care niciodată nu mi-am imaginat-o. Era, de asemenea, începutul unui plan complex de marketing, care avea să le ia Maeștrilor Magiei aproape treizeci de ani pentru a oferi un rezultat.

Înțelegând că Cei Sfinți ne veghează de eoni, intervenind atunci când sunt invitați sau solicitați, simțeam că îi cunoșteam dintotdeauna, că le cunoșteam dorințele și iubirea, le cunoșteam bunăvoința și compasiunea adevărată pentru om - o specie destinată și ea să fie scăldată în lumina unei glorii răsunătoare. Să fiu capabilă să-i cunosc, nu doar să citesc despre ei, este un privilegiu incredibil, iar, pentru ei, porțile mele interioare sunt întotdeauna deschise.

Ei sunt Ființe de o asemenea înțelepciune, încât am fost redusă la tăcere de Prezența lor, de conștienta puterii și bunăvoinței lor uriașe. Am văzut legăturile lor cu oamenii și am fost martoră la Prezența lor pe Pământ, simțind cunoașterea pe care ei o aduc și felul în care această Prezență eliberează

înăuntrul câmpului nostru ceva care rezonază precum gongurile străvechi budiste sau clopotele de duminică la Sfânta Liturghie care ne cheamă spre Inima Christică dinăuntrul nostru. Și, în Prezența lor, începe un dans al iubirii.

Mulți ani mai târziu, am lucrat cu Maestrul Kuthumi și i-am cercetat viața - la început ca un mare învățător al secolului al XIX-lea din Kashmir, India, care a trăit aproape tot timpul în Tibet, iar apoi ca Pitagora, unde el arăta că țelul principal al educației era perfecționarea caracterului moral, ceea ce rezulta din dezvoltarea armonioasă a trupului, minții și sufletului.

Când Pitagora a mers în Egipt pentru a studia la o școală ezoterică de misticism, a fost respins, deși a încercat de câteva ori. În momentul în care a întrebat de ce, i s-a răspuns că nu va fi admis până când nu va trece printr-o perioadă de post și până când nu avea să practice o tehnică specifică de respirație și concentrare pe cel de-al treilea ochi. Postul îi va purifica trupul și va permite vizualizării sale să fie mai exactă. Concentrarea pe al treilea ochi ne permite să devenim observatorii gândurilor noastre, deoarece tiparul undelor cerebrale se transformă rapid în alfa. Pitagora a povestit mai târziu că experiența l-a schimbat în mod inexplicabil și că a fost întotdeauna recunoscător pentru că i s-a spus să se purifice în acest fel.

Darul lui Pitagora a fost *biosofia*, ceea ce însemna înțelepciunea vieții. El a fost primul grec care a fost numit filozof. Totodată, a fost un maestru al medicinei și al vindecării naturale și a creat gama muzicală diatonică, pe care se bazează muzica și astăzi. El a arătat că atât omul, cât și universul, sunt creați după chipul lui Dumnezeu. În anii '90, el a intenționat să mă reînvețe Știința Biocâmpului, a schimbării paradigmelor și a modificării câmpurilor. Sunt unul dintre cei mai fascinați elevi ai săi, deși am ajuns să îl ador de abia în întruparea sa ca Sfântul Francisc „Pentru a modifica viitorul, trebuie să-i modifici pe cei care hotărăsc momentul de acum”, a fost o propoziție pe care el o folosea adeseori, atunci când discutam despre viitorul lumii. „Amintește-ți că pentru a modifica realitatea maselor, trebuie schimbat individul, iar acesta trebuie să fie un act al liberului arbitru.”

Scripturile mai vorbesc și despre Comuniunea Sfântă în care mesagerii au primit instrucțiuni directe de la Divinitate. Meditația, rugăciunea și postul au început să-mi acordeze câmpurile, iar la scurt timp după inițierea Vedică am avut prima mea comunicare puternică cu „lumile invizibile”.

Ar putea fi numită o atenționare de la îngerii mei păzitori, intuiție profundă, sau un mesaj de la Maeștrii Alchimiei Divine - însă, orice nume ar purta, acea stare m-a făcut să înțeleg că viața mea era mântuită. Această întâmplare, pe care o descriu în detaliu în cartea *Camelotul nostru*, a fost primul meu contact conștient cu Comuniunea Divină și cu protecția pe care o oferă.

De curând, am citit o poveste minunată scrisă de Stephen King, despre un bărbat care era predestinat să salveze un copil, care fusese predestinat să salveze un bărbat, care era predestinat să influențeze lumea. Este irrelevant dacă este ficțiune sau realitate, deoarece în lumile Maeștrilor Alchimiei Divine noi știm că atât ficțiunea, cât și faptele pot influența realitatea, iar cuvintele pot schimba structura câmpului.

Arunci când destinul trimite un mesager să aducă un mesaj lumii, Maeștrii Alchimiei Divine îl vor păstra în siguranță, până când lucrarea este îndeplinită. La vârsta fragedă de șaptesprezece ani, lucrarea mea de abia începuse.

Chiar și în anii '70, o tânără care primise o inițiere vedică în timpul școlii era o raritate. În acel spațiu nemișcat din interior, puteam descoperi un flux de pace care mă făcea să fiu conștientă și mă transforma într-un observator. Cuvintele nu pot descrie frumusețea momentului în care Radianța

Divină începe să strălucească cu lumina sa interioară perfectă, revelând secretele din cadrul lumilor care, până nu demult, erau ascunse.

Scufundările zilnice în această piscină cosmică m-au transformat încet, ca și cum, în fiecare zi, s-ar fi adăugat câte o picătură de vopsea roșie într-o găleată cu apă, în cele din urmă, apa devenind roz. Cu

cât se adăuga mai multă vopsea, cu atât culoarea devenea mai intensă. Cu cât meditam mai mult, cu atât deveneam mai detașată de lume și de scenariile pe care oamenii păreau să le creeze în permanență, doar pentru ca, mai apoi, să le considere reale.

În mod intuitiv am început să postesc, condusă de un sentiment și o necesitate de a mă purifica. Dieta mea vegeta-riană era alcătuită din fructe, iar apoi, doar apă. După aproximativ o săptămână de purificare am adăugat din nou sucuri, apoi fructe, apoi hrană vie, neprelucrată, iar apoi, după această detoxifiere, am început să mănânc. Avea să fie una dintre numeroasele mele perioade de post, iar, pentru prima dată, trupul meu se simțea purificat și plin de vitalitate.

„Continuă să-ți acordezi instrumentul", mă îndemna o voce adânc în interiorul meu. Au venit rezultatele examenelor, mi-am ales universitatea și astfel am acceptat să studiez la o facultate de arte, într-o nouă instituție națională, care, în scurt timp, m-a dezamăgit. Discuțiile existențialiste cu profesorii s-au dovedit inutile, ei întârziind la cursuri pentru a flirta cu tinere naive de la țară, aflate pentru prima dată departe de casă. Cei pe care i-am întâlnit și prezentau un interes pentru ezoterism puteau doar să teoretizeze. Nici unul nu văzuse ceea ce văzusem eu, iar foarte curând, m-am plictisit de vorbele lor lipsite de conținut. Îmi lipsea compania oamenilor cu o gândire asemănătoare cu a mea, cu care să-mi petrec timpul, să împărtășesc impresii și să mă joc în lumile interioare de bogăție și liniște.

Viața de oraș mă atrăgea, iar chemarea de a merge mai departe devenea tot mai puternică.

Știința pe care ne bazăm:

Un vers din Vedele sacre spune despre puterea divină din interiorul nostru:

„Aceasta este o măsură a măreției sale, însă omul este și mai măreț. Toate ființele formează un sfert din el. Trei sferturi sunt nemuritoare în Cer".

În Știința Biocâmpului Dimensional totul este doar o chestiune de acordare și de cunoaștere a faptului că ceea ce focalizăm devine real. Dacă noi credem că suntem doar un corp cu minte și emoții, atunci suntem deschiși spre a experimenta doar atât. Atunci când punem, cu sinceritate, străvechea întrebare: „Cine sunt eu?", Esența Divină care ne respiră începe să se trezească în mintea noastră conștientă și să-și arate Prezența.

Cu toate acestea, pentru a o simți trebuie:

- a) să ne sensibilizăm,
- b) să petrecem timp în tăcerea interioară și
- c) să fim răbdători.

Cel mai interesant lucru în legătură cu meditația este că schimbările din interiorul nostru par să fie atât de subtile, încât deseori, doar atunci când încetăm să mai medităm, realizăm cât eram de bine acordați.

VISURI ȘI PLANURI DE VIITOR Trei înțelepți

Pentru a ne ajuta sa oăshn echipele perfecte,

viitorul ne este dezvăluit prin vise,

o străfulgerare a planurilor naturii.

Sienna, Italia 2001 - Primele noastre zile libere, după aproape două luni petrecute la drum. Mai întâi India, apoi America, iar acum ne găsim în familiara Europă, bucurându-ne de o mică poposire în acest orașel toscan tradițional. Provinciile italiene sunt splendide pe timp de primăvară. Hoteluri cu aspect idilic și piețe deschise ne invită să gustăm fructele proaspete și să discutăm despre călătoriile noastre, să facem o pauză pentru a desface și pentru a absorbi atmosfera acestor zile neobișnuit de calde și de însorite. Ramurile și lăstarii se strecoară și se revărsă peste balcoane, în timp ce păsările ciugulesc resturile lăsate de fluxul constant de turiști - iar eu simt bucuria vieții.

Există ceva romantic în legătură cu Toscana și cu aceste vechi orașe italiene, cu străzile lor prăfuite, care cotesc prin alei înguste și rareori luminate. Cafenele în aer liber, cu aroma lor de cafea proaspătă, ispitesc trecătorul să zăbovească o vreme, poate să guste un vin și să scrie vederi pentru a le trimite acasă. Bătrânii stau și fumează pipă, în timp ce joacă șah în soarele amiezii, absorbind razele lui Helios, cunoscut ca cel care dă viață.

Pe măsură ce ambianța mă calmează, încep să mă gândesc mai departe la viața petrecută alături de Maestrul mieî Divine. Deși, copil fiind, am simțit întotdeauna o Prezență în interiorul meu, nu am început o relație conștientă cu aceștia decât în anul 1986, când Samuel a răspuns la chemare. Aceasta, datorită faptului că, în ultimii doisprezece ani, am fost cufundată în filozofia orientală, experimentând tan-tra unei vieți interioare bogate și pline de împlinire, în care realitatea supremă era să treci dincolo de minte și să rămâi în vidul din care izvorăște întreaga viață.

Profetul biblic a intrat în câmpul meu într-o seară, în timp ce mă aflam în camera mea, în meditație profundă.

Aveam douăzeci și nouă de ani și, pe atunci, jucam jocul de director de firmă, urcând pe scara succesului; simțeam că nimic nu se potrivea în lumea mea. Dansul de a menține un echilibru sănătos între creșterea celor două fete și câștigarea banilor pentru a putea acoperi necesitățile noastre începuse să mă obosească. Fiind lipsită de orice ajutor, niciodată nu exista o pauză suficient de lungă pentru a-mi reîncărca bateriile.

În acea vreme, mă rugam foarte mult și, într-un fel sau altul, am fost prinsă în jocul auto-compătimirii, întrebând: „Ce s-a întâmplat cu visele mele de a călători, de a vizita locurile sacre ale lumii?”

Visurile mele includeau cunoașterea faptului că Providența Divină - sau Grația, așa cum o cunoșteam eu - îmi va lumina calea și îmi va umple fiecare zi, întrucât ani de zile am observat felul în care sincronicitatea Sa magică apărea întotdeauna, atunci când aveam nevoie de inspirație.

Anii de meditație m-au făcut să-mi privesc viața ca fiind o piesă de teatru, iar eu m-am transformat, treptat, în observator.

Am descoperit curând că cel mai bun spațiu de observație se găsea în interior, pentru că acesta era teritoriul DOW-ului - un spațiu în care era minunat să te scufunzi, să locuiești și să fii recunoscător pentru această legătură.

Numi amintesc exact când anume a apărut Samuel în viața mea, dar știu că el a fost primul dintre cei trei înțelepți care mi s-au revelat.

După Samuel a sosit Ilie - iar, după el, cel numit Enoh. Nu încap în doială că ei au fost trimiși să pregătească drumul, îmi amintesc că Prezența lor m-a făcut să caut mai multe detalii despre ei, în Biblia

primită în dar de la noul meu iubit.

„Este o ediție a Sfântului Ioan", a zis Jeff, atunci când mi-a înmănat-o. După trei ani de prietenie începusem, în sfârșit, să ne întâlnim. Era plăcut să am o relație cu cineva care împărtășea aceleași idei și care avea un simț al umorului foarte dezvoltat și am descoperit, treptat, că aveam mult mai multe în comun decât știam.

Vizita celor trei a deschis o ușă, deoarece am început să recitesc Biblia, după mulți ani în care nu am mai deschis-o. Am fost crescută ca orice creștin, însă, mai târziu, am ales să îmbrățișez filozofia orientală, într-o căutare de a sintetiza principiile înțelepciunii străvechi.

Mulți maeștri ni se arată într-un mod pe care să-l recunoaștem - maeștrii precum Buddha, Krishna, Mohamed, personajele din Biblie, extraterestrii, sau chiar îngerii călăuzitori. Ei trimit o proiecție holografică, sau orice imagine este necesară pentru a ne capta atenția, asemenea unui film cosmic proiectat prin canalele rețelei interioare, accesibil pentru oricine se acordează la câmpul lor.

Simțeam o mare satisfacție în a fi un părinte unic care își putea întreține familia, deoarece cariera mea mergea bine. Totuși, simțeam și exasperarea faptului că îmi rămânea prea puțin timp doar pentru A FI. Adormeam foarte ușor la sfârșitul fiecărei zile lungi, însă, pe măsură ce trecea timpul, noul meu program îmi arăta că, într-un fel, făceam față mai bine la tot. Zece sau douăzeci de minute de meditație era mai bine decât deloc, iar exercițiul fizic, spirulina și hrana neprelucrată mă mențineau într-un ritm alert. Însă nu reușeam să păstrez contactul cu partea distractivă a vieții.

Vizita celor trei înțelepți - Samuel, Ilie și Enoh - m-a făcut să fiu atentă la lumile interioare și exterioare. Ea a deschis poarta spre o chemare mai înaltă, pe care unii ar putea să o numească destin, sau soartă. Tot ceea ce pot zice este că, datorită acestor vizite, viața mea nu avea să mai fie niciodată la fel, pentru că, atunci când porțile interioare s-au deschis și au sosit Maeștrii Magiei, am putut vedea o nouă realitate.

Mantra Maeștrilor a fost dintotdeauna: „esența tuturor schimbărilor trebuie să-și aibă originea în iubire", însă iubirea nu poate fi cuantificată sau intelectualizată, întrucât se exprimă pe sine însăși, în nenumărate feluri diferite.

Mi-am dorit întotdeauna să găsesc o iubire ca cea pe care o manifestau părinții mei. Tatăl meu era vesel și blând, și nu a încetat niciodată să o adore pe mama. Aveam să descopăr mai târziu că, pentru mulți, această căutare a iubirii este adeseori iluzorie și că ceea ce căutăm cu adevărat este Șinele nostru - nu șinele ego al cărui joc al proiecției îl jucăm mereu, ci Șinele Divin, DOW-ul nostru, deoarece năzuim să ne scaldăm în Radianța Sa.

Cercetările spun că ne petrecem a douăsprezecea parte a vieților noastre în stare de vis, prin somn. Freud privea visele ca expresiile, sau îndeplinirea, dorințelor reprimite. Pentru psihologul Cari Jung ele reprezentau, în mod simbolic, subconștientul celui care visează, întrucât se spune că, la nivelul cel mai profund, visele exprimă aspirațiile noastre cele mai puternice. Jung și Freud au descoperit că psihicul omenesc reprezintă o fântână nesfârșită, o sursă de o asemenea adâncime încât puțini o pot înțelege, deși mulți încearcă. Prima mea experiență a complexității întregului a venit atunci când am fost călăuzită să observ și să re trăiesc amintirile dintr-o altă viață, astfel încât să pot elibera un blocaj din prezent. Respirația profundă m-a conectat foarte rapid, iar, în clipa în care m-am relaxat și am devenit observatorul propriei vieți, viziunile au început să curgă.

Atmosfera zorilor de zi era uscată, iar norii de praf se formau pe câmpie. Spinii s-au răspândit și au început să danseze pe întinderea nesfârșită a nisipului care înconjura albiile râurilor din vale. Mă

simțeam ca și cum urmăream o scenă ce se desfășura în fața ochilor care îmi aparțineau, dar nu erau ai mei, iar în acea clipă câmpul s-a lărgit și l-am privit pe „eu”, cel care privea începutul unei zile.

O cicatrice lungă și profundă marca obrazul drept, făcându-mă să arăt într-un fel înfricoșătoare, chiar ticăloasă. Păr lung și negru se revărsa pe spatele meu lat și observasem că aveam în jur de 1,92 m. Trupul meu era și el plin de zgârieturi, răni, totuși era solid și mușchiulos, puternic, potrivit pentru un războinic - picioarele lungi și subțiri având linia arcuită a unui om obișnuit cu vânătoarea.

Mă simțeam în largul meu în această lume și îmi plăcea să stau liniștită pe creastă, să privesc răsăritul soarelui și să simt fiecare nouă zi - totul era atât de sacru, de binecuvântat. Un cal păștea leneș alături de mine, fiind atent la fiecare mișcare a mea și m-am privit cum îmi închideam ochii negrii profunzi și respiram în aureola dimineții. Dintr-o dată, liniștea a fost întreruptă de sunetul îndepărtat al unor păsări. Ceva nu era deloc în regulă.

Am privit imediat în direcția satului și am văzut nori de praf învolburându-se - împușcături și am știut că eram atacați. Eram îngrijorat pentru soția și copilul meu și am sărit pe calul negru, puternic, coborând repede din refugiul de pe munte, inima bătându-mi sălbatic de neliniște, mânie și frică. Un măcel coborâse asupra unei comunități nepregătite și neanunțate.

Scenele mi-au apărut în fața ochilor în timp ce călăream ca un om posedat, deși, până am ajuns în sat, se instalase deja o liniște de moarte. Masacrul luase sfârșit. Trupurile zăceau pe pământ, iar corturile fuseseră distruse de foc. Femeile și copiii, chiar și bătrânii, nimeni nu fusese cruțat.

Sângele curgea din trupurile celor dragi, ca lava unor vulcani, iar imaginile ardeau în sufletul meu cu fiecare pas pe care îl făceam.

Și apoi l-am văzut.

Copilul meu.

Băiețelul meu iubit, al cărui zâmbet îmi lumina viața, a cărui mamă îmi împlinea nopțile și zilele. Raza mea de soare, bucuria mea, comoara mea neprețuită, cel pe care îl iubeam mai mult decât orice - un dar venit cu întârziere, dar care a fost primit cu profundă bucurie și care, acum, era pierdut.

Trupul lui fără viață era întins peste sângele care udase pământul, ca un înger gingaș care dormea.

Sărind de pe cal, mi-am înăbușit lacrimile și durerea și l-am luat în brațe, văzând cum o parte din fața lui fusese retezată, lăsându-l aproape de nerecunoscut. Mânia și tristețea m-au copleșit. Legănam forma lui fără viață, incapabil să-mi rețin strigătele de șoc și *groază* la vederea scenei.

Oamenii pot fi atât de cruzi, îmi amintesc că gândeam în agonie, întrebând spiritele din ceruri: „Ce am făcut să merităm asta?”

Nu pot să-mi amintesc cât timp am stat așa, imobilizat de pierdere, nu pot să-mi amintesc nimic altceva decât că mă vedeam călărind ca diavolul însuși, având inima plină de ură și de dorința de a răzbuna măcelul care-mi distrusese viața.

Strigătele mele de luptă îi avertizaseră de prezența mea. S-au auzit împușcături, iar eu am simțit o durere profundă în piept; mi-am văzut trupul căzând, iar apoi am fost târât în urma armăsarului meu credincios, în timp ce viața se scurgea încet din trupul meu. Mi-am văzut spiritul ridicându-se conștient de ceea ce tocmai făcusem, de felul în care lăsasem mânia și durerea să-mi acapareze sufletul îndoliat. A fost încă un măcel inutil, încă o irosire a unei vieți prețioase - totul pentru lăcomie, totul din lăcomie.

Amintirile m-au copleșit, re trăind întreaga scenă - o-roarea, durerea, pierderea și, în cele din urmă, mânia devo ratoare, nevoia și dorința de răzbunare. În acel moment am înțeles de ce nu suportam să fiu în America, deoarece, până în acea zi, rănilor nu au avut niciodată șansa să fie vindecate. Decimarea fără milă a triburilor indigene ne va întina istoria pentru totdeauna.

Odată eliberată, memoria celulară se imprimă permanent în mințile noastre, iar reacții inexplicabile pe care puțini le pot înțelege ajung, dincolo de limitele timpului, în noi trupuri, noi vieți - jocuri vechi care trebuie să fie reechilibrate în marea karmică.

Revelația pe care am primit-o ne-a eliberat, pe mine și pe fiica mea, de un tipar relațional care nu ne ajuta pe nici una dintre noi în această viață, pentru că arunci ea fusese tânărul meu fiu.

Fiind în sfârșit eliberate de acest moment al morții, relația noastră a înflorit, recunoscătoare că putem continua de acolo de unde ne-am despărțit pe neașteptate. Pierderea unei persoane dragi îți macină profund inima și sufletul, iar traversarea hotarelor timpului pentru a pătrunde în amintiri ca acestea, trebuie făcută cu mare grijă.

Amintirile din viețile trecute și Legea Karmei adaugă un nou nivel de complexitate psihicului omenesc - și, deși acestea nu sunt acceptate în mod obișnuit în lumea contemporană, prin înțelegerea propriei vieți și acceptarea acestor amintiri, putem să ne vindecăm și se pot naște alte realități. Toate relațiile noastre se formează conform legăturilor magnetice denumite karma, care se rup doar atunci când procesul de învățare s-a încheiat.

„Unul dintre cele mai puternice moduri prin care poți să ajuți este să-ți deschizi sufletul și că chemi Iubirea Divină să radieze prin tine, pentru că aceasta va fi absorbită de către cei care sunt deschiși spre Grația Sa.”

Era luna aprilie în Italia, iar Maeștrii îmi împărtășeau

una din sugestiile lor referitoare la cum să influențăm pozitiv lumea. Mai târziu, o tânără cu aspect fragil a venit la mine și mi-a zis: „Aș vrea să fiu de folos, însă nu pot. Am consultat un medium acum câțiva ani și ea mi-a spus că mi-au mai rămas douăzeci de ani de suferință din datoria mea karmică. Nu pot face nimic până când acesta suferință nu i-a sfârșit”.

Am întrebat-o cu blândețe: „Îți dorești să suferi timp de douăzeci de ani?”

S-a uitat la mine înspăimântată și mi-a spus: „Nu m-ai auzit, acest medium este foarte cunoscut și popular și ea a zis că este karma mea să sufăr”.

„Clarvăzătorii buni citesc doar câmpul probabilității”, am răspuns. „Ei semnaleză efectul asupra vieții tale, în cazul în care persisti într-o anumită direcție. Dacă ție nu îți place ce auzi, îți poți schimba comportamentul, atitudinea și acțiunile, iar astfel îți modifici propria realitate. Doar Planul Divin este stabilit.”

„Dar karma? Mediumul a zis că am o karmă rea și aceasta însemna suferință.”

„Karma poate fi încheiată cu bucurie, ușurință și grație”, am răspuns. „Este în întregime o chestiune de percepție.”

Am putut vedea că a fost uluită de ideea că suferința ei poate înceta printr-o simplă schimbare de atitudine.

„Dacă nu îți place realitatea prezisă, poți întotdeauna să o schimbi”, am reconfirmat. „Cine îți

controlează viața? Tu sau un medium? Dorești să renunți la puterea ta, sau să depinzi de forța DOW-ului tău? Cine este adevăratul tău maestru?"

„Aș vrea să fie DOW-ul meu", a răspuns, simțindu-se un pic mai luminoasă.

„Atunci cere DOW-ului să te ajute să îți închei învățătura karmică chiar acum, cu bucurie, ușurință și grație, și adoptă o atitudine de recunoștință pentru învățătura pe care viața ți-o va aduce", i-am spus cu blândețe.

Știința pe care ne bazăm:

Se spun multe povești despre puterile Maeștrilor Magiei, în călătoriile mele am întâlnit oameni dependenți de divin. I-am întâlnit și pe sceptici, pe cei care opun rezistență și chiar pe aceia care sunt neobișnuit de devotați.

În Știința Biocâmpului, acordarea la canalul Radianței Divine și la lumea Maeștrilor Alchimiei Divine se întâmplă natural atunci când avem dorința și suntem suficient de sensibili pentru a fi conștienți de Prezența lor și pentru a simți beatitudinea, extazul, fericirea pe care le poate aduce acordarea la aceste canale. Mulți dintre cei pe care îi întâlnesc doresc să interacționeze personal cu aceștia și există numeroase porți de intrare în câmpurile lor - mie îmi place intrarea „Colegilor Cosmici", care se pare că se potrivește tuturor, în acest loc, relația începe pe picior de egalitate. Aici ne conectăm de la DOW la DOW, solicitând să fim compatibili cu vibrația perfectă care susține planul Paradisului.

Metafizica este știința unei vieți holistice de succes, iar un biocâmp personal bine acordat va crea o viață sănătoasă și fericită. Știința Biocâmpului și acordarea Biocâmpului ne permit să înțelegem și să simțim cum totul se integrează în întreg și este afectat de acesta.

Totuși, unii preferă să ignore porțile spre lumile Maeștrilor Magiei, alegând în schimb să pătrundă într-o lume mai materială, în care viața poate fi o luptă, iar extazul izbucnește în funcție de lucrurile exterioare. În această lume, locurile de muncă bune, căminele fericite, sănătatea și bunăstarea motivează minți și adesea visurile de faimă și putere ne răpesc tot timpul pe care îl avem. În această lume, acordările Biocâmpului sunt ignorate și porțile interioare rămân ascunse.

În tărâmurile Maeștrilor Alchimiei, aceste uși interioare oferă întotdeauna o alegere. Putem fi observatori, sau ne putem cufunda în Unitatea în care vedem perfecțiunea întregii vieți și ne pierdem întrebările, iar uneori chiar și cuvintele. Putem călări cai albi ca și cavalerii care se luptă pentru căutarea

faimosului Sfânt Graal, sau putem intra în dualitate ca să luptăm pentru bine, împotriva răului, o viață după alta, până când iluzia separării se spulberă, întrucât totul este creat de Unicul.

În cele din urmă, putem să ne retragem și să devenim Sfântul Potir, cel care s-a abandonat și a îmbrățișat Inima Christică. Atunci programele personale dispar, iar spiritul nostru înflorește și este sărutat de extazul Paradisului. Într-un fel sau altul, în mod magic, ne găsim înapoi în Paradis. În acest spațiu nu există dorință, doar recunoașterea a tot ceea ce există. Aici, Grația Divină devine forța călăuzitoare și suntem martorii felului în care tot ceea ce este făcut cu iubire înflorește și prosperă întotdeauna. Aici frica a dispărut și, copleșiți de iubire, ne simțim, în sfârșit, împliniți, desăvârșiți și întregi, în ritm cu respirația care susține viața. Aceasta este inițierea Inimii Christice, unde ne oferim inimile ca spațiu în care Divinul să-și radieze Splendoarea.

În acest tărâm nu există nici o întrebare, doar fluxul și refluxul mareei de energie care este atât de iubitoare, atât de înțeleaptă și atât de adevărată, încât ne topim în câmpul său, ca picăturile într-un ocean. Aici ne conduce cel de-al șaptelea simț - cel al cunoașterii. Aici ne-am acordat și am simțit perfecțiunea

propriului nostru ritm și ne-am recunoscut rolul în cadrul întregului. În câmpul în care se revarsă Radianța Divină suntem transformați și, într-un fel, devenim smeriți, sfinți și înțelepți.

Ceea ce am ajuns să înțeleg din viața petrecută alături de Maeștrii Alchimiei Divine este că, atunci când destinul unei persoane îi cere să facă ceva în Planul Paradisului, toate porțile îi sunt deschise și este purtată pe un val de Grație și sincronicitate Divină, până când munca sa este îndeplinită, însă, dacă plutim pe acest val al Grației Divine, nu înseamnă că nu vom întâlni nici un obstacol de-a lungul drumului. Nici nu înseamnă că ne vom simți întotdeauna ajutați sau fericiți. Mulți dintre lucrătorii întru lumină au trăit propriile lor nopți întunecate ale sufletului.

Perioada petrecută în călătorii m-a învățat că destinul tuturor este de a realiza ceva, deoarece am venit pentru a dărua și a primi. Aceasta este Legea Universală a Echilibrului.

Destinul nu este ceva măreț sau iluzoriu, cu toții avem dejucat roluri și toate rolurile noastre sunt importante, pentru că fiecare aspect reprezintă o piesă a puzzle-lui din interiorul Planului Paradisului. Fiecare jucător dăruiește și primește și fiecare își trăiește viața conform percepțiilor pre-condiționate și a capacității de a simți Radianța Divină care pulsează înăuntrul vieții.

Acțiunea Perfectă:

- Petreceri un timp în fiecare zi, în tăcere.
- Adoptați un stil de viață care vă sensibilizează la Căminalele Divine.
- Cereți-i DOW-ului vostru să vă conecteze la Cei Sfinți.
- Decideți să vă trăiți viața - și să vă încheiați toate lecțiile karmice - cu bucurie, ușurință și grație.
- Priviți tot ceea ce vi se întâmplă, ca pe o ocazie minunată de a învăța.

YOGHINI ÎN ORAȘE Babaji și Salnt Germain

*înțelepciunea străveche selectează părți,
toate împletind inima cu intelectul,
pentru a reface armonia uitată.*

St. Gallen, Elveția 2001: un orașel pitoresc. Avioane, apoi trenuri - bagajele sunt descărcate și despachetate. În timpul nopții a nins și eram înconjurați de un peisaj cu câmpuri albe presărate cu narcise galbene - câmpuri înconjurate de munți maiestoși, care se înalță spre un cer senin și albastru. Panorama mă inspiră și, stând la fereastră, îi mulțumesc Celui care a dat naștere la întreaga frumusețe, o frumusețe care mă îmbie să fiu complet în prezent.

După St. Gallen, oamenii din Basel ne-au întâmpinat din nou cu căldură, uitând vremurile care au trecut. În 1998, posturile de radio elvețiene înnebuniseră, transmițând în fiecare oră glume și avertismente în legătură cu vizita mea ame-nințătoare, în timp ce reporterii îl vâneau pe organizatorul meu, ca și cum ar fi fost un susținător al unui cult degenerat.

Erau convinși că urma să înceapă un genocid. Considerau că cei care vin de obicei să mă vadă intenționează cu toții să înceteze să mai mănânce și, astfel, să se sinucidă -niște zombi fără minte, trimiși prea devreme spre mormânt de către o femeie înșelătoare, despre care se spune că trăiește cu lumină. Frica și bârfa erau copleșitoare și se transmiteau în mijlocul nostru, cu mare viteză.

Mai târziu, când ne-am adresat unei mulțimi de 1500 de persoane, am întrebat: „Cum L-ați recunoaște pe Iisus, dacă ar veni din nou?”

Mulțimea era tăcută, curioasă să vadă încotro se îndreaptă discuția.

„Nu Sfântul Claus este patronul vostru?”, i-am întrebat. „Nu a trăit el cu lumină, timp de 18 ani?” Au dat din cap.

Deci mă aflu într-o țară cu un popor inteligent, care îl acceptase și îl cinstise pe acest om și totuși, felul în care presa trata o altă persoană care îi permitea DOW-ului să o hrănească era ... cuvintele îmi scapă, la fel ca și logica acestor lucruri.

Și totuși, în realitate, această modalitate de a fi hrănit înseamnă doar iluminarea iubirii, pentru că forța DOW-ului este iubire, prana este iubire, iar iubirea Divinității ne oferă mai multe miracole decât ne putem imagina - așa cum spunea Iisus: „Puteți face tot ceea ce am făcut Eu și chiar mai mult” și, dintr-un anumit motiv, nu m-am îndoit niciodată de acest lucru. De ce ar fi spus Christos aceasta, dacă nu ar fi fost așa?

Platon spunea: „Cucerirea sinelui este cea meri mare victorie” și „este mai bine să nu te fi născut deloc, decât să fii lipsit de educație - întrucât ignoranța este rădăcina tutu-ror nenorocirilor”. El mai zicea: „Dintre toate lucrurile pe care le deține omul, pe lângă Zei, sufletul său este absolut Divin și îi aparține cu adevărat”. Ca o ușă spre lumile superioare, sufletul nostru ne permite accesul la o putere uriașă, iar faptul că DOW-ul ne poate hrăni celulele este o revelație străveche, renăscută datorită relevanței sale pentru vremurile actuale.

Mergeam cu automobilul spre hotelul în care, cu ani în urmă, am susținut o conferință de presă, sperând, cu naivitate, să împărtășesc atât datele noastre, cât și o cercetare concludentă. Incapabilă de a-și depăși neîncrederea, presa a venit și a plecat bine informată, însă fără să transmită informațiile, preferând titluri spectaculoase, concepute să capteze atenția oamenilor care aveau încredere că vor obține adevărul.

Adevărul, o experiență a unui lucru absolut, incoruptibil în lumea metafizică; adevărul, o stare dincolo de cuvinte și raționamente mentale, o stare pierdută când este disecată de mit sau de om. Adevărul, o stare de a fi, dorită de yo-

ghinii care caută să treacă dincolo de maya și de iluziile vieții, un spațiu lipsit de limitări și de minciuni. Reporterii care au fost suficient de curajoși pentru a împărtăși adevărul despre activitatea noastră, au fost concediați, sau nu li s-au mai acordat noi subiecte.

Trecând prin aceste orașe moderne, am înțeles că pentru un yoghin contemporan provocarea nu este să trăiască într-o peșteră din pustiu, ci să fie în lume, rămânând neafectat de valurile vieții. Înainte ca cineva să poată deveni un yoghin de oraș, trebuie să-și stabilească o bază fermă, obținută printr-o perioadă de contemplație și meditație pentru explorarea lumilor interioare, astfel încât dobândească experiențele de care are nevoie pentru a rămâne în picioare.

~~*

îmi amintesc de prima mea călătorie prin Europa alături de Maeștrii Alchimiei și cum am ajuns la

Frankfurt, Germania, într-o noapte rece de iarnă, exact la timp pentru a intra într-o sală aglomerată. Energia era înaltă și oamenii erau lipiți unii de alții ca sardinele într-o cutie, chiar pe scările de acces, ședeau cu picioarele încrucișate și pe spațiile dintre rânduri. Întrucât nu se putea concentra, Spiritul a schimbat traducătoarea în timpul întâlnirii, înlocuind-o cu un tânăr extrem de amuzant, al cărui umor a făcut publicul să izbucnească în hohote de râs. Am interacționat extraordinar și am râs cu toții, din toată inima. Alături de un public cald și receptiv, cu toții am avut o seară minunată.

Seara următoare mă aflu în Elveția, într-o sală mare de curs unde oamenii din public erau foarte tăcuți, stând cu brațele încrucișate. De abia dacă reușeau să zâmbească. La sfârșitul serii, organizatorul a venit spre mine și a zis:

„A fost extraordinar de bine!”

Uimită, am întrebat: „Cum ai putut să-ți dai seama?”

El mi-a răspuns zâmbind: „Ei bine, au fost atenți și nu a plecat nimeni din sală. Așa îți poți da seama că elvețienii se simt bine”.

Cele două seri au fost modul în care Spiritul m-a făcut să conștientizez extremele pe care le voi întâlni pe drum - râsete exagerate și căldură, până la o reacție tăcută, totuși atentă, în aceeași seară, începând seria întrebărilor și răspunsurilor, conducătorul Societății Scepticilor a afirmat îndrăzneț:

„Ai menționat în cartea *A trăi cu lumină*, întâlnirea cu Babaji. Acest fapt în sine este absurd, întrucât știm cu toții că este mort de mult!” Din fericire, existența unui corp nu este o condiție pentru comunicarea cu Maeștrii Alchimiei Divine, întrucât ei trăiesc ca șuvoaie de inteligență, capabile să capete orice formă doresc. De asemenea, m-am bucurat că numeroși vorbitori de limbă germană erau de mult timp deschiși spre noi cercetări, deoarece publicul a chicotit politicos. Metafizicienii înțeleg indestructibilitatea energiei care își schimbă, pur și simplu, forma și faptul că moartea trupului nu este urmată și de moartea sufletului.

Prima mea întâlnire cu Babaji a sosit târziu, în 1995, când Prezența sa m-a învăluit într-o seară, în timp ce ridicam greutăți în sala mea de gimnastică. Respirând profund, m-am oprit și m-am deschis către contopirea câmpurilor noastre.

Când Prezența sa s-a stabilizat, el a zis: „Vreau să duci aceasta la ashramurile mele. Exista mulți care te așteaptă acolo.” Se referea la alimentația pranică, o stare ce necesită o viață holistică, în așa fel încât forța DOW-ului să ne poată hrăni. Babaji s-a mai întors la mine de două ori înainte ca eu să ajung printre oamenii săi, discipoli captivați de învățăturile din scurta lui viață (Babaji a părăsit planul nostru în anul 1986).

Înțeleptul bulgar Omraam Aivanhov scria: „Mi s-a spus despre Babaji ca părea întotdeauna să aibă aceeași vârstă și ca apăsarea și dispărarea după voie. Discipolii sciti erau cu toții ființe omenești foarte evolute, cu care el putea fi foarte exigent. Nu a spus niciodată ca este un mare conducător; dim-Potrivă, se comporta mereu cu cea mai mare simplitate. Se spune ca a prezis evenimente care întotdeauna au avut loc, că putea vedea și auzi oameni de la distanță și că, printre

alte, avea capacitatea de a fi prezent în mai multe locuri deodată. Mulți oameni spun că au fost salvați de pericol, sau iluminați de către marele Babaji, fără să-l fi văzut vreodată”.

Se zice că Babaji din Haidakhan și-a materializat un trup de tânăr chipeș, iar apoi a stat într-o peșteră timp de 40 de zile și nopți fără să se miște. Nu a mâncat, nu a dormit, nu a mers la toaletă. Doar a stat liniștit în meditație profundă, iar după ce timpul a trecut, s-a ridicat și a coborât în vale pentru a re-

vendica ashramurile pe care le construise în ultima sa viață.

Sus, în munții Himalaya, trăiește încă un Sfânt uimitor, împreună cu sora sa, ca imagine feminină în oglindă. Numit și el Babaji, această ființă le apare celor care se află în legătură cu el și a promis să rămână în această lume până când ne vom aminti de DOW-ul nostru și ne vom abandona acestuia. Când mi-a fost oferită fotografia lui, imediat a atins o coardă în inima mea, ca și cum ar fi fost cineva pe care îl cunoșteam foarte bine.

Mesajul lui Babaji transmis prin mine a fost întotdeauna că trupul este un templu care necesită să fie tratat ca atare, pentru că este casa prin care se exprimă Șinele nostru Divin.

Practica ezoterică orientală a privit mult timp trupul ca fiind lipsit de importanță, nedemn de atenția noastră, fiind împins dincolo de limitele sale și testat în permanență. În tradiția fahirilor, trecerea dincolo de disconfortul fizic a reprezentat, timp îndelungat, calea prin care stăpânirea durerii se spune că ar conduce spre revelații intense ale lumilor interioare. Există multe povești despre yoghini care se rostogoleau mii de kilometri sau care stăteau într-un picior ani de zile și nu se întindeau niciodată, sau despre lamașii care posteau și alergau încontinuu, urcând și coborând munții pe vreme rece, săptămâni la rând... iar lista poate continua.

Într-o dimineață, spre sfârșitul anului 2000, în timp ce mă odihneam în pat și căutam călăuzire din planurile interioare, pe neașteptate am simțit înaintea mea o Prezență co pleșitoare, care părea să se reverse în partea anterioară stângă, învelindu-mă ca într-un cocon. Prezența era puternică, totuși blândă și înțelegătoare, așa cum ți-ai putea imagina că ar fi un bun Părinte Duhovnic.

În mintea mea a început să se formeze o imagine - păr alb, barbă albă și ochi strălucitori, a căror culoare era ecranată de lumina uimitoare care radia din centrul lor. Prezența era imaginea stereotipă occidentală a lui Dumnezeu, pentru cei care îl văd pe Dumnezeu ca persoană.

Ca de obicei, când ne întâlnim între lumi, timpul dispare și, pe măsură ce ne ajustam câmpurile pentru a ne armoniza, am perceput că era Omraam Mikhael Aïvanhov, înțeleptul din Bulgaria, care a murit în anul 1986. Mikhael Aïvanhov s-a născut la începutul secolului trecut și, în timpul vieții sale, a devenit un mare înțelept, scriind zeci de cărți despre diverse subiecte metafizice. Mikhael le-a împărtășit într-o zi discipolilor săi:.....sarcina ființelor omenești este să transforme, să înfrumusețeze și să purifice Pământul, astfel încât, într-o zi, acesta să se asemene cu Raiul. Ei nu trebuie să părăsească lumea și dificultățile sale sub pretextul că micul suflet pe care sunt nerăbdători să-l salveze ar găsi acest lucru mai confortabil - ei trebuie să se angajeze în această lucrare glorioasă de instaurare a Raiului pe Pământ".

Aïvanhov a continuat: „Veți zice, cum putem noi să facem aceasta? Este imposibil.”, „Nu, nu este imposibil. Într-adevăr, dacă luați în serios viața spirituală trebuie să căutați Raiul, însă, imediat ce l-ați găsit, trebuie să vă amintiți să aduceți toată lumina, toată puterea, toată iubirea și puritatea Raiului, jos pe Pământ și să le introduceți în creierul, în picioarele și în stomacul vostru - în întregul corp fizic.”

Citind cuvintele sale am înțeles cât de perfect era mesajul, ce însemna să te găsești în Prezența Maeștrilor Magiei. M-am simțit ușurată și spiritul meu a început să se înalțe.

Ca toți mesagerii, Aïvanhov a fost și el defăimat și persecutat de către aceia care nu erau deschiși spre darurile sale.

Ca în cazul tuturor mesagerilor, informația și inspirația este întotdeauna aceeași - că iubirea,

respectul și cinstea trebuie să fie baza schimbării.

Într-un final, comunicarea dintre noi a ajuns rapid la o concluzie și, în timp ce mă sculam să merg la baie, am auzit cuvintele „S.O.S.”, apoi expresia „înțelepții de Serviciu”* rezonând în mintea mea, împreună cu sentimentul distinct că ajutorul nu numai că vine atunci când suntem suficient de sinceri - făcând acest lucru să pară la fel de simplu ca aducerea unei beri - ci și în mod neașteptat. Este bine să ne păstrăm mintea deschisă și să cerem să apară cea mai potrivită persoană. Prezența lui mi-a adus și o mare alinare.

Cel mai bun înțelept pe care îl putem contacta este DOW-ul nostru, care se exprimă pe Sine în diverse moduri. Mulți cunosc povești despre sincronizarea Divină, în care evenimentele se desfășoară cu o asemenea Grație și magie, încât nu mai există posibilitatea coincidenței.

Cu luni de zile înainte de momentul începerii călătoriei alături de ei, îi întâlneam pe Maeștrii Alchimiei Divine nu doar în meditațiile mele, ci și în timpul „visului” din tărâmurile eterice în care îmi conduceau pașii. Noapte după noapte mă aflam în diferite săli care cuprindeau un număr din ce în ce mai mare de oameni. Aici, îngerii și Maeștrii înconjurau camera, pentru a ancora energia și pentru a o radia prin mine, în timp ce lucram. Aceasta este o practică ce continuă și astăzi, întrucât acest gen de instruire extracorporală ne dezvoltă rapid capacitățile. A cere DOW-ului nostru să ne ducă în tărâmurile perfecte ale învățării, sau vindecării, în timpul somnului, reprezintă o unealtă foarte puternică.

Singurul lucru care ne blochează capacitatea de a participa mai conștient la acest tip de contact este sensibilitatea noastră la aceste lumi extrem de subtile, pentru că ele rezonază la o frecvență mai înaltă decât cea a majorității oamenilor din lumea obișnuită.

Spre deosebire de prietenii mei care se concentrau asupra carierelor lor, pe la începutul anilor '70 viața de ashram mă atrăgea și îmi atingea tandru sufletul. Întâlnirile cu Cei Sfinți îmi trezeau interesul pentru Radianța Divină pe care o simțeam în Prezența lor. Diminețile și nopțile târzii erau îmbogățite de călătorii tăcute spre planurile interioare, unde adeseori simțeam că fiecare atom din corpul meu reprezenta o poartă spre un alt univers care se revela pe sine în timp. Pe măsură ce descopeream încântările meditației, lumina interioară se aprindea și se stingea în propriul său ritm, ascun-zându-se atunci când o căutam și revelându-se când dădeam drumul și permiteam doar ca Grația Divină să mă cuprindă. Clipele petrecute în liniște mi-au adus întotdeauna cele mai mari recompense.

În anul 1975, după ce m-am hotărât să mă alătur unei comunități spirituale, m-am mutat într-un oraș care vibra de viață și promitea doar lucruri bune. În fiecare zi mă plimbam prin Sydney Hyde Park, trecând în revistă oamenii de afaceri în costume care, presupuneam eu, venerau Dumnezeu banilor. Într-o anumită măsură, și eu făceam același lucru, deoarece în timp ce îmi economiseam venitul insuficient, eram impulsivă de dorința de a mă afla în India, centrul care însufletea totul. Ideea de a înota într-o mare a înțelepciunii străvechi mă atrăgea în fiecare zi, tot mai mult.

E amuzant felul în care circumstanțele ne pot deturna de la visele noastre; cum putem fi întrerupți orbește și cum putem pierde viziunea care ne încântă inima, cum ne așteaptă destinul, cum ne antrenează viața pentru a o împlini și pentru a ne dezvolta talentele potrivite pentru cele ce vor apărea în viitor.

Într-o seară caldă de toamnă, m-am întâlnit cu destinul meu într-un hotel din suburbiile orașului Sydney, pe malul mării. Purta blugi și avea un zâmbet șmecher, iar ochii săi verzi îi străluceau, atunci când ne-am salutat cu timiditate. Eram

pe punctul de a intra în cea mai dură inițiere pe care am cunoscut-o vreodată, urmată de conceperea neașteptată a fiicei mele, ashramurile și celelalte vise fiind lăsate în așteptare.

Până când am descoperit că eram însărcinată, devenisem fanatică în privința sănătății, fugind de doctorii pe care, din nefericire, am ajuns să nu îi mai respect. Îmi spuneau că este periculos să fiu vegetariană și că nu voi putea avea niciodată copii, iar eu găseam foarte puține motive să am încredere în ei, întrucât ambele afirmații s-au dovedit a fi false.

În timp ce sarcina avansa, corpul meu a preluat controlul, călăuzindu-mă subtil să-mi schimb din nou dieta spre hrană neprelucrată și să resping orice altceva. În acea perioadă am călătorit, explorând Noua Zeelandă pe o motocicletă, în timp ce, împreună cu tatăl copilului, învățam să mă bucur de tot ce mă înconjura. În tot acest timp, am avut o sănătate strălucitoare și radiantă. Hrana neprelucrată, meditația și exercițiile fizice s-au dovedit a fi prietenii mei de nădejde.

Întorcându-mă în Australia la sfârșitul celei de-a șaptea luni, am început să caut locul perfect pentru naștere, un loc în care să fac un cuib și să aduc pe lume un copil. Doctorii au continuat să râdă de mine, atunci când le vorbeam despre nașterea naturală. În Australia anilor '70, metodele lor păreau primitive și arhaice, lipsite de sensibilitate față de modul în care eu doream intuitiv să fiu legată de copilul meu. În cele din urmă, am găsit o moașă binevoitoare, și am ales să nasc acasă, provocând astfel, fără intenție, status quo-ul.

Sunt atât de mulțumită că mi-am ascultat DOW-ul, că i-am dat atenție și l-am urmat, deoarece nașterea ei a fost ca un vis, un miracol atât de uluitor, încât ne-a sfințit casa. După aceea, am adormit împreună cu tatăl ei și cu îngerul nostru la mijloc, deoarece era ca un dar de la Dumnezeu.

În orele dimi-neții, în timp ce corpul meu a trecut intuitiv într-o altă stare, am înțeles ce mecanism extraordinar sălășluiește în noi și cât de prețioasă poate fi viața; am observat cum o formă atât de perfectă poate fi plantată, ca mai apoi să

crească și să se aventureze în lume, întreagă și sănătoasă.

Degetelele mici care le prindeau pe ale mele, ochii deschiși doar pentru a privi cu atenție, urmărind Spiritul și lumile din interiorul lumilor, zâmbetele către oaspeții nevăzuți care păreau să pătrundă peste tot - toate acestea mă copleșeau. Un surâs larg și deschis, fără dințișori, șoapte și zâmbete profunde care ne ating inimile - era o bijuterie prețioasă, care ne amintea tuturor de partea pozitivă a vieții.

Responsabilitatea și grija altruistă care sunt necesare pentru a pune pe picioare, cu iubire, o tânără familie, s-au dovedit a fi prea mult și am privit, neajutorată, destrămarea căsătoriei mele. Consilierea a venit prea târziu, iar până în momentul în care îngerușul meu avea șapte ani și sora ei mai mică cinci, mă aflam pe cont propriu. Timpul trecea pe măsură ce eu învățam lecții despre sentimentul lipsei de putere, despre răbdarea necesară pentru a crește singură copiii. În tot acest timp, rareori am fost suficient de concentrată pentru a fi martora vreunui miracol, cu toate că meditația și rugăciunea au rămas punctul meu de sprijin în vreme ce mă luptam să echilibrez jocul vieții mele. Am învățat, de asemenea, că atunci când vremurile devin aspre, cei puternici devin și mai puternici.

E greu să privești viața ca pe o inițiere, totuși așa este. În momentele mele cele mai întunecate, o chemam pe Maica Domnului și, treptat, Prezența Sa a început să se infiltreze. Folosesc cuvântul „infiltrare”, deoarece este ca și cum dorința noastră deschide o ușă, o cale energetică pentru a se face legătura, cu toate că noi putem primi doar atât cât putem.

Au trecut zece ani de când m-am întâlnit cu Fecioara Măria în planurile interioare și, pentru că Prezența Sa mă bucură atât de mult, am încercat să-mi transform casa în casa Ei, viața în viața Sa, pentru a-i comunica cât este de apreciată și de prețuită. Crearea spațiilor prin care Ea să strălucească a fost o bucurie. Folosind Știința Biocâmpului, Maeștrii Alchimiei

Divine m-au învățat să deschid porțile interioare, prin folosirea obiectelor energetice precum statuile, care, atunci când sunt acordate, pot acționa ca stații Divine de transmisie.

Timp de ani de zile am căutat statuia Fecioarei Măria și am găsit-o, în sfârșit, într-un magazin mic care vindea lemn și plante. Acolo erau două statui, având stilul perfect, poza perfectă și, desigur, că m-au încântat imediat ce le-am văzut. Merlin a fost cel care mi-a spus că statuile și imaginile Sfinte pot fi învelite în Biocâmpuri și apoi programate să radieze spre lume frecvențele stabilite. În tradiția șamanilor, obiectele energetice acționează ca intrări dimensionale și au efect în Feng Shui.

Îmi place cum lucrează Rețeaua Cosmică Nirvana -atunci când se întâmplă ceva important, ne atrage atenția într-un fel pe care nu îl putem ignora. C.N.N. reprezintă Rețeaua Cosmică a Nirvanei și felul în care comunică Maeștrii Alchimiei Divine prin inernet*. În metafizică, faptul că ne gândim că această rețea interioară există, este tocmai ceea ce o aduce la viață și ceea ce-i simplifică accesarea. Este o parte a jocului „va fi după credința noastră”.

În timpul vizitelor Fecioarei Măria venea și Arhanghelul Rafael. Fiind cunoscut ca Prințul conducător al celui deal doilea Cer și al Ordinului Virtuților, păzitorul Copacului Vieții și unul dintre cei șapte îngeri ai Tronului Divin, a fi în radiația sa era un lucru însuflețitor, pentru că el împrăștie o energie similară cu a Arhanghelului Gabriel. Spre deosebire de Arhanghelul Mihail, amândoi au o anumită blândețe, o fermitate tăcută a lucrurilor care sunt într-un anumit fel.

În timp ce Rafael este călăuzitorul medicilor și călătorilor, Gabriel este mesagerul angelic și instrumentul divin al revelației. Cunoscut și drept Guvernatorul Edenului și con-

ducătorul Heruvimilor, se spune că Gabriel este cel care i-a dictat lui Mohamed Coranul - Cartea Sfântă a cărei recitare, în lumea musulmană, este un act de venerație.

Este interesant de observat că Sfinții au existat de mii de ani, cu toții pregătiți în felul lor în Școlile Misterelor Antice ale Tibetului, Indiei, Chinei și Egiptului. Maeștrii taoiști se ocupă de mult de acordarea Biocâmpurilor, la fel și lamașii budiști. În India, Vedele sunt pline de tehnici de acordare a câmpului, cum ar fi modelul de respirație pe care Buddha l-a folosit, timp de șase ani, pentru a se conecta în permanență la canalul Grației Divine al Rețelei Cosmice Nirvana. Radiația acestui canal prin biosistemul lui Buddha era de o asemenea iubire și înțelepciune profundă, de o asemenea compasiune, încât toți cei aflați în prezența lui intrau într-o stare de smerenie, umilință și venerație.

Întâlnirea cu tufișul aprins pe care Moise a avut-o în deșert și coborârea de pe munte, la poporul său, pentru a-i împărtăși cele zece porunci, au avut loc ca rezultat al conectării lui la Rețeaua Cosmică Nirvana; tot la fel și întâlnirea lui Mohamed cu Arhanghelul Gabriel, care mai târziu a dat naștere nu doar Coranului, ci și religiei musulmane. Mahavira, părintele jainismului, a avut și el o legătură puternică cu Bio-câmpul Dimensional, evidențiată prin practicarea ashima, care înseamnă să nu aduci vătămare nici unei ființe vii; iar Iisus a radiat atât de multă lumină și iubire prin conexiunea sa la Rețeaua Cosmică Nirvana, încât poveștile despre El continuă să fie mărturisite în fiecare zi.

La această răscruce din viața mea ajunsesem să fiu în dezechilibru, petrecându-mi prea mult timp la computer. Auzeam mereu: „Pictează îngerul, pictează îngerul”, ca un bubuit telepatic în mintea mea.

Instantaneu, mi-am amintit că aveam trei pânze primite de la tatăl meu cu ani în urmă și mi-am amintit cum Spi-ftul mi-a spus că vor forma un triptic pentru îngerul care va veni. Astfel, le-am unit pentru a crea un spațiu alb de peste

trei metri, care era pregătit să capteze imaginea ce aștepta să se nască.

După ce m-am acordat pentru a cere călăuzire, am început să pictez, iar culorile se alegeau singure. În timp ce schițam instinctiv, a început să apară, încet, o formă, reve-lându-se pe ea însăși în mijlocul unor pasteluri blânde; am înțeles repede că nu avea să fie Arhanghelul Mihail.

Simțeam că Mihail ar apărea dintr-o paletă puternică de nuanțe profunde de albastru, pentru a simboliza puterea. După trei zile, Rafael avea să-mi trimită prin hipotalamus o proiecție holografică a imaginii sale, înspre cel de-al treilea ochi. Această imagine a fost apoi asimilată de sistemul meu, în timp ce energia îmi prelua controlul mâinii, pentru a-i a-duce forma la viață. Am petrecut două zile magnifice, fiind încântată de prezența lui.

Rafael este unul dintre cei șapte arhangheli, iar numele său înseamnă „Dumnezeu vindecă”. Potrivit povestirii biblice, Rafael a vindecat Pământul, atunci când acesta fusese pângărit de păcatele îngerilor căzuți - aceia despre care Merlin spune că erau conducătorii noului experiment al liberului arbitru, destinat omului.

Citirea scripturilor, călătoriile mediumilor și întâlnirile lor cu Maeștrii Magiei - toate acestea sună atât de misterios, totuși, comunicarea cu ei este un simplu aspect al Științei Bio-câmpului Dimensional. Noi suntem un bio-computer, ei sunt bio-computere, iar undele luminii și sunetului trec prin noi, le putem direcționa spre alții și pot fi primite de către aceștia, exact ca un televizor cosmic.

Odată ce ne-am acordat la canal, pur și simplu nu putem să nu vizionăm și să interacționăm în mod obișnuit. Faptul de a sluji alături de Maeștrii Magiei adaugă un nou nivel în viața noastră, care pentru unii este greu de înțeles -în timp ce pentru aceia dintre noi care își petrec conștient timpul în lumile lor, este imposibil de negat.

La fel ca mulți care s-au angajat să ajute, Maeștrii Magiei au avut mai multe întrupări. Merlin este alter ego-ul lui St. Germain, care se spune că a venit, de asemenea, ca Sa-muel și ca Iosif, tatăl lui Iisus. Cred că dorința mea de a experimenta magia în viață, l-a atras pe acest Maestru al Alchimiei Divine în câmpul meu.

Prin cercetări recente am descoperit că Napoleon a autorizat o cercetare a activităților lui St. Germain în Europa, unde Maestrul a trăit 350 de ani. Se pare că Napoleon a vrut să descopere adevărul din spatele tuturor poveștilor care circulau în jurul lui, întrucât St. Germain a fost o ființă excentrică. Priceput în arta alchimiei, el era bogat, blând și generos, un profet care a avertizat aristocrația franceză în legătură cu revoluția iminentă despre care a știut intuitiv că va avea loc.

În anul 1784, Prințul Charles scria despre St. Germain: „A fost poate unul dintre cei meri mari înțelepți oameni care au trăit vreodată. Iubea omenirea; dorea bani doar pentru a-i da săracilor... inima sa era locuită doar de fericirea celorlalți. .. nu am cunoscut niciodată un bărbat cu o minte mai limpede, mai clară și, în același timp, care sa aibă atât de multe cunoștințe, în special în domeniul istoriei”.

Se pare că St. Germain și-a simulat moartea înainte de a călători spre India, pentru a-și petrece următorii optzeci și cinci de ani în Frăția Trans-Himalaiană.

Dintre toți Maeștrii Magiei, majoritatea timpului mi-o petrec cu St. Germain. Alături de Merlin am petrecut trei ani, concentrându-mă asupra jocului Alchimiei Divine și asupra interacțiunii cu presa. Alături de el, am învățat să prezint principiile înțelepciunii străvechi într-o manieră mai accesibilă și mai atractivă. Tot el mi-a făcut cunoștință cu ființa care mi-a predat știința futuristă a Biocâmpului, cu

studiul și instrumentele acesteia pentru transformarea câmpurilor energetice din jurul organismelor vii. Fiind un maestru lingvist, îi place să se joace cu cuvintele, un dar pe care l-am descoperit curând, în timpul desfășurării lucrării noastre.

Știința pe care ne bazăm:

În Știința Luminii Superioare, fiecărui inițiat îi este desemnat un Maestru al planului interior, alături de ghizi îngerești pentru a ne inspira și a ne arăta calea. Ce Maestru atragem, depinde de ce avem nevoie să învățăm și de ceea ce este necesar pentru scopul vieții noastre.

Paramahansa Yogananda spunea odată:

„Omenirea este angajată într-o căutare eternă a celui *altceva* care crede că îi va aduce fericire, împlinire și veșnicie. Pentru acele suflete individuale care L-au căutat și L-au găsit pe Dumnezeu, căutarea a luat sfârșit. El este acel altceva". Yogananda a fost un yoghin indian cu capacități extraordinare, care a venit în America la cererea lui Ba-baji, în 1920. Fondatorul Organizației pentru Realizare Personală*, cu sediul în Los Angeles, el a prezentat milioanei de oameni tehnicile orientale de iluminare.

În cartea sa minunată, *Autobiografia unui yoghin*, am citit pentru prima dată despre hrănirea prin intermediul radianței DOW-ului nostru.

În fiecare secundă ni se revelează învățături în legătură cu Cei Sfinți care, în cadrul Biocâmpului Dimensional, reprezintă doar exemple de ființe care au câmpurile bine acordate, deschise spre frecvențe specifice. Extazul, Grația Divină și înțelepciunea care se revărsa prin ei i-au captivat pe mulți dintre cei care au intrat în câmpul lor. Unii oameni au răspuns cu frică și, din ignoranță, sau insensibilitate, nu au reușit să le recunoască Radianța. Alții s-au acordat imediat, ca niște bureți însetați, absorbind tot ceea ce puteau. Alții doar le vor zâmbi acestor Sfinți, recunoscându-i, încântați să întâlnească un partener de joc în acest câmp terestru.

REVELAȚIA SFINȚENIEI

Fecioara Maria și Merlin

*Intrarea celei mai blânde iubite,
parfum de trandafiri cum altul nu exista,
Prezența Mamei Divine.*

Aprilie 2001. Ne îndreptăm spre orașul Genova, în mașinuța noastră. Semnale luminoase apăreau pe neașteptate în spatele nostru, fiind transmise de șoferi italieni în mașini puternice, care erau deranjați de prezența noastră pe banda lor.

„Atenție!" țipă Jeff, surprinzându-mă în timp ce schimbam banda pentru a trece la traficul lent, în momentul în care intram într-un tunel întunecos. Merg prea repede și brusc mă lupt să recâștig controlul asupra mașinii care rula periculos în zig zag, dintr-o parte în alta a drumului. Evitând în mod miraculos pereții laterali și mașinile, mă gândesc să-mi amintesc data viitoare să iau o mașină mai bună. După șase

ore în care am fost concentrată asupra condusului și am evitat o coliziune aproape fatală la o viteză care ar fi însemnat moarte sigură, încetinesc și mă simt norocoasă că sunt în viață, mulțumind în tăcere aceloră despre care știu că sunt lângă mine.

Pot spune că o forță magică și misterioasă ne-a salvat viețile în acea zi. În schimb, am avut sentimentul că, probabil, am amânat prea mult sosirea, pentru că nu am plecat atunci când am fost invitată, cu un an în urmă. Înlăturând rapid aceste gânduri, m-am concentrat din nou pe conducerea mașinii prin străzile înguste, urmând semnele sporadice care erau a-colo pentru a marca drumul. Ne-am înscris pe drumul străvechi de coastă, care ne-a condus spre satul Portofino, pentru a descoperi că singurul drum era blocat pentru tot traficul.

După o întoarcere de 180 de grade, ne-a întâmpinat localitatea St. Mărgărita și ne-am răsfățat într-un hotel cu o priveliște asemenea ilustrațiilor de pe cărțile poștale și grădini care erau îndreptate spre mare. Ceafa mea tiuia, capul îmi zvâcnea și trupul meu țipa după odihnă. În zilele următoare am avut parte atât de liniște, cât și de timp pentru scris.

De-a lungul istoriei noastre, Maeștrii Magiei s-au înfățișat aceloră ale căror inimi și minți au fost acordate. Înțeleptul indian, Sri Ramakrishna, spunea cândva: „Trebuie să-ți amintești că inima celui devotat reprezintă locuința lui Dumnezeu”. Născut în India, în 1836, Sri Ramakrishna este respectat pretutindeni ca unul dintre cei mai mari sfinți indieni. Fiind la început un discipol al Mamei Divine, Kali, el era mult iubit pentru marea sa devoțiune. Experimentând extensiv alte căi spirituale, inclusiv creștinismul și islamismul, el propovăduia o iubire universală și înțelegerea tuturor religiilor.

Există foarte multe povestiri cu mărturii ale trăirii sfințeniei, cum ar fi cea de la începutul anilor 1600 a Sfântului Joseph din Cupertino, care ar fi zburat prin aer la doi metri și jumătate înălțime pentru a săruta statuia copilului Iisus aflată deasupra altarului său în Biserica Italiană - o scenă la care mulți oameni au fost martori.

Apoi există povestea surorii Mărie, o călugăriță a lui Iisus cel Crucificat, care locuia lângă Bethlehem. Din 1874 mănăstirea carmelită a descoperit că ea avea obiceiul să zboare pe neașteptate până în vârful copacilor. Deși Mărie cânta tot timpul slava lui Dumnezeu, se spune că celelalte călugărițe considerau levitațiile sale mai degrabă supărătoare, decât inspiratoare de evlavie, pentru că ea nu a fost niciodată capabilă să le controleze.

La Zeitun, în Egipt, în anul 1968 a apărut Fecioara Măria în fața a zeci de mii de oameni, într-o formă strălucitoare, care a fost transmisă de televiziunea egipteană. Fiind fotografiată de sute de fotografi profesioniști, „lumina” sa a fost

văzută chiar de președintele, Abdul Nassar. În 1982, cinci sute de copii au fost cu toții martori la apariția Fecioarei Măria și a Copilului Iisus pe cer, însoțiți de trei îngeri și un bătrân - și, deși profesoara lor nu a putut vedea nimic, ea spunea că a simțit forța din jurul lor.

Apoi, există povestea Madonei înlăcrimate din Santiago, ale cărei lacrimi au fost analizate și s-a descoperit că era sânge. Lăcrimarea sa a început în noiembrie 1992 și a devenit foarte repede principala atracție a orașului. Oamenii se adună pentru rugăciuni și binecuvântări, sperând să fie vindecați de Grația Divină a misterioasei sale Prezențe, iar, oriunde „apare” Ea, vin cu toții, dorind să fie martorii unui miracol.

Unii spun că Fecioara Maria plânge pentru copii, plânge pentru cei nevoiași, plânge pentru haos și pentru aceia care s-au răătăcit. Unii zic că Ea plânge pentru cei nefericiți, pentru ne-evrei și pentru evrei, sau că ea plânge pentru aceia care poartă arme și pentru motivele pe care le invocă. Unii spun că Ea a devenit nerăbdătoare, că este timpul ca suferința să înceteze, că există suficiente dovezi ale sfințeniei pentru ca acum să creadă cu toții.

Propriile mele experiențe cu Fecioara Maria au venit treptat, la fel ca și cele de mai târziu, cu Kwan Yin. La început, m-am rugat la Ea ca la o mamă, căutând călăuzire pentru fiicele mele. Mai târziu, vizitele Ei au venit ca răspuns al unei dorințe profunde, pentru că acceptasem să joc în filmul mărețelor vise alchimiste.

Numeroasele mituri și legende se referă adesea la lupta simbolică dintre natura noastră superioară și natura inferioară, o luptă care încă ne mai influențează în prezent, o luptă despre care vorbesc toți sfinții. Și astfel, Maeștrii continuă să vină să ne inspire și să ne aducă aminte că există *mana cerească* și că pot primi binecuvântări toți cei care rămân, sau aleg să fie din nou cu inima și mintea curată. *Mana* este acea putere misterioasă, dar activă, care aparține anumitor oame ni și situații. Sociologii sugerează că toate fenomenele religioase derivă din ea, iar atunci când apare, indică o relație particulară cu sacrul. Se spune că mana ar fi hrană pentru suflet.

„Trăirea și mărturisirea unei vieți sacre dezvăluie mana, care aduce dovada sfințeniei supreme”, îmi zicea Merlin odată; apoi a adăugat: „Trăirea sfințeniei devine o manifestare normală pentru aceia care caută să o găsească” - deoarece el știa că dovada Sfințeniei ne poate elibera.

Viața la drum îi dă călătorului un sentiment de detașare, un sentiment că aparține oricărui loc în care s-ar afla și, în același timp, că nu aparține nici unui loc. Un sentiment că este un cetățean al globului, într-o galaxie în spațiu, în care scenele se schimbă pe fundalul cerului nopții, amintindu-ne că suntem o parte a unui întreg mai mare.

Călătoria constantă mă expune la foarte multe tipuri diferite de oameni, de la discipol la sceptic, la cei care spun adesea: „Ei bine, mi-aș dori să cred în Dumnezeu, dar aș vrea o dovadă.” În 1999, ca răspuns, Merlin spunea:

„Doar simplul angajament și dorința de a găsi și de a te bucura de dovada Sfințeniei este suficient pentru a schimba lumea. Dovada Sfințeniei vine spre tine automat, atunci când tu aplici cu sinceritate următorul program:

Mă abandonez acum trăirii revelației Paradisului la nivel personal și global. Cer să cunosc dovada Sfințeniei. Cer Universului să-mi aducă o experiență a Sfințeniei și Divinității, într-o asemenea manieră încât să o recunosc și să fiu schimbat definitiv, dincolo de orice îndoială. Așa să fie. Așa să fie. Așa să fie.”

„E îndeajuns”, răsă Merlin, deoarece părea un program simplu, dar puternic, pe care l-au folosit numeroși Maeștri. „Formula aceasta este folosită doar pentru revelarea Paradisului și pentru a da Sfințeniei o scenă pe care să fie dovedită”, au fost cuvintele lui de despărțire. Și astfel, am călătorit de-a lungul aceluia an, împărtășind acest lucru cu cei sinceri în dorința lor de a experimenta Divinul.

„Am făcut programul așa cum ne-ai zis ieri”, a spus o tânără femeie, parând puțin descurajată, „însă nu am văzut nimic. Când voi obține o dovadă?”

Am râs cu toții. „Poate că ar trebui să fii mai răbdătoare. Dă-i Universului o șansă să o pregătească pentru tine. Fii răbdătoare și conștientă. Între timp fii sensibilă la aceste lumi, prin modul tău de viață,

pentru că sensibilitatea este cheia."

Una din regulile pe care le am eu și Maeștrii Alchimiei Divine, este că nu împărtășesc niciodată ceva, decât dacă știu că funcționează. Am aplicat programul „cere dovada” în călătoria anterioară cu ei, pentru că viața la drum poate fi un timp magic, cu scene de sfîntenie care se revelează constant -sau poate fi o perioadă tensionată. Alegerea este, ca întotdeauna, a noastră.

Atunci când ne angajăm conștient să ne punem în serviciul altora, atragem în câmpurile noastre Radianța Divină, întrucât Aceasta se revarsă natural acolo unde se manifestă lucruri pozitive. Adevărata putere îi sprijină pe aceia care nu mai sunt conduși de programele personale.

Una dintre poveștile mele preferate a venit din vremea când vizitam Brugge, un orașel belgian pitoresc, cunoscut pentru ciocolata și florile sale, pentru poduri și canale. Fiind acolo, am întâlnit un scriitor și terapeut, Paul, care a început să-mi spună că o femeie necunoscută a venit la el și, plângând, l-a îmbrățișat, spunând de mai multe ori: „Mulțumesc! Mulțumesc! Mulțumesc!” întrucât el nu părea sigur de ce se întâmpla, ea a zis: „Trebuie să-ți spun această poveste. Acum câțiva ani eram complet dezolată, eram într-adevăr deprimată. Într-o noapte, m-am trezit și, într-o stare confuză, am mers în bucătărie, unde am deschis sertarul și am scos un cuțit mare de bucătărie. De abia începusem să-l plimb peste venele de la încheietură, când am privit în sus și am văzut o siluetă stând în picioare în colțul camerei. Într-un fel sau altul nu am fost

speriată și, în timp ce persoana îmi vorbea, m-am simțit din ce în ce mai relaxată. El mi-a zis că totul va fi bine, că nu ni se dă niciodată mai mult decât putem duce. Mi-a zis că mai am multe de făcut aici și aveam tot ajutorul necesar - trebuie doar să cer și va veni.

Am lăsat cuțitul jos și am mers înapoi în pat. Când m-am trezit de dimineață am crezut că am avut un coșmar, până când am mers la bucătărie, iar acolo am văzut cuțitul! Oricum, el a avut dreptate, totul s-a terminat cu bine. Depresia mi-a trecut și lucrurile merg mai bine. Deci, îți mulțumesc!"

Prietenul meu era încă surprins, până când ea a exclamat: „Acel bărbat erai tu!"

Este un lucru firesc ca atunci când oamenii se oferă voluntar să ajute, DOW-ul să-i folosească în felul acesta, trimițându-i în lume în timpul somnului sau al meditației, acolo unde este necesar. Întotdeauna există cineva care poate beneficia de un cuvânt bun, sau de o îmbrățișare iubitoare.

~

Pentru mine, perioada în care sunt în turnee înseamnă vizitarea numeroaselor biserici care punctează peisajul european precum clădirile înalte din New York. Fiecare oraș are locuri uimitoare de venerație și rugăciune, care au captat mii de cuvinte spuse din inimă de aceia care caută comuniunea cu Dumnezeu. Acordate de-a lungul anilor prin intermediul celor devotați, majoritatea templelor păstrează o putere imensă; de aceea Maeștrii Alchimiei Divine îi invită pe toți să își facă temple în casele lor. Un mic loc de rugăciune, într-un colț al casei, pe care îl putem dedica reapariției Maestrului Magiei în om, acest templu devine apoi un biocâmp pre-acordat care ne permite să ne cufundăm zilnic în spațiul său de Radianță și Grație Divină.

Este scris că ori de câte ori a apărut Fecioara Măria, s-au ridicat brusc temple, iar pământul a devenit, dintr-o dată, sacru. Totuși, pentru mine, prezența sa este intangibilă, ca o adiere delicată. Când suntem sensibili la vibrația sa putem să

o mirosim, să o simțim și fiecare percepe parfumul ei de dulceață și Grație Divină. Ea este întotdeauna înconjurată de mulți îngeri și se bucură de multe nume cosmice.

La fel ca toți Maeștrii Magiei, Fecioara Măria vizitează deseori templele omului, iar toți cei care îi simt prezența se simt minunat și binecuvântați, pentru că slava Ei declanșează viziuni ale Paradisului, în care ne putem odihni cu toții. De aceea, în timp ce călătoresc, meditez în bisericile dedicate Ei. Pentru mine, Măria face mai mult decât să plângă - Ea este extrem de activă și are legiuni de suflete care se dedică lucrării Sale. „Egalitate, Iubire și Grație/îndurare" este deviza Sa și lucrarea Ei cu noi toți. Aparițiile Sale sunt proiectate să aducă echilibrul între coeficientul nostru de emotivitate, E.Q. [Emoțional Quotient] și intelectul nostru, sau I.Q. Echilibrul inimii și minții este necesar pentru dezvoltarea în noi a calităților mai rafinate - acelea de iubire, compasiune, cinste, respect și bunăvoință. Fără E.Q., armonia nu-și găsește locul.

În 1991, revista *Time* cerceta „rădăcinile renașterii credinței în Fecioară" și vorbea despre devoțiunea Papei Ioan Paul față de Ea, atunci când și-a mărturisit credința că Fecioara Măria a fost cea care l-a salvat în tentativa de asasinat din 1981. Ea a îndeplinit și profețiile de la Fatima, de a pune capăt comunismului în întreaga Europă. Tot în anul 1981, două tinere fete au văzut-O pe Madona din Medjugorje.

Măria a fost cea care a apărut înaintea mea în noiembrie 1998, pe când mă pregăteam să plec într-o altă călătorie. Era plină de ceea ce simțeam că este o hotărâre serioasă, iar parfumul familiar de

trandafiri m-a învăluit și apoi am auzit o voce clară vorbind: „Spune-le; spune-le ca nu mai este necesar sa mai sufere. Acesta sâ fie mesajul către omenire în acest moment".

Împreună cu aceste cuvinte a sosit și textul clar că: „Aveți toate resursele, toate informațiile și tot ceea ce aveți nevoie sa hrăniți, sâ îmbrăcați și sâ educați holistic toți

oamenii de pe Pământ. Tot ceea ce lipsește este dorința".

După ce Măria a încheiat mesajul și imaginea Ei mi s-a șters din minte, chiar în acel moment am înțeles că principalul mesaj al Măriei se concentrează pe importanța păcii, rugăciunii și postului. Adesea, Ea spunea că atunci când ne rugăm în fiecare dimineată și seară, ne rugăm ca Duhul Sfânt să se unească cu propria noastră conștiință.

Ea mi-a spus că în momentul în care ne aliniem mintea la Mintea Inteligenței Supreme și ne oferim inima ca Mama Divină să strălucească prin ea, atunci noi deschidem porțile interioare pentru cea mai pură, cea mai personală experiență a Radianței Divine.

Când unul dintre copiii de la Medjugorje a întrebat-O despre post, Ea a zis că acesta va aduce „bucurie și acces către Dumnezeu, mai multă încredere deplină în El și o rugăciune mai vie. Lumea a uitat valoarea postului și rugăciunii. Prin post și rugăciune pot fi oprite războaiele și pot fi întrerupte legile naturale".

În 1994 am întâlnit un tânăr timid, care avea semne de arsură pe tot corpul. Totuși, când ne-am întâlnit din nou, cu doi ani mai târziu, arăta incredibil.

„Ce ai făcut? Arăți excelent!"

„Doar programare prin rugăciune", răspunse el puțin timid. „M-am acordat și i-am cântat corpului: *Vindecă întreg țesutul pielii, acum. A funcționat!*"

Aceasta este puterea DOW-ului nostru, totuși, așa cum aveam să descopăr mai târziu, atunci când trimitem mai întâi iubire celulelor noastre, corpul răspunde mult mai rapid comenzilor noastre. Așa cum Măria ne-a spus dintotdeauna, iubirea este adevărata cheie pentru schimbare.

O prietenă mi-a povestit de curând despre distanța care a apărut între ea și soțul ei, după douăzeci de ani de căsătorie. Ea l-a rugat să aleagă între a avea o iubită și o relație

non-sexuală cu ea, sau o relație sexuală cu ea, soția lui, și o prietenie cu iubita lui. A ales ultima variantă și a acceptat să mențină doar o relație de prietenie cu iubita lui, pentru că atât el, cât și soția lui simțeau că femeia îi asigura o relație benefică pe mai multe niveluri. El a acceptat, de asemenea, să fie deschis și sincer, astfel încât soția să poată fi bine informată și deci să-și poată alege calea.

Desigur că nici unul dintre ei nu era o persoană geloasă, iar soția dorea doar să păstreze controlul asupra energiilor care se infiltrau în câmpul ei, deoarece împărtășirea sexuală nu este doar intimă din punct de vedere emoțional, ci poate afecta și câmpurile noastre energetice fizice.

Fiind o femeie sensibilă, prietena mea a simțit intuitiv că ceva nu era încă în regulă și, astfel, s-a rugat și a cerut DOW-ului să-i dea claritate. Într-o zi, în timp ce își făcea alergarea obișnuită de dimineată, a fost călăuzită să meargă pe un traseu pe care nu îl folosisese niciodată înainte și, curând a ajuns la o pajiște cu flori și iarbă înaltă. Ziua îi dădea o senzație de primăvară și prospețime, iar aerul alpin părea să te furnice, dând puteri noi de viață.

La distanță, ochii ei au fost atrași de ceea ce păreau a fi imaginea a doi tineri îndrăgostiți, giugiulindu-se și râzând, în timp ce se îmbrățișau printre flori. Atrasă de o forță invizibilă, s-a apropiat și l-a recunoscut clar pe soțul ei și pe prietena lui, care făceau dragoste în soarele dimineții. Dacă el nu a putut să fie cinstit, DOW-ul a răspuns dorinței sale de claritate și i-a confirmat intuiția. Pentru ea, circumstanțele s-au aranjat în acest fel, pentru că simțea sincer că era mai bine să știe.

Mulți oameni sunt acum suficient de sensibili pentru a simți prezența altuia în câmpul iubitului/iubitei, deoarece vibrația pe care o transmitem este modificată de contactul intim. Intimitatea este imprimată ca un tatuaj, iar intuiția, sau călăuzirea DOW-ului, ne atrage atenția asupra modifică-tti-Intuiția feminină a descoperit numeroase acte de trădare, "hiar în fața unei negări vehemente.

Fecioara Măria este cea care a venit la mine în 1996 și mi-a spus: „Floarea omenirii va înflori mai abundent atunci când va fi inundată de razele iubirii, și nu doar de razele rațiunii". Și tot Măria este cea care mă găsește pe drum și, atunci când simt că nu mai am nimic de dăruit, vine spre mine cu dragoste și compasiune, atingând totul în jur cu magia Grației Sale pure. În aceste momente blânde, când Radianța Ei prețioasă se revarsă, această călătorie este o bucurie.

Atunci când Maeștrii Alchimiei Divine m-au trimis pentru prima oară în Europa, interacțiunea karmică era uimitoare, în special în Germania, unde mii de oameni erau deja bine pregătiți să-i permită DOW-ului lor să-i hrănească. Bine disciplinați și avansați din punct de vedere ezoteric, mulți erau puternici și jucaseră roluri importante în istoria altor vremuri.

Știința pe care ne bazăm:

Dacă învățăm să ascultăm și să avem încredere în călăuzirea DOW-ului, vom fi întotdeauna bine informați. A face din Divinitatea noastră Lăuntrică cel mai bun prieten și confident al nostru, este decizia cea mai înțeleaptă pe care o putem lua vreodată în viață. A învăța să ne bazăm pe DOW-ul nostru, să îl invităm să ne călăuzească prin viață și să avem încredere în această voce interioară, este o ocazie minunată pe care o avem cu toții și sunt uimită în permanență de cât de ușor mulți încă renunță la puterea lor, devenind dependenți de forțe exterioare lor înșiși, sperând că se vor simți fericiți.

St. Germain spunea odată că adevăratul alchimist trebuie să evite constrângerile și restricțiile sclaviei omenesti, observate în mod obișnuit în societate. El spunea, de asemenea, că adevărata alchimie era de a permite suveranitatea reală a DOW-ului asupra vieților noastre, de a-I acorda stăpânirea liberă a tuturor celulelor, căci doar atunci vom cunoaște libertatea. Merlin a fost cel care mi-a oferit, în anul 2001, termenul de Tehnician al Biocâmpului pentru a descrie oamenii care caută activ acordarea holistică.

Este ușor să fii un cântăreț solo, să trăiești o viață impecabilă și liniștită, dar etapa următoare a pregătirii este sinergia grupului - aici EU devine NOI, iar prin câteva ajustări ale câmpului, se formează Biocâmpul Social.

În jocul Alchimiei Divine, anumite porți interioare nu pot fi deschise, până când nu devenim receptivi la modul în care acțiunile noastre afectează întregul. Compasiunea și em-patia sunt calitățile cheie necesare, atunci când dorim să accesăm lumi mai subtile și mai strălucitoare.

De-a lungul timpului, realitatea fuzionării cu Divinul a fost denumită iluminare. Pentru inițiat, este un proces de iubire și abandonare totală. Pentru ca cineva să se abandoneze este necesară încrederea și credința - credința că există o putere superioară căreia ne abandonăm și încrederea că această acțiune

ne va aduce recompensele pe care le căutăm - încrederea că această putere sălășluiește înăuntrul nostru și în noi toți.

Contopirea cu DOW-ul, astfel încât porțile interioare să fie deschise pentru canalul Radianței Divine, necesită ca noi să ne construim o cale deschisă și clară de comunicare între mințile noastre superioare și inferioare, între natura noastră pură și cea inferioară, de bază, între Șinele nostru eteric și ego. Această artă a acordării este prezentată, în detaliu, în cartea mea *în Rezonanță**.

Mulți oameni care practică o viață metafizică au anumite experiențe profunde de a fi împreună cu Maeștrii Magiei și au descoperit că rugăciunea, postul și programarea sunt, așa cum spunea Fecioara Măria, o cale rapidă pentru re acordarea Biocâmpului - acel câmp de energie care se extinde imizibil, ca un strat aurie în jurul nostru, pulsând constant semnalele noastre către lume.

SIMȚEAM CÂ STAU PE LOC - ȘI TOTUȘI ÎNAINȚAM Sri Aurobindo și Mama

*Când un val cere ajutorul pentru a găsi
mintea universala a oceanului, atunci lumina se revarsă înspre ochii ce erau înaintea orbi.*

Viena, Austria 2001. Viena era de mult timp unul dintre locurile mele preferate, pentru că primirea de care avem parte este întotdeauna călduroasă și iubitoare și, până și ziariștii sunt, de obicei, nepărtinitori. Îmi amintesc ultimul an în care am fost aici, într-o perioadă de agitație politică - fusese ales un nou lider care amintea multora de trecut și de lupta constantă a Germaniei pentru putere.

Am sosit în momentul potrivit, deoarece tema vizitei s-a concentrat asupra Alternativelor Eterice. Create pentru a fi o punte între lumi, acestea ne vor ajuta să spiritualizăm sistemele noastre de supraviețuire. Celor din public le-a plăcut tema, deoarece s-au gândit pentru prima dată cu cine doresc să lucreze, iar apoi, îngerii le-au numărat voturile și le-au păstrat în înregistrările Akashice.

După ce întreg anul de alegeri s-a încheiat, am intrat în 2001 cu un Guvern Spiritual nou și dinamic.

În urma votului, treizeci și trei de orașe L-au desemnat pe Christos să conducă atât Brazilia, cât și țările vorbitoare de limbă germană, în timp ce Fecioara Măria avea grijă de Franța. Buddha, Krishna, Mahomed și mulți alții și-au ocupat și ei locurile, iar la sfârșitul anului 2000, toate țările au avut conducători datorită inernet-ului și a puterii sale.

„În lumile superioare nu exista separare”, mi-au spus Maeștrii Alchimiei în timp ce terminaseră de transmis ins-

truțiunile pentru alegeri, la începutul noului mileniu. „În aceste lumi superioare toți sunt onorați pentru iubirea și lumina pe care o aduc. Toți sunt măsurați prin sinceritatea și devoțiunea lor, nu prin credințele lor religioase. Amintește-ți că suntem cu toții Una și totul se naște din Unul.”

Acesta a fost momentul în care au afirmat empatic:

„Noua nu ne pasa cum îl chemați pe Dumnezeuul vostru, atâta vreme cât îl chemați!”

Pentru mulți, mesajele lui Krishna, Mahomed, Iisus și Buddha sunt, în esență, la fel. Atât Bhagavad-Gita, cât și Coranul mărturisesc mesajele acestor Maeștri, care sunt recunoscuți ca Maeștri ai Alchimiei Divine, pentru înțelepciunea care a dus la transformarea multor oameni.

Bhagavad-Gita este renumită ca fiind giuvaerul înțelepciunii Indiei. Narată de Krishna, aceasta apare în șapte sute de strofe care cuprind știința auto-realizării, în timp ce revelează natura conștiinței, a universului și a Absolutului.

Considerat ca fiind a opta încarnare a zeului indian Vishnu, Krishna a stimulat o abundență a poeziei religioase, a muzicii și picturii. Cunoscut ca fiind foarte iubitor, explorarea analogiilor dintre iubirea Divină și iubirea omenească este un subiect obișnuit, în timp ce poveștile de dragoste ale lui Krishna cu iubitele sale sunt interpretate ca simbolul relației de iubire dintre Dumnezeu și sufletul omenesc.

Îmi amintesc de orașul Santa Fe de la sfârșitul anului 2000, acolo unde Kwan Yin își are Templul. Bătrânul yoghin s-a întâlnit cu noi înainte de a ne prezenta fiului unui bine cunoscut guru. În timp ce se așezau la o ceașcă de ceai, tânărul a început să vorbească.

„Desigur, mergem în fiecare an în India, pentru că Fundația are numeroase ashramuri și, de fiecare dată observăm schimbarea curenților.” Părea liniștit, deși, într-un mod straniu, trist. Am presupus că vederea modului în care pământul natal pierde ceva prețios i-a impresionat inima sensibilă.

„Cum așa?”, a întrebat Jeff după un moment de liniște. Am șezut liniștită pentru a asculta, fiind întotdeauna observatorul recunoscător.

„Cred că a început cu televiziunea”, a zis fiul gurului.

„A deschis o altă lume.”

„Da”, răspunse el, privindu-l pe Jeff în ochi. „I-a făcut pe oameni să râvnească bunuri materiale și să înțeleagă că există diferite moduri de viață - mai confortabile, mai ușoare. Aparatele și instrumentele pentru mai mult timp liber -toate costă bani. Cred că obiectivele s-au schimbat și acesta nu este un lucru bun”.

„Își pierde legătura cu rădăcinile?”, a întrebat Jeff, care era un ascultător bine antrenat.

„Dar India este adânc cufundată în fervoarea religioasă - devoțiunea și Darshan, disciplina și dedicarea au motivat mulți oameni acolo”, am intervenit eu.

„Da, însă cei tineri, noua generație, nu sunt impresionați de yoghinii noștri - pentru că au participat la sărbători și festivaluri sfinte, religioase, cu mult înainte de a se naște. Tradiția nu îi mai atrage, vor să fie ca persoanele de aceeași vârstă din Occident.”

„Nu este adevărat!”, a răspuns bătrânul yoghin zâmbind, iar lui ochii căprui sclipeau jucăuș. „Ei ascultă”, a continuat el. „Noi, yoghinii, avem încă ceva influență.”

„Da, însă mai mult asupra generațiilor anterioare”, a aprobat tânărul. „Dar ce se întâmplă cu tinerii? Ei bine, se pare că tinerii vor răspunde mai bine la ceva din Vest, care a cunoscut totul și totuși alege tradițiile străvechi - ceva care poate să-i inspire să privească în interior, să le amintească să-și păstreze concentrarea.”

„Că banii nu-ți pot cumpăra fericirea ...”, am adăugat imediat, înțelegând punctul lui de vedere. Faptul că India mă atrăgea puternic, nu era un capriciu al sorții.

Și astfel, am stat de vorbă împreună, discutând problemele lumii - yoghinul, fiul învățătorului, fiica

lui Kwan Yin,

Jeff și cu mine - creând o legătură între noi, în timp ce ne împărtășeam viziunile, într-o noapte, la lumina lunii. Cerul din Santa Fe ne vrăjea, ne fascina ca să rămânem acolo, însă era din nou timpul să mergem mai departe.

Șase luni mai târziu, am pășit într-un templu și am auzit o voce blândă spunând: „Ah, poporul meu, poporul meu”. Cuvintele purtau un sentiment de iubire, fericirea pe care o simțim atunci când ajungem acasă.

Cu trecerea săptămânilor, am urmărit și am pus întrebări, am ascultat și am simțit India care își revela poporul și visele sale. Praful, mirosurile, zgomotul claxoanelor pe drumuri; oameni care zâmbeau imediat, cu ochii lor căprui și luminoși, aflați la înălțimea sfințeniei vieții.

În India, în februarie 2001, mă aflam alături de Jeff într-o comunitate uimitoare, în sud. Având la bază învățăturile lui Sri Aurobindo și ale Mamei, orașelul Auroville ajunsese la cea de-a treizeci și treia aniversare. Având intenția să fie un oraș spiritual, fără un conducător și cu respectul tuturor căilor, Auroville, ca și alte comunități, a fost hărțuit de politică și figuri influente, în timp ce oponenții grăbeau Paraclisul pe Pământ - o sarcină cumplită pentru cineva mai puțin curajos.

Totuși, exista un sentiment de camaraderie, ca o aventură ce se desfășura, inspirată de visele lui Sri Aurobindo și ale Mamei. Aceștia erau vizionari ce trăiau invers în timp -mesageri ce aduc schimbarea.

Născut în India în 1832, Sri Aurobindo a scris treizeci de cărți pe teme metafizice. Având un intelect incredibil și fiind un susținător al independenței Indiei, a fost de trei ori închis și acuzat de trădare și revoltă și achitat de trei ori. În timpul ultimei condamnări, a atins starea de iluminare și, părăsind viața politică, a plecat să trăiască în Pondicherry. Aici, ?i-a concentrat atenția pe yoga integrală, despre care el zicea că mergea în continuare, de unde se opriseră toate celelalte

sisteme yoga. Visul său era Raiul pe Pământ, pentru ca prin celulele omului să strălucească lumina lui Dumnezeu.

Timpul petrecut de noi în India mi-a oferit un alt nivel de înțelegere; un câmp spiritual puternic impregna Pământul, determinându-i pe oameni să fie puternici și plini de compasiune. Nu am văzut niciodată vaci atât de mulțumite! Pot fi întâlnite grupuri hoinărind pe drumurile prăfuite, ca și cum ar fi ieșit la o întâlnire sau pentru o discuție. Mi s-a spus că sătenii le dau lor prima chapatn* pe care o prepară în fiecare zi. Vacile sunt tratate regește, iar ochii lor radiază căldură și iubire, hoinărind pe străzi ca niște regi ai drumurilor. Prețuiesc viziunea că, într-o zi, toate creaturile vor simți la fel, atunci când respectul și cinstea vor hrăni sufletul omenesc.

Sri Aurobindo și Mama au fost activați să facă o punte între Cer și Pământ, să aducă Radianța Divină a Spiritului mai puternic în materie și, astfel, să creeze omul auto-realizat. Călătoriile lor sunt descrise în multe volume ale operelor lor.

În ultimii treizeci de ani ai vieții sale, Mama (născută Mirra Alfassa, în Paris, 1878) a descoperit că, în timpul meditației, putea intra într-o celulă a corpului său, putea să comunice cu ea, să o observe și apoi

să o descrie. Mama folosea mantra „OM NAMO BHAGAVATE”, o bătaie de șapte silabe, pentru a-și accesa conștiința celulară, deoarece aceasta avea un efect de organizare atât asupra materiei, cât și asupra celulelor corpului. Când era folosită repetat, mantra umplea corpul cu esența sa și schimba frecvența Biocâmpului.

Unul dintre darurile oferite Occidentului de către India este tradiția străveche denumită Yoga - Raj Yoga, Hatha Yoga, Kundalini Yoga, Laya (mersul sunetului) Yoga, Pranayama Yoga (yoga respirației) și Karma Yoga. Toate ne acordează Biocâmpurile și ne aduc mai multă forță, sănătate, vitalitate, regenerare, claritate, bunăstare și pace.

În vremurile trecute, un yoghin era instruit să primească de la cei din jurul său toată energia negativă care era dăunătoare pentru ei. Yoghinul absorbea această energie în propria sa ființă, apoi o transmuta în iubire și o elibera înapoi în câmpul social. Din fericire, vremurile s-au schimbat, iar în zilele noastre acționăm ca niște canale care radiază iubire și înțelepciune pură înspre lume. Prin urmare, tot ceea ce trece prin câmpurile noastre este această iubire și înțelepciune, care, în timp ce se revarsă, ne reechilibrează. Emisia este mult mai simplă decât absorbția și transmutarea energiei din lume și este, de asemenea, o utilizare mai eficientă a timpului nostru.

Unul dintre lucrurile de care mă bucur cel mai mult când sunt pe drum, în timpul vizitelor, este să mă întâlnesc cu foarte mulți oameni remarcabili, adepți ai tuturor religiilor. Poveștile lor îmi încălzesc inima și mă inspiră, întrucât afirmarea măiestriei ne aduce mereu aceste stări.

Mesagerii sunt întotdeauna ființe acordate, ființe instruite pentru a fi cele mai bune instrumente și pentru a transmite cea mai curată iubire și înțelepciune posibilă. Este necesară concentrarea și disciplina și trebuie să fie experimentată cu bucurie, în cazul în care nu ne place să suferim. De asemenea, este necesară cunoașterea Științei Biocâmpului pentru o eficiență de 100%. Lucrul cu rețelele și programele de control al câmpului fac parte dintr-un mecanism matematic de care avem nevoie atunci când începem să redirecționăm realitățile.

Odată, când mă preocupam de felul în care am putea avea cu adevărat o viață de calitate, în care să fim tot timpul în spațiul magicului și al Grației, Maeștrii Alchimiei Divine mi-au arătat o viziune. M-am văzut într-o barcă, tinând cârma, navigând pe un ocean imens. Am văzut furtuni și vânturi puternice cum îmi inundau și mișcau barca, scoțându-mă în afara cursului și epuizându-mă, în timp ce încercam să mențin controlul. În cele din urmă, am văzut că renunț, mă relaxez, renunț să mai controlez și hotărâsc doar să plutesc, să slăbesc

strânsoarea și să urmez curentul. Am văzut că furtuna se dezlănțuia încă, azvârlindu-mi barca dintr-o parte în alta. M-am privit cum mă uitam în sus, ridicând brațele în semn de capitulare și rostind, din inimă, cuvintele: „Mă predau”. Iar în momentul în care am făcut aceasta, am văzut un marinar bătrân care stătea pe vârful catargului, urmărindu-mă.

„De cât timp ești acolo?”, am întrebat.

„Dintotdeauna”, mi-a răspuns DOW-ul meu.

„Ții o hartă în mâini?”, am întrebat.

„Da”, zise aceasta. „Pot vedea trecutul din care vii și viitorul spre care te îndrepti.” într-o secundă, am înțeles.

„Putem lucra împreună?”

DOW-ul a zâmbit, ca și cum ar fi așteptat viața după viață să fie recunoscut și întrebare.

Mie mi-au luat ani de încercări și greșeli pentru a descoperi cum lucrează Puterea DOW-ului - felul în care, atunci când suntem suficient de sensibili, El poate fi gustat, simțit, văzut și auzit. Dintotdeauna mi-am dorit să trăiesc în permanență în unda Sa de Grație, deoarece, în zona DOW-ului, separarea dispare - aici suntem hrăniți pe toate nivelurile ființei. Iar, în momentul în care mi s-a întâmplat aceasta, Maeștrii Alchimiei Divine au deschis ușa spre scena lumii și, realmente, m-au împins prin ea. Am zis *m-au împins prin ea*, pentru că, deși eram o luptătoare, mă instruisem ca părinte singur, femeie cu o carieră și om-bun-la-toate, eram complet nepregătită pentru ceea ce urma să înfrunt.

Babaji a trebuit să vină de două ori la mine în planurile interioare și o dată în planul exterior până când am înțeles mesajul, iar St. Germain a trebuit să-mi regleze butoanele emoționale, astfel încât să ies din cutie și să mărturisesc ceea ce am văzut. Și Christos mă vizitase de trei ori. Aproape că am putut auzi suspinul Universului care spunea: „De câte vizituri și vizite mai ai nevoie?” în cele din urmă, am priceput mesajul și am acceptat invitația lor de a-i împărtăși lumii cercetarea cu privire la Puterea DOW-ului.

După apariția celor trei înțelepți și sfinți, la mijlocul anilor '80, viața mea a continuat în același fel. După ce făceam meditație și exerciții, mergeam la muncă și aveam grijă ca fetele să plece la școală. Fiecare zi era un joc de acordare, încercând doar să-l înțeleg, deoarece utopia mă chema și lumina interioară ardea suficient de puternic pentru a-mi arăta calea.

Pentru mine, acordarea însemna să fiu în echilibru, așa că mă simțeam sănătoasă, fericită și împlinită, mulțumită de viața mea plină și favorabilă, chiar dacă timpul pentru a mă plimba și a mirosi florile reprezenta un lux.

În anul 1990, DOW-ul meu a început să-mi șoptească la ureche: „Este timpul să te schimbi, să faci ceva mai creativ”. Fiind atașată de capacitatea mea de a mă întreține, de a câștiga bani și incapabilă de a renunța la aceasta, am ales să o ignor, deși nu am putut face acest lucru pentru prea mult timp.

Gabriel vestea venirea lui Christos în viața mea, pentru că Arhanghelul fusese trimis să mă găsească. Gabriel îmi oferea alinare, întrucât, prin Prezența sa angelică, am înțeles că totul avea să fie bine și că viața mea avea să treacă prin-tr-o schimbare uriașă. Întotdeauna simt esența sa feminină, chiar dacă îngerii sunt androgini. La fel ca și cei trei care au venit înaintea sa, nu era un anumit program pe care să mi-l amintesc. Dar totul a venit ca și cum doar trebuia să activez deschiderea unei porți interioare.

Îmi amintesc de uimirea pe care am simțit-o atunci când am mers pentru prima dată la Bangkok. Atât de multă sărăcie, atât de mult zgomot, poluare și haos. Totuși, hoinărind pe străzi, am simțit și am văzut ceva uimitor. Zâmbete largi pe fețe fericite, ochi căprui sclipitori, care radiau de o conștientă profundă a vieții. În mijlocul lipsei, am văzut oameni care știau că ei aveau totul.

Thailanda, ca și India, avea o vibrație fundamentală de Pace interioară reală, o spiritualitate profundă din care se nă-

cuse tot haosul. Pe măsură ce oamenii se deschid influențelor occidentale, ajung să se gândească doar la

supraviețuire și la adunarea de bunuri materiale, fiindu-le tot mai greu să-și amintească faptul că adevărata fericire trebuie să vină din interior. Am descoperit că timpul petrecut în țările lumii a treia e un privilegiu care ne face atât de recunoscători pentru ceea ce avem și ne amintește ce este cu adevărat important în viață.

Odată, am petrecut o săptămână în Katmandu, unde, într-o după-amiază însorită în Patan Durbar, am șezut pe treptele templului și am privit copiii de pe stradă cum se jucau cu o minge de pânză, chicotind și sărind, așa cum fac copiii când sunt absorbiți de joacă. Și, în acel moment, nici unul dintre noi nu ne mai gândeam la sărăcia materială a vieții lor. Cerșetori și turiști se amestecau cu călugării budiști, în timp ce maimuțele se cățarau pe templele străvechi care dominau Piața Palatului. Scena părea suprarrealistă - femeii tinere cu copii prinși cu o curea pe spate, umpleau vase imense cu apă, înainte de a se îndrepta spre casă pentru a spăla și găti pentru familie. Alții veneau cu mâinile întinse, arătând spre stomac sau spre gură.

Acești oameni supraviețuiau cu mai puțin de un dolar pe zi, în bordeie din cărămidă și paie, fără canalizare sau apă curentă, dar încă își mai denumeau casele „dulce casă”, fără să știe că, în timp ce soarele răsărea maiestuos în spatele Munților Himalaia, de la o margine la alta a lumii oamenii trăiesc în lux și se simt, însă, ca și cum ar fi foarte săraci. Se pare că fericirea nu vine întotdeauna înspre cei care au cei mai mulți bani.

Thailanda, Nepalul și India fac parte din puternica înțelepciune a tradițiilor budhice și vedice, care i-au ajutat pe oameni în timpurile cele mai grele. Este lipsit de importanță dacă toți oamenii din aceste țări își mențin sau nu modul de viață holistic, pentru că această energie este atât de veche și atât de pură, încât creează o temelie din care întreaga viață se dezvoltă - Biocâmpul lor social este foarte bine acordat la această frecvență spirituală, care hrănește automat Biocâmp-

purile celorlalți. Cât de mult timp va continua această hrăni-re depinde de cât de mult este cinstită și aplicată această înțelepciune străveche. Este clar că acest câmp hrănitor lipsește în Occident, unde am ignorat tradițiile străvechi, adeseori eliminând întru totul culturile spirituale, determinându-i pe păstrătorii înțelepciunii să le țină ascunse.

În timpul anilor '80, viața îmi părea a fi plină de încercări și erori, întrucât mă străduiam să le am pe toate și să învăț mai multe în legătură cu avantajele controlului câmpului. Ucenicia mea în jocul Alchimiei Divine părea să nu se mai sfârșească și, pentru că acest joc este atât de vast, cu cât ajungeam să înțeleg mai multe, cu atât mai mult conștientizam cât de puține lucruri știu. Este un sentiment obișnuit în lumea metafizicianului. Este interesant să întâlnești oameni care declară că au o cunoaștere spirituală vastă, oameni care au petrecut ani de zile studiind scripturile și textele sfinte, iar cunoașterea lor este doar un nivel al câmpului multi-versal. Acordarea noastră la canalul Radianței Divine, astfel încât să putem experimenta esența tuturor scripturilor, este un țel și o provocare extraordinară. Tehnicile de respirație, vizualizarea creativă, lumina și sunetul, reprezintă de mult timp instrumente ale Maeștrilor cu care ne acordează la lumile interioare ale Divinității noastre Lăuntrice.

Istoria este plină de povești ale radianței mesagerilor Divini. Născuți pentru a servi și a demonstra Puterea DOW, viețile lor sunt pline de glorie sau suferință, iar noi privim în urmă și spunem: „Cum am

putut să ne purtăm așa cu ei?" După ce i-am ars pe rug sau i-am crucificat, pentru a ne înăbuși vinovăția, deseori i-am transformat în Sfinți. Este interesant cum retrospectivă aduce atât de multă înțelepciune și "um aroganța, frica și ignoranța încearcă să mascheze ceea ce este adevărat.

Joseph Campbell, celebrul cercetător al miturilor, spunea cândva: „Noi nici măcar nu trebuie să riscăm să ne aventurăm, pentru că eroii tuturor timpurilor au făcut-o înainte noastră. Labirintul este complet cunoscut. Trebuie doar să urmăm firul căii eroului, iar acolo unde credem că am găsit o monstruoasă, îl vom găsi pe Dumnezeu. Și unde credeam că ne-am asuprit unul pe celălalt, ne vom asupri pe noi înșine. Acolo unde credeam că am călătorit în exterior, vom ajunge la centrul propriei noastre existențe. Și unde am crezut că suntem singuri, vom fi cu întreaga lume".

Din fericire, în Știința Biocâmpului, cu cât mai mult se folosesc instrumentele, cu atât calea devine mai ușor de urmat, până când noile realități sunt tratate ca moduri de viață acceptate. Și pentru aceasta, mesagerii acceptă disprețul și ridicolul care pot apărea atunci când ești un pionier.

În 1999 am cunoscut la Paris un bărbat care a venit la mine, la sfârșitul unei întâlniri de seară și, cu o privire disperată, a insistat:

„Trebuie să mă ajuți!"

„Ce s-a întâmplat?", am întrebat cu blândete, fiind conștientă de suferința lui.

„Am fost foarte deprimat în ultimii zece ani și nu pot ieși din această stare. Am încercat totul", zise el și apoi a continuat să arate toate căile pe care le-a abordat - de la școli de gândire consacrate la alte alternative și cum analiza și explorarea sinelui nu au reușit să-l ridice acest blestem întunecat.

În timp ce îl ascultam cu răbdare, am început să chicotesc în sinea mea, pentru că, pe neașteptate, soluția părea foarte clară. Privindu-l atent, am fost călăuzită să-l întreb:

„Ai o casă frumoasă?"

„Da", răspunse el.

„O slujbă bună?"

„Cred că este O.K., îmi pot plăti facturile."

„Ai oameni care țin la tine? Prieteni, rude?"

Suficient", a murmurat el, privind trist spre podea.

„Cum stai cu sănătatea? Ești în formă? Arăți bine."

„Da, îmi place să mă mențin în formă", zâmbi el timid.

„Da! Mi-am dat seama."

Tânărul zâmbi nerăbdător: „Da?"

„Vreau ca în fiecare dimineață să nu te ridici din pat, până când nu te gândești la cel puțin doisprezece lucruri pentru care să fii recunoscător, iar apoi să-ți permiți să fii cu adevărat recunoscător pentru acestea." M-a privit puțin nedumerit.

„Păi, ceva de genul: *Doamne, îți mulțumesc pentru lumina soarelui*, dacă este o zi însorită. Sau *îți mulțumesc, Doamne, pentru sănătate. Îți mulțumesc, Doamne, pentru casa mea. Îți mulțumesc, Doamne, pentru aceia care mă iubesc.*" La acest gen de lucruri mă refer - și rămâi în pat până când începi să simți recunoștința, spunând de mai multe ori „Mulțumesc", de îndată ce descoperi ceva în viața ta, pentru care să fii cu adevărat recunoscător. Este un exercițiu de simțire și recunoștință și este

proiectat să-ți ridice moralul și să-ți ofere o perspectivă adecvată față de viață.

„Amintește-ți", i-au spus Maeștrii Alchimiei Divine, „sd menții o atitudine de recunoștința!"

Din fericire, a înțeles. După aproximativ o lună, am auzit că nu se mai simțea deprimat. Aceasta este magia Universului care operează sub Legea care spune că cine/ ce se aseamănă, se adună. Atunci când hoinărim pe Pământ, mulțumind și fiind recunoscători, Universul se uită la noi și spune:

„Oh, iată un omuleț recunoscător, haide să-i dăm mai multe pentru care să fie recunoscător!

Iar apoi vin binecuvântările.

Personal, sunt mereu recunoscătoare pentru această viață, recunoscătoare pentru cei pe care îi iubesc și de care sunt iubită și recunoscătoare chiar pentru oportunitatea de a fi conștientă de jocul Paradisului.

Testele de credință, testele de încredere și curaj sunt firești pentru aceia care doresc să se joace cu Maeștrii Alchi-

miei Divine, deoarece acestea sunt calitățile necesare pentru a accesa lumea lor.

Știința pe care ne bazăm:

A descoperi DOW-ul și a deveni dependentă de acesta este cel mai eliberator lucru pe care îl poate face o persoană, deoarece forța Divinității Lăuntrice este magnifică. Instrumentele sale sunt cel de-al șaselea simț, al intuiției, și cel de-al șaptelea simț, al cunoașterii. Este necesară încrederea și credința în ideea conceptuală că există o forță atotputernică, atotcunoscătoare, cu o Radianță Divină, care se află pretutindeni - înăuntru și în afară.

Încrederea și salturile de credință sunt cele care le permit mesagerilor să călătorească în jurul lumii, pentru a împărtăși cercetarea care este destinată să conteste status quo-ul. Încrederea necesită curaj, iar curajul vine din trăirea vieții, acceptarea riscurilor, detașare și, de asemenea, disciplină. Curajul vine din îndrăzneala de a visa și de a fi diferit. Pentru unii, curajul este un dar al unei vieți bine trăite.

Mesagerii Maeștrilor Alchimiei Divine trebuie să fie perfect acordați și conectați la Divin, astfel încât să-și poată păstra pur curentul personal al radiației. O parte a măiestriei noastre este re-scrierea Biocâmpului personal în așa fel încât să poată radia în lume semnale exacte. Pentru majoritatea oamenilor, lumea oglindește la întâmplare ceea ce este în câmpul lor auriu, iar ei rareori exercită controlul interior sau exterior al câmpului.

Sinceritatea, smerenia, cinstea, respectul, empatia, compasiunea, iubirea necondiționată, curajul, credința, încrederea și recunoștința - toate sunt virtuți încurajate de scripturi, iar testele prin care trecem sunt proiectate pentru a revela DOW-ul din noi toți. Nu poate fi obținut citind cărți sau asistând la seminarii - numai călătoria vieții, cu inițierile sale zilnice, poate oferi calitățile celor sfinți.

C.N.N. - REȚEAUA COSMICA NIRVANA Maeștrii Magiei

*Maeștrii planului interior,
sentimentul venerației la asfințit,
legături la care putem ajunge cu toții.*

Varșovia, Polonia 2001. Iată-ne în Polonia postbelică, la mai puțin de un deceniu după ce ultimele trupe rusești au plecat. Poți simți în pământ vibrația pronunțată de mâhnire. Este prima noastră vizită aici și suntem întâmpinați de o mulțime entuziastă; intrăm într-o sală atât de plină, încât toată lumea trebuie să se strecoare. Îmi plac serile în care stăm cu toții în picioare.

Clădiri murdare din beton, cu pereți chinuiți de găuri de la gloanțe, se conturează amenințătoare în jurul nostru, în timp ce ne plimbăm pe străzile din oraș, simțind suferința oamenilor care au ajuns să o considere firească. Mărturii întunecate ale războiului ne amintesc de violența timpurilor anterioare. Focuri de armă târzii ne trezesc la ora 4 dimineața -împușcături distincte de undeva din parc, apoi o liniște stranie coboară, adormindu-ne din nou într-un somn obositor.

Deschis spre o viață mai bună, poporul polonez își purta durerea ca pe un bandaj, în timp ce democrația a fost atât de greu de cucerit - istoria Poloniei este plină de conflict. Este dificil de imaginat că, la un moment dat, tot orașul era ocupat doar de șobolani și iepuri, că patru milioane de polonezi au fost trimiși în Siberia pentru a sluji în lagărele de muncă, sute de mii de evrei au fost exterminați la Cracovia, destul de aproape de locul în care ne aflăm. Prețul libertății a fost uriaș, lăsând urme ale luptei gravate

ferm pe fețele se-

vere ale oamenilor, obișnuiți cu nedreptatea vieții. Mă întreb, în timp ce ne plimbăm în fiecare zi pe stradă, cât de multă suferință trebuie să mai îndure oamenii acestei lumi, până când vom spune, în cele din urmă, *destul*.

Mă gândesc la moartea celor dragi, la momentele mele de boală, sărăcie și suferință. Mă gândesc că lecțiile pe care mi le-a dat suferința par atât de importante și de neprețuit acum, când ea a trecut. Mă gândesc la ziua în care am hotărât, în cele din urmă, că era destul - ziua în care am insistat să trăiesc în fericire, în care Grația Divină și pacea sufletească puteau să-mi fie călăuze.

Mă gândesc la momentul în care Fecioara Măria a venit la mine să-mi spună că nu mai era nevoie de suferință și cât de bucuroasă am fost să-i transmit mesajul. Mă gândesc că armonia trebuie să fie dorită înainte de a sosi și că toți oamenii care se găsesc în situații în care decizia perfectă pare la fel de iluzorie cum este soarele pe cerul miezului de noapte, trebuie să o ceară. Este ușor să fii egoist, să-ți impui voința asupra altora, însă, a lua hotărârile care îi cinstesc pe toți, nu sunt atât de simple.

La conferința de presă din Varșovia, o ziaristă mi-a aruncat o privire fioroasă, ca și cum aș fi fost nebună, iar apoi și-a întors repede privirea, evitând în mod intenționat un nou contact vizual cu mine. Iubirea și compasiunea care radiau erau prea periculoase pentru ea acum, când suferința a devenit zona ei de confort, un sanctuar în care se poate ascunde condamnând in Justiția și nedreptatea războiului pentru durerea ei. Auto-responsabilitatea și lipsa jocului condamnării este o cale prea greu de adoptat; totuși, aceasta le dă putere tuturor celor care o fac.

„De ce statuile Măriei plâng, dacă noi suntem meniți să fim fericiți?”, întreabă ea, privind în jurul camerei. Respir și mă acordez profund pentru a permite Maeștrilor Alchimiei Divine să se instaleze și simt cum comunicarea lor se deschide profund prin celulele mele.

„De ce suferă Christos, dacă noi suntem meniți să trăim fericiți?”, murmura ea, fără să o intereseze răspunsul meu.

„Măria plânge pentru că ne ignorăm natura Divină”, am mărturisit cu blândețe. „Lacrimile sale prin intermediul statuielor sunt acolo să ne amintească de puterile uriașe pe care le avem, să ne amintească cine eram cândva și că nu suntem singuri.” Este dificil să vorbești unui zid de piatră, cuiva atât de dependent de suferința sa în viață. „Ce dorești tu?”, o întreb, încercând să-i văd ochii - ferestrele sufletului ei chinuit. „Vrei să suferi, sau să fii fericită? Poate că este momentul să alegi.”

Privea fix la un perete îndepărtat, ca un copil autist, incapabilă să permită să se ajungă la ea și am simțit profunzimea suferinței sale. Camera s-a umplut deodată de o tăcere ciudată. Scena s-a schimbat atunci când cineva a sărit să ofere ceva de mâncare, ceea ce a înseninat imediat starea sufletească generală.

„Îți mulțumesc”, îmi zâmbește o tânără, în timp ce se strecoară nerăbdătoare pe locul acum liber de lângă mine, iar ochii îi scânteiau ca și cum ar fi descoperit de curând importanța vieții.

„Pentru ce?”, am întrebat.

„Pentru miracolul pe care l-am trăit în timpul celor opt ore ale întâlnirii noastre!”, îmi răspunse ca o persoană a cărei suferință îndelungată s-a sfârșit, în cele din urmă.

A continuat să-mi explice despre conflictul care se desfășura în viața ei și care, acum, s-a rezolvat în mod miraculos.

„Este vorba despre fiul meu", zise ea, „are douăzeci și trei de ani și nu putea să-l sufere câtuși de puțin pe noul meu soț. Viața în casa noastră devenise intolerabilă, pentru că mă simțeam prinsă în mijlocul luptei dintre ei. Ieri,m-am trezit în genunchi, în hol, plângând din adâncul inimii, spunându-i lui Dumnezeu că nu mai pot suporta. Chiar atunci a intrat mama mea, și-a ridicat mâinile și a exclamat: „Uită-te la tine! Tu

care îi înveți pe oameni cum să se descurce în viață! Dacă ar putea să te vadă ei acum!" I-am spus că eram conștientă de tot, însă nu știam ce să fac, nimic din ceea ce ziceam sau făceam nu părea să simplifice situația și, sincer, mă săturasem - ceva trebuia să se schimbe, chiar atunci!

Apoi am auzit o voce spunând *Jasmuheen*, așa că am lăsat totul, am condus ca o nebună prin oraș și am intrat la seminarul tău, exact în momentul în care începuseși să vorbești despre găsirea deciziei perfecte pentru ceea ce păreau probleme care nu se puteau rezolva. Vorbeai despre cum să angajezi îngerul Rezolvării Perfecte? Sincronizare perfectă, ce zici? A fost tot ce am avut nevoie să aud!"

Am început să zâmbesc în timp ce ea continua nerăbdătoare să-mi povestească sfârșitul poveștii sale.

„Astfel, când am ajuns acasă, m-am rugat din nou și am cerut un înger al Rezolvării Perfecte care să clarifice situația între soțul și fiul meu și să aducă, din nou, armonie în casa noastră. Am vorbit din adâncul inimii mele ..."

„Da", am întrerupt-o râzând, „starea de abandonare totală în care doar viața ne poate îngenunchea. Nu poate fi învățată, trebuie trăită!"

Am zâmbit una la cealaltă cu înțeleș, iar apoi a continuat.

„Astăzi de dimineață, mă aflu în bucătărie preparând cafeaua, când fiul meu a venit la mine și mi-a spus: *îmi pare rău mamă; am înțeles că am fost complet idiot! îmi pare rău că te-am făcut nefericită. Nu știu de ce m-am comportat așa, dar știu că am greșit. Am hotărât să mă schimb. îmi pare atât de rău! Și ne-am îmbrățișat și am simțit în acel moment că totul se clarifica. Am fost complet uluită!*" a exclamat ea. „încântată, surprinsă și uluită! Pentru mine a fost ca un miracol. Deci îți mulțumesc! îți mulțumesc! îți mulțumesc! Trebuia să te întâlnesc astăzi și să-ți povestesc! Cu siguranță că voi introduce îngerul Rezolvării Perfecte, în următoarea mea carte, pentru că, deși am lucrat toată viața cu îngerii, nu am știut niciodată de existența lui."

„A fost un dar de la St. Germain", am zâmbit, amintin-du-mi de echipa mea de îngeri foarte ocupată și de necesitatea adăugării unui înger pentru relaxare perfectă, pe lista mea în continuă creștere.

Viața petrecută alături de Maeștrii Magiei îmi scoate în cale numeroase astfel de povești, iar munca noastră confirmă și furnizează soluții simple pentru a aduce din nou fericirea în viața de toate zilele. Cei care sunt deschiși către lucrul cu îngerii, vor avea întotdeauna parte de multă distracție, cu condiția să acționăm din Puterea noastră Divină, cu intenția de a crea o lume mai bună pentru toți. Îngerilor le place să se joace. Un instrument foarte puternic este acela de a trimite un fascicul de iubire din inimă noastră către situația care necesită rezolvare, apoi de a menține intenția armoniei perfecte - a unei situații de câștig pentru toți. Apoi trebuie să cerem rezolvarea perfectă, întrucât DOW-ul nostru capătă o putere uriașă în colectiv.

„Avem dreptul de a fi fericiți”, m-am pomenit mărturisind mulțimii care sosise. „Avem dreptul de a fi sănătoși și de a avea armonie în viață - însă pentru a se întâmpla acest lucru, trebuie să avem dorința, apoi disciplina de a face o schimbare. Este necesar să ne schimbăm atitudinea în legătură cu ceea ce este acceptabil, întrucât, dacă toleram lipsa de armonie, acceptând că aceasta este normală, vom atrage spre noi lipsa armoniei. Divinitatea Lăuntrică - DOW-ul nostru -este controlorul principal al bio-computerului nostru, iar atunci când lucrăm cu El, putem accesa toată puterea, toată iubirea, toată înțelepciunea de care avem nevoie pentru a ne armoniza din nou lumea în care trăim.

Imaginați-vă că începem să împărtășim unul celuilalt, având cea mai înaltă perspectivă și fiind dotați cu cel mai înalt potențial al vieții. Imaginați-vă că începem comunicarea cu cei dragi, cu vecinii și colegii, de la DOW la DOW. Imaginați-vă cum ar fi dacă am trece de la comunicarea ego-

ului, sau a emoționalului, la comunicarea pură ce poate avea loc între suflete."

Publicul s-a luminat, înțelegând importanța celor împărtășite, impactul pe care îl avea asupra lumii cazul în care i se acorda Sinelui Divin din toți domnia suverană și permisiunea de a ne conduce viețile. I-am putut observa imagi-nându-și cum ar fi viața lor, dacă s-ar abandona într-adevăr DOW-ului. Instantaneu, energia formă-gând din cameră a început să lumineze, ca și cum ar fi fost primită o revelație.

„Puterea oamenilor vine din Puterea DOW, iar toți cei care respiră au această putere în interior. Rezolvările perfecte vin atunci când comunicăm de la DOW la DOW, cu iubire în inimile noastre și cu intenția de a fi în armonie. Avem nevoie doar de dorința de a stabili noi standarde pe Pământ și de a-l invita pe DOW să preia conducerea."

Maeștrii Magiei ne încurajează pe toți să acceptăm Puterea DOW, deoarece ei știu că aceasta are capacitatea de a crea pace în lumea noastră. Aceste ființe minunate, extraordinare, dumnezeiești, de lumină puternică, sunt mereu active, fiind fondatorii tuturor practicilor spirituale de pe Pământ; ei știu că, pentru ca omenirea să fie sănătoasă, împlinită și fericită, înțelepciunea străveche nu mai poate fi ignorată.

Maeștrii Alchimiei Divine comunică de la DOW la DOW prin rețeaua interioară, iar apoi Merlin a creat realitatea CN.N.-ului. Rețeaua Cosmică Nirvana este o rețea eterică de lumină, care s-a născut din simțul umorului lui Merlin și care a fost înființată cu ajutorul nostru, prin menținerea viziunilor ce reprezintă o fundație solidă, pragmatică. Toate visurile au nevoie de o rețea pentru a se materializa fizic.

Rețeaua Cosmică Nirvana este o frecvență specifică ce poate fi accesată rapid și, ca o rețea a planului interior, ea a existat dintotdeauna și va exista mereu. Ea reprezintă canalul pentru Puterea DOW și, totodată, singurul sistem de comunicare care sfidează corupția, atunci când intențiile și obiectivele noastre sunt clare.

Nirvana este un cuvânt sanscrit care înseamnă dispariția prin pierderea respirației, în sensul obținerii păcii definitive, prin moartea ego-ului. Moartea ego-ului este o parte importantă a acordării Biocâmpului - deoarece, până când ego-ul nu va preda DOW-ului controlul minții noastre, nu vom putea progresa spre fitness-ul celor patru corpuri. Așa cum îmi spunea un guru, cândva: „La om, mintea inferioară a condus atât de mult timp, încât se teme de ideea de a se preda minții Divine din interior. Tot așa, când cineva începe să mediteze, nu se poate aștepta ca mintea să fie redusă imediat la tăcere. Ar fi ca și cum am crede că niște cai sălbatici, care au hoinărit liber pe câmpuri, ar veni de bunăvoie la noi, atunci când fluierăm".

În Sutre, se spune că Nirvana este: „Viziunea intuitivă a lumii, așa cum este cu adevărat". Fiind un loc

al libertății și detașării, esența sa este atotputernică, pentru că experiența sa îi eliberează pe oameni de durere, iar căutarea iluminării se încheie, întrucât ei se simt complet împliniți. De aceea Nirvana este un cuvânt important pentru a descrie canalul rețelei interioare. Beneficiile conectării la Rețeaua Cosmică Nirvana sunt dincolo de cuvinte. Comunicarea prin rețeaua interioară este acum vitală pentru specia noastră și obligatorie pentru cei ce aleg să călătorească pe unda Paradisului. Innernet-ul și Internetul sunt proiectate să meargă împreună.

Chiar dacă Tehnicienii Biocâmpului au avut întotdeauna la dispoziția lor Innernet-ul și Rețeaua Cosmică Nirvana, niciodată până acum nu a existat o oportunitate atât de puternică de a asigura o educație globală sănătoasă. Atât Fecioara Măria, cât și Arhanghelul Rafael se concentrează asupra educației holistice - în mod special a copiilor - și asupra perfecționării tuturor sistemelor existente, astfel încât acestea să funcționeze pentru binele tuturor.

Rafael și Kuthumi (alias Pitagora) supraveghează chiar în acest moment procesul care, datorită milioaneilor de oameni dedicați acestei viziuni, progresează foarte rapid.

Proiectul *Copiii Indigo* reprezintă încă o parte a procesului de perfecționare. Seria *Harry Potter* este alta, deși, în acest caz, autoarea primește instrucțiuni conștiente, sau subconștiente, de la Merlin. Serviciul făcut de Rowling de a trezi interesul copiilor lumii pentru cărți și pentru a-și folosi imaginația este, într-adevăr, extraordinar.

Instituții holistice, precum cele înființate pe baza activității lui Montessori sau Steiner, există de zeci de ani. Născut în 1861, Steiner a fost un om de știință austriac, filozof și fondatorul antropozofiei - o mișcare bazată pe ideea că există o lume spirituală comprehensibilă gândirii pure, pe care o putem accesa doar cu mintea noastră superioară. Steiner spunea că antropozofia este știința spiritului.

Având obiectivul de a împărtăși cunoașterea care apare atunci când lucrăm cu DOW-ul nostru, Steiner a înființat mișcarea Școlii Waldorf, un sistem holistic pe care l-a proiectat pentru a-i face pe copii să fie conștienți de planurile interioare. Inspirat în tinerețe de Goethe, Steiner a studiat și învățăturile teozofiei, pe Gurdjieff și alte minți geniale.

Maeștrii spun mereu că dacă ne exersăm mințile să caute Perfecțiunea Divină, atunci Perfecțiunea Divină însăși se va revela. Iar dacă noi căutăm imperfecțiunea, o vom găsi, întrucât acestea sunt principiile Științei fundamentale a Bio-câmpului. Credința și încrederea trebuie să fie susținute de experiențe profunde, în cazul în care cineva se aventurează în exterior, unde credința și încrederea au fost de mult uitate.

Unii se îngrijorează, deoarece, pe calea descoperirii planului interior și a pregătirii de început, comunicarea cu spiritul apare ca fiind densă și rapidă. Odată ce suntem pe calea noastră și urmăm cursul, comunicarea deseori încetează, colegii noștri cosmici ne lasă pe cont propriu, având încredere că știm ce să facem și că vom cere ajutorul atunci când avem nevoie. În lumea lor, toți suntem Maeștrii, deși este evident că din cauza haosului de pe Pământ am uitat de mult cum să ne

comportăm ca atare. La urma urmelor, planeta noastră este o planetă a liberului arbitru și trebuie să cerem pentru a primi.

Pentru orice mesager sau povestitor divin, încrederea și credința devin însoțitoarele sale fidele și, de aceea, pentru mine perioada când călătoresc îmi aduce cea mai importantă confirmare și validare a jocului

mai amplu în care mă aflu. Ieșind din solitudinea mea auto-impusă, în fiecare an, în timp ce călătoresc, încep să observ lucrurile care s-au făcut. Este minunat să fii observatorul și reporterul trezirii spirituale actuale, care captivează milioane de oameni de pe Pământ.

În fiecare an, Maeștrii îmi sugerează un obiectiv principal pentru fiecare turneu. În afara acordărilor obișnuite, individuale și de grup, întotdeauna există un program global. Călăuzirea lor pentru lucrarea mea a urmat întotdeauna o rețetă clară, proiectată să producă rezultate specifice - deși, de abia în timp am înțeles că țelul educației lor holistice este crearea Paradisului personal și global.

Paradisul, denumit și Utopia, se spune că ar fi o comunitate ideală, unde totul există în condiții perfecte. Cuvântul indică reforme vizionare ce par imposibile, ideale și, totuși, țelul actual al mai multor mesageri ai Maeștrilor Magiei pe Pământ este de a permite Radianței Divine să ne transforme suficient de mult încât toată suferința din lume să înceteze. Mulți văd acum că sănătatea și fericirea, pacea și prosperitatea, reprezintă opțiuni realizabile pe care toți le putem dobândi.

De-a lungul timpului, au fost întemeiate colonii religioase concentrate pe Utopia, de obicei conduse de o personalitate puternică, ce avea darul profeției. Adesea instruiți de Maeștrii Magiei, ei au avut mai mult, sau mai puțin succes. Se întâmplă dezastre, arunci când un conducător religios in-ter-pretează greșit informația sa intuitivă și le produce discipolilor săi o mare tulburare și, uneori, chiar moartea. Orice ființă aflată într-o poziție de conducere trebuie să acționeze impecabil și să-și asume responsabilitatea, pentru a se asigura că sunt conectați la canalele autentice ale planului interior. Adepții sau discipolii trebuie să folosească discernământul și să-și dezvolte încrederea în propria voce interioară. Când se va întâmpla acest lucru, cultele conduse de lideri dominanți vor dispărea, deoarece singurul guru pentru fiecare ființă este Divinitatea Lăuntrică.

Platon, discipolul lui Socrate, a fost cel care a spus: „Iubirea este cel mai în vârstă, cel mai nobil și meri puternic dintre Zei și principalul autor și datator de virtute în viața - și de fericire, în moarte”. A trăi o astfel de iubire curată ce radiază de la unul din Maeștrii Magiei, așa cum am trăit eu cu Djwal Khul, este o beatitudine deplină și o altă confirmare a capacității lor de a călători între lumi. Trei ani mai târziu, aveam să experimentez ceva similar în Prezența Zeiței Isis.

Obiectivul lui Platon, la fel ca cel al Maeștrilor de astăzi, se axa asupra unității tuturor lucrurilor, pentru că el considera că separarea este doar o iluzie. Folosind logica și rațiunea pentru a stabili îndrumări morale, el vorbea despre suflet și despre virtuțile înțelepciunii, curajului și cumpătării și a întemeiat prima universitate.

Se spune că Platon a fost Apostolul Pavel și că unul dintre discipolii săi a fost cel care a înregistrat în Biblie învăță-turile lui Christos. Se spune că Platon a devenit Maestrul înălțat Hilarion, care este Maestrul celei de-a cincea Raze a Vindecării și se pare că este un excelent consultant în domeniul afacerilor. Cu câțiva ani în urmă am cerut ca „spiritul infinit al iubirii și dreptății să-mi conducă toate afacerile”, pentru că doream ca afacerile mele să fie absolut impecabile. Nu mai târziu de o zi, am început să comunic cu Hilarion - un asociat excepțional - iar el m-a sfătuit atât de bine în afaceri, încât contabilul meu este adesea uimit de ceea ce se întâmplă.

Am, de asemenea, echipa mea O.Z.N.* sau Orchestra Financiară de la Etajul Superior, un etaj de birouri eterice,

pline de îngeri specializați în marketing și relații cu publicul, consilieri media, îngeri pentru impozite și juriști și tot ce îți poți imagina că cineva ar avea nevoie pentru a conduce cu succes o afacere pe Pământ. Dacă ne asigurăm că afacerea noastră este pentru evoluția pozitivă personală și planetară, vom fi sprijiniți, întrucât îngerii adoră să se joace.

A lucra astfel cu Maeștrii nu este doar practic, ci și extrem de recomandat, astăzi, oricărui metafizician. Maeștrii Alchimiei Divine spun că acum, mai mult decât oricând, Prezența celor înțelepți este evidentă pentru toți aceia care sunt deschiși la canalul lor de comunicare.

Știința pe care ne bazăm:

Puterea DOW este forța călăuzitoare a Științei Biocâm-pului. Cum să ne acordăm la ea, cum să trăim în ea, cum să lucrăm cu ea, cum să recepționăm și să transmitem Radianța sa Divină și cum să fuzionăm cu ea - toate acestea au fost preocuparea mea în întreaga viață. Mi-au trebuit mai mult de patruzeci de ani să învăț să o descopăr și să mă conectez la Rețeaua Cosmică Nirvana, frecvența ei fiind diferită pentru fiecare dintre noi.

Am descoperit că faptul că i-am cerut DOW-ului să mă ajute, mi-a economisit foarte mult timp. A spune simplu: „DOW conectează-mi câmpurile la Rețeaua Cosmica Nirvana, acum” este suficient - totuși, toate programele DOW trebuie susținute de modul nostru de viață. Să rămânem conectați depinde de ce alegem noi să facem cu fiecare moment al zilei, pentru că aceasta influențează compatibilitatea și accesul nostru la canalul de comunicare.

Se știe de mult timp că în lumea metafizică nimic nu este nou; înțelepciunea este aici dintotdeauna. Noi suntem cei care ne schimbăm, care ne conectăm și ne deconectăm de la zona minții universale, din cauza confuziei noastre. Mintea universală este constantă, este o stație de emisie radio tti complexă și cu mai multe programe decât putem să ne

imaginăm, însă, dintre toate, stația mea preferată rămâne Rețeaua Cosmică Nirvana. Rețeaua Cosmică Nirvana este un fluviu al conștiinței pe care yoghinii în denumesc „Sa-madhi”, budiștii „Inteligența Supremă”. Înotând în acest curent radiant, o persoană simte perfecțiunea întregii vieți, este eliberată de îndoială, frică și întrebări, deoarece, aici, cunoașterea este cea care stăpânește.

Mintea universală curge constant prin creierul nostru și, aici, suntem conectați automat la ceea ce Maeștrii Alchimiei Divine denumesc rețeaua ADN-ului Divin. Acesta este câmpul de sarcină care produce stimulul pentru a-i da naștere creației și a-i menține forma. Este matricea ce susține viața. Datorită curentului de forță al propriei noastre limbuții interioare, rareori auzim blândețea canalelor de comunicare ale planurilor interioare.

Într-o zi, cercetând evoluția hărții genomului uman, l-am auzit pe Merlin zicând:

„Imaginează-ți. Imaginează-ți că există o rețea, o realitate denumită Paradis creată de OH-OM*.”. Mă provoca, pentru că acesta devenise numele nostru pentru Dumnezeu - O Inimă - O Minte.

„Și?”, am întrebat eu, așteptându-mă să continue.

„Desigur, în acest caz”, a continuat el, „dacă DOW-ul este atotputernic și dacă există o rețea a ADN-ului Divin pentru Paradis, atunci, repetarea de trei ori, sau programarea: *DOW, aliniază-mi ADN-ul la rețeaua ADN-ului Divin pentru Paradis, Acum*’, îți va realinia automat structura ADN-ului la rețeaua

inițială a Paradisului! Aceasta va debloca codurile ADN-ului Divin în corpul tău de lumină, astfel încât să se deschidă căile interioare pentru Radianța Divină care, apoi, se va revărsa în interior", mi-a explicat el. Programele lui Merlin erau întotdeauna simple, totuși practice și puternice,

aducând rezultate rar imaginate. În timp ce repetam formula, am simțit fiecare celulă a corpului meu dezlănțuindu-se în cântec și sărbătoare, ca și cum, pe neașteptate, erau toate libere să se reverse într-un curent denumit *acasă*.

Când Maeștrii Alchimiei Divine spun că nu este nimic nou, ei se referă la Puterea DOW din punct de vedere holis-tic, pentru că de această forță se vorbește de mii de ani. Nou este faptul că știința ajunge din urmă, încă o dată, lumea metafizică.

În civilizațiile străvechi, științele lucrau în armonie, iar acest lucru a fost insuflat de Pitagora în toate scolile sale -ideea armoniei și respectului dintre știința vieții și materie.

Nefiind apreciat pentru darurile sale, Pitagora și studenții săi au fost mai târziu omorâți de către adversarii lor -încă un mesager care va fi cinstit, în cele din urmă.

SUNETE CELESTE Kwan Yin și Ching Hai

*Parolă, iubire și toleranță,
lucrarea necesită cumpătare strictă,
simbolurile au o semnificație puternică.*

Lyon, Franța 2001. Conducând pe șoseaua îngustată care ducea spre garajul său subteran, tânăra a frânat brusc. Frica a cuprins-o de la plexul solar, contractându-i inima, care începuse să bată puternic. Gâfâind, ea țipă: „Ce am făcut ca să merit asta?"

La câțiva metri distanță, o mașină izbucnise în flăcări și, tot ceea ce putea să vadă era explozia iminentă a rezervorului de benzină. Fumul făcea valuri în jurul ei, în timp ce înainta încet pe lângă mașina în flăcări, incapabilă să se retragă de pe aleea îngustă. Acționând rapid, ea a chemat pompierii, sperând să-și salveze apartamentul de la incendiu.

„Eram mistuită de frică", mi-a spus ea după aceea. „Eram convinsă că pot muri, atât de periculos era! Am crezut că eram pedepsită, chiar dacă îmi petrecusem dimineața ajutându-i pe alții - într-un fel, totul părea nedrept."

Mai târziu, în meditație, DOW-ul ei i-a revelat o altă perspectivă. Totul era o manifestare a Grației Divine. Grația a făcut să ajungă atunci când a ajuns. Grația i-a permis să acționeze rapid și să nu fie paralizată de frică. Grația a făcut ca focul să fie stins și nici apartamentul și nici mașina să nu ardă. Doar Grația, Grația Divină pură.

„De ce facem asta?", m-a întrebat mai târziu. „De ce ne închipuim ce este mai rău, în loc să recunoaștem Grația

Divină, sau chiar încercarea aflată în spatele evenimentelor?" Poate este un obicei, sau o condiționare, dar ne este atât de obișnuit să ne plângem, spunând: „de ce eu?," sau „cu ce am greșit?," atunci când lucrurile

par să meargă prost. Rareori vedem binecuvântarea care ne este oferită - iar asta doar atunci când privim retrospectiv. Totuși, percepția determină realitatea - declanșând emoții de la mânie la bucurie, în fiecare moment al zilei. Să suferi sau să fii recunoscător este doar o chestiune de percepție.

~

Deși pentru evoluția noastră este necesară puțină autoanaliză, a rosti în permanență „ce nu este în regulă cu mine?” poate fi un lucru devitalizant, pentru că produce haos emoțional inutil și ne ține prinși într-o buclă auto-distructivă.

Pentru oamenii care și-au invitat DOW-ul să le conducă viețile - ceea ce El face cu bucurie - folosirea continuă a frazei „ce nu este în regulă cu mine?” le subminează încrederea pe care o acordă DOW-ului de a-și îndeplini munca, deoarece trăsătura Sa caracteristică este de a ne atrage atenția asupra oricărui lucru de care s-ar putea să avem nevoie pentru a face față la ceea ce creează limitări în viața noastră. Ne putem sensibiliza și, în același timp, putem rămâne fericiți.

Nelimitat prin natura Sa, DOW-ul se comportă, atunci când este solicitat, ca nu sistem de curățenie intern, un administrator inspector de sistem, ce poate elimina virușii mentali sau emoționali, re-conecta conexiunile neurale ale creierului nostru și, prin urmare, poate schimba paradigmele realității. Fiind un supraveghetor iubitor, dar ferm, odată ce ne-am luat angajamentul să trăim impecabil, DOW-ul ne asigură realizarea obiectivului. Puterea DOW este cu adevărat secretul armoniei interioare și exterioare pentru întreaga omenire.

În Știința Biocâmpului, atunci când un inițiat caută comuniunea Divină, canalele de comunicare trebuie să fie a-cordate. Aceasta se întâmplă pe mai multe niveluri și există un scop mai înalt pentru abilitățile noastre creative, deși noi

putem vibra doar în câmpurile care se potrivesc frecvenței proprii. Vibrația personală reprezintă codul de acces la Rețeaua Cosmică Nirvana și parola noastră cerească.

Unul dintre cele mai puternice acordaje pe care le-am primit de la Maeștrii Alchimiei Divine a fost cel oferit la puțin timp după ce am început întâlnirile noastre regulate, spre sfârșitul lui 1992, după ce m-am deschis cu smerenie și sinceritate spre realitatea existenței lor.

În ultimii douăzeci de ani, m-am concentrat asupra abordării filozofice orientale a transcenderii minții prin experimentarea Unității cu Divinitatea. În fiecare seară lucrăm cu Maeștrii Alchimiei Divine, prin DOW, pentru a deschide centrii superiori ai minții mele, astfel încât puteam potrivi telepativ frecvența canalului Rețelei Cosmice Nirvana. Cum aceasta avea loc în timpul visului, sau al meditațiilor zilnice, adeseori mă trezeam în lumile lor de lumină, învățând mai mult despre forța imaginației noastre și darul ei de a ne permite să accesăm aceste lumi.

Uneori ne petrecream seara în liniște, recunoscându-ne reciproc, din când în când cu un zâmbet, deoarece instruirea a solicitat întotdeauna conștientă și concentrare disciplinată. Aceste lecții nu au încetat niciodată.

Rețeaua Cosmică Nirvana a fost întotdeauna o mică glumă între mine și Merlin, la fel ca și site-ul de pe Internet pe care l-am creat pentru a împărtăși informații despre lumea Innernet-ului. Totuși, doar recent am revendicat acest nume pentru rețeaua lumii interioare. În timp ce am făcut acest lucru, am observat un centru puternic de lumină pul-satorie construindu-se, luând o formă și răspunzând la cân-

tecul nostru, ca și cum ceva viu își revendica, de asemenea, numele. Nu am crezut că totul poate fi atât de simplu și mă uimește ce se poate realiza prin simplă voință.

Îmi amintesc de o noapte petrecută alături de Kwan Yin, Zeița Milei și Compasiunii, întrucât regalitatea și sfințenia pe care ea o afirma despre viață, îi captivează pe toți cei care se apropie. Fiind ca o regină, grația ei este molipsitoare.

În vis, în acea noapte, eram reținută într-un spațiu de ceață, ca și cum aș fi stat pe nori albi și pufoși. Îngenunchea-sem în fața unei „străine” și, cercetând-o, am văzut că era Kwan Yin, care îmi zâmbea dulce. Apoi a făcut un semn cu capul, transmițându-mi să-mi mențin concentrarea.

Am văzut cum îmi erau poziționate mâinile și cum prin ele curgea o lumină incandescentă. După ce m-am concentrat din nou asupra lor, le-am văzut mișcându-se ca și cum erau ghidate de propria lor minte. Am simțit ca și cum aș fi fost prinsă într-un curent care acum era pe pilotul automat. Am observat, în continuare, cum bărbatul pe care îl acordam a absorbit cuminte totul, ca și cum era avid să fie în legătură cu această energie. Am văzut că sistemul lui energetic era complet epuizat.

„Fără îndoială, un mod de viață plin de stres”, am gândit și apoi am auzit cuvintele: „Regim alimentar nehrâditor, gândire nedisciplinată”, ca și cum o inteligență detașată explora și îmi povestea despre câmpul lui.

În timp ce fiecare persoană nouă se prezenta pentru vindecare, Kwan Yin îmi dădea instrucțiuni telepatice, astfel ca reglajele să poată fi făcute intuitiv și, odată cu trecerea nopții, am înțeles că ea ne învâța pe toți un nou sistem.

Nu pot să-mi amintesc câți au fost cu noi în sfera ei de vindecare, totuși mă simțeam ca și cum eram adăpostiți de un scut invizibil de lumină magică. Cu toate acestea, îmi amintesc caracterul etern al procesului. Fiecărei ființe i se făcuse o reglare, o acordare completă, totală, la fel cum este ajustată o mașină într-un garaj, atunci când mecanicul îi verifică funcționarea motorului.

La un moment dat, m-am uitat de la o margine la alta a spațiului și am văzut mii de oameni așteptând la rând și

îmi amintesc sentimentul pe care îl aveam că activitatea noastră era nesfârșită.

„Tot timpul este așa?”, am întrebat-o - la care ea doar a zâmbit cu iubire și a zis:

„Concentrează-te pe fiecare dintre cei din fața ta”, afirmație puternic imprimată cu starea de A FI aici, acum, și cu cunoașterea că atunci când ne predăm complet prezentului, găsim un spațiu dincolo de timp. Iar apoi, Kwan Yin a adăugat pe un ton mai blând:

„Când obosești, cineva va veni să te înlocuiască”.

Părea că spațiul de vindecare era un loc special în care puteam cu toții să venim și să plecăm, pentru că sufletele oamenilor veneau pentru ca trupurile lor să poată începe să simtă „vitalitatea” - acel sentiment de mulțumire ce definește o ființă sănătoasă.

Maeștrii Alchimiei Divine mi-au arătat cum prin gândire, simțire și hrănire toxică sistemul fiecărei persoane se stinge ca o lumânare ce arde încet, iar, pe măsură ce sistemul se epuizează, corpul care era susținut de el va îmbătrâni și va deveni greoi, bolnav, complet uzat, ca o pereche de pantofi purtați. A menține acest spațiu de vindecare era un test de voință și, până acum, Kwan Yin nu a ezitat niciodată. Ea doar stătea acolo, complet prezentă și zâmbind, acordând fiecare „pacient” în timp ce ne învăța sistemul ei simplu de echilibrare. „Dezmierdarea Chi nu rănește pe nimeni*” a devenit mantra și obiectivul nostru, iar dezmierdarea Chi a îndepărtat toată vătămarea pe care fiecare dintre noi și-a făcut-o

personal. Ignoranța și frica alimentează boala, la fel cum benzina alimentează flacăra.

Îmi amintesc că, la un moment dat, aveam nevoie fizic să merg la baie, pentru că vezica îmi trezea corpul adormit. Simțind aceasta, Kwan Yin mi-a zis:

„Mergi. Păstrează spațiul și întoarce-te repede”.

Ea simțise că nu eram pregătită să plec, deoarece sim-

team că era nevoie de mine acolo. Oamenii păreau ca cei din orașele zgomotoase, aglomerate, numai că erau cu toții jalnici, demoralizați, triști, necăjiți. Alții stăteau liniștiți, știind cu smerenie că au nevoie să fie vindecați.

Tot ce am putut vedea erau sistemele lor energetice, sub forma unei rețele ca o matrice care avea diferite grade de luminare. Acolo unde lumina strălucea cel mai puternic era sănătatea cea mai bună, iar unde era aproape stinsă, de obicei, găseam boala.

A fost ușor să mă întorc în această lume, pentru că am reușit să nu mă deconectez și, după ce m-am îngrijit de nevoile corpului, m-am întins din nou în pat și am mers direct acolo, întrucât DOW-ul meu era cel care controla jocul așa cum îi ceream.

I-am cerut să mă ducă în planul perfect pentru învățare, în fiecare noapte, în timpul somnului și așa a continuat instruirea. Un inițiat poate accepta doar lucrurile pentru care este deschis și pregătit să le primească, pentru că marea înțelepciune este filtrată prin al șaselea și al șaptelea simț, deschise atunci când ne concentrăm asupra lucrurilor superioare.

Unul din cele mai interesante lucruri despre această experiență este că, două săptămâni mai târziu am participat la un seminar de Vindecare Amplificată, unde a fost prezentat un sistem de vindecare cu Lumină. Inițierea folosea același sistem pe care mi l-a predat Kwan Yin în târâmurile nopții, în timpul „visului”.

Kwan Yin se ocupă de medicina preventivă. Ea spune că boala în corpul fizic apare din cauza modului nostru de viață - ce mâncăm și bem, dacă facem exerciții fizice și tratăm corpul ca pe un templu - și că ceea ce gândim și vorbim ne influențează sănătatea fapturii noastre. În Știința Biocâmp-pului, boala corpului emoțional este adeseori cauzată de tiparele noastre de gândire, percepție și vorbire care ne modifică vibrația și lumina, care apoi influențează sănătatea fizică. La fel și corpul mental și cel spiritual, pentru că toate sunt

conectate, dovedind că obținerea unei forme bune a celor patru corpuri necesită o abordare holistică.

Se spune că Kwan Yin este ipostaza feminină a lui Buddha. Se știe, de asemenea, că cea masculină a fost numită *Avalokitesvara*. Ca și Fecioara Maria, ea îi luminează pe mulți dintre cei care s-au deschis spre iubirea ei, pentru că ambele Doamne Maestru ne acordează la Mama Divină, a cărei esență este tandrețea, generozitatea și compasiunea - o esență care ne face pe toți să ne simțim hrăniți și îngrijiți.

Toți Maeștrii Magiei își manifestă venerația pentru Mama Sfântă. Shakti, Isis, Zeița, Fecioara, Lakshmi, Parvati, Radha și Sita sunt alte aspecte ale principiului feminin al Treimii, dincolo de formă, iar femeile din toată lumea îi ascultă acum chemarea.

Numele Kwan Yin, care se poate scrie și Quan Yin, înseamnă *cea care ascultă strigătul de durere al lumii*. Fiind adesea în legătură cu vindecătorii, Kwan Yin îi învață cum să direcționeze lumina Divină pentru a elibera focul planurilor interioare, astfel încât noi să putem să reîntinerim și, dacă este necesar, să-i reîntinerim și pe alții. Ea ne împărtășește și puterea sunetului, care este esența vieții planului interior. Unul dintre inițiații ei în vremurile moderne este Maestrul Ching Hai. Acesta spune:

„Muzica Cereasca, despre care se vorbește în toate Cărțile Sfinte, cum ar fi: Cuvântul și Sunetele Cerești ale creștinismului și iudaismului, Shabd al hinduismului, Muzica Cereasca a taoismului, Naam al sikhismului, Kalam-I-Ouadim al islamului, Sunetul Interior continuu al budismului ... sunt limbajele iubirii universale și ale inteligenței superioare. Cuvântul, sau Vibrația Divină, vibrează în întreaga viață și susține tot Universul. Cântecul interior poate vindeca toate rdnile, împlini toate dorințele și potoli toata setea lumii. Este atotputernic și numai iubire. Pentru că noi suntem făcuți din acest Sunet, contactul cu el ne aduce pace și mulțumire sufleteasca. După ce ascultam acest

sunet, întreaga noastră ființă se schimbă, întregul nostru mod de a privi viața este foarte mult schimbat spre bine".

O persoană care călătorește alături de Maeștrii Alchimiei Divine își dezvoltă sensibilitatea pentru lumile interioare, prin moduri de viață specifice pe care le adoptă pentru a se putea acorda la acestea.

Kwan Yin, ca Avalokitesvara, l-a instruit și pe Maestrul japonez Meishu-Sama, iar în Coreea și China este adorată de milioane de oameni și este cunoscută ca Bodhisattva ceresc, sau cea iluminată. Transmiterea luminii Divine pentru vindecare scoate în relief învățăturile celor sfinți, a căror esență este compasiunea.

Este minunat să știm că, în afara menținerii propriiei noastre sănătăți - prin alegerile pe care le facem în legătură cu modul nostru de viață - putem primi și vindecare din planul interior, în timpul nopții, când corpul nostru doarme. Adeseori am mers la templele lumii interioare ale Doamnei Maestru înălțat, pentru a primi ajutor în timpul nopții. E o fericire pură să intri și să contempli templele sale, care sunt pline de iubire, lumină, muzică și veselie.

În fiecare noapte, când ne așezăm corpurile pentru a adormi, putem cere DOW-ului să ne ducă în spațiul perfect pentru vindecare și învățare. Timpul petrecut în afara corpului, în fiecare noapte, este un mod extraordinar de a reîntine-ri, sau de a crește durata timpului de instruire. S-a constatat că dacă lucrăm cu DOW-ul, El va avea grijă de noi pe toate nivelurile, inclusiv acționând ca un supraveghetor al formei noastre adormite. Mulți oameni intră și ies din corpul lor oricum, în fiecare seară, indicând sau alegând unde vor să meargă, lucrând conștient cu DOW-ul lor, accelerându-și evoluția personală.

~~*

Deepak Chopra menționează despre o vindecare la Lourdes, care i s-a întâmplat unui tânăr irlandez cu scleroză multiplă. Se pare că ajunsese târziu la sanctuar, care era

închis pentru public în ziua aceea. Deci singurul lui acces la miracol a fost să aștepte în afara clădirii, unde a ascultat slujba de seară.

Deepak spune că, deși bărbatul era dezamăgit, a fost dus înapoi la hotel într-un scaun cu roțile și, în timp ce stătea singur în cameră, a simțit brusc o schimbare. Corpul lui se încălzea din ce în ce mai tare și, fiind întins în pat, un fulger de lumină s-a descărcat de-a lungul coloanei sale vertebrale, făcându-l să se zvârcolească din cauza intensității. Și-a pierdut cunoștința, însă când s-a trezit, putea merge, iar toate simptomele sclerozei multiple dispăruseră. S-a întors acasă vindecat.

Spre deosebire de Prezența lui St. Germain - în special când acesta vine ca alter ego-ul său - Merlin, Kwan Yin se prezintă adesea cu un aer solemn. În timp ce Merlin chicotește în mintea mea și îmi arată

ochii imenși care strălucesc ca lumina lunii când dansează noaptea pe ocean, Kwan Yin este ca o miere lichidă, o substanță dulce, fluidă, plină de bunătate, care se revarsă cu compasiune peste tot. În jurul ei ne simțim umili, totuși simțim binefacerea acelui spațiu unde se revarsă adevăratul Darshan.

Darshan înseamnă să fii în Prezența Sfinților, ale căror vibrații pot hrăni și umple sufletul, aprinzând lumina interioară, ca și cum ar confirma că cineva ne așteaptă acasă și ne permite să ne simțim de parcă DOW-ul s-a trezit, că suntem, într-un fel, mai conștienți.

În cartea sa, *Cum să-L cunoaștem pe Dumnezeu*, Deepak Chopra ne împărtășește cum, cu câțiva ani în urmă, a mers pentru un Darshan în casa unei femei sfinte, în afara orașului Bombay, care era cunoscută simplu, de adepții ei, sub numele de Mama. Casa ei era mititică, din cărămidă, într-un sat mic. „Am fost condus la etaj, într-un salon chiar și mai mic unde ea aștepta pe o canapea lângă geam. Însoțitoarea ei, o femeie mai în vârstă, mi-a arătat tăcut un scaun Mama însăși, îmbrăcată într-un sari auriu, cu ochi mari, expresivi, părea să aibă cam treizeci de ani. Am stat cu toții în tăcere. Ploaia mărunță și caldă de afară s-a transformat într-o ploaie tropicală. Nu s-a mai auzit nici un sunet. Timpul a trecut și am început să observ cum camera era cuprinsă de o blândețe minunată, care mi-a dat o stare de liniște profundă.

Ochii îmi erau închiși, însă eram conștient că Mama se uita la mine. După o jumătate de oră, însoțitoarea s-a interesat încet dacă aveam ceva de întrebat. „îndrăznește”, zise ea, „la urma urmei vorbești cu Dumnezeu. Orice vei cere, ți se va îndeplini”. Nu mi s-a părut surprinzător. În India, când o persoană atinge o stare a conștiinței în care este în legătură permanentă cu Dumnezeu, este un semn de respect să i te adresezi astfel. Dar nu aveam întrebări. Puteam simți fără nici o îndoială că această tânără femeie crease o atmosferă extrem de blândă și iubitoare. Îți oferea confirmarea că puteai crede, în acel moment, într-o energie a Mamei, proprie Universului.”

Deepak spune că trăirea Divinului în acest fel și transmiterea lui este ceva obișnuit și că în India este bine cunoscut că Darshan nu poate fi la fel cu fiecare sfânt. Unii sfinți au o Prezență care este aproape de extaz, alții creează o mireasmă ca mierea, sau ca mirosul florilor. Cei dependenți de Darshan, care petrec multe ore în Prezența oamenilor sfinți, pot spune ce putere se simte în preajma unui sfânt, sau a altuia. Există părerea că vizitatorii pot absorbi aceste miresme ale lui Dumnezeu, așa cum apa este absorbită de un burete.

Aceasta este o discuție foarte interesantă despre echilibrul Biocâmpului, deoarece oamenii deseori simt ceva pentru o altă persoană când ei înșiși nu se află în echilibru cu acea energie. Deci, dacă avem nevoie de multă dragoste, atunci Prezența cuiva foarte iubitor ne permite să o absorbim. De aceea, cei diferiți au calități diferite și oameni diferiți sunt atrași de către sfinți diferiți. Însă, esența este că toți transmitem în lume diferite aspecte ale Divinului.

Unul dintre cele mai strălucitoare exemple ale Mamei Divine întrupate este Doamna Maestru Ammachi, o yoghină care își îmbrățișează adepții, în timp ce fiecare așteaptă răbdător Darshanul ei. Uneori, stă toată noaptea, pentru că mii de oameni stau la rând pentru a fi îmbrățișați. Nu obosește niciodată, strălucește cu o iubire pură și mulți recunosc că sunt profund mișcați de Prezența sa.

Prima mea experiență Darshan a avut loc la șaptesprezece ani, în Prezența tânărului Mahatma, care radia o energie care mi-a atins profund sufletul. Mai târziu, aveam să adun banii necesari să călătoresc de la un capăt la altul al lumii, pentru a mă scălda în Radianța aurică a tânărului Maestru Mahatma. Faptul că am privit zeci de mii de oameni așteptând răbdător la rând, ore interminabile, a fost pentru noi toți o transformare. Unii au devenit nerăbdători, alții s-au plictisit, totuși, în momentul în care, în cele din

urmă, am stat în Prezența sa, Grația Divină ne-a atins pe toți.

Știința pe care ne bazăm:

Pe parcursul ultimilor treizeci și cinci de ani, am descoperit nenumărate porți cu mai multe niveluri, acolo unde, dacă ne gândim la ceva, putem observa moleculele și razele de lumină adunându-se și modelându-se ele însele, în forma - gând pe care o avem. Este dansul minunat al mecanicii cuantice pure în mișcare.

Câteodată, benzi de inteligență insistente, alteori în așteptare, radiau în timp, ca și cum ne întâmpinau atunci când fuzionam într-un câmp. În această lume totul este viu și dansează după propriul său ritm, rezonanța sa fiind în afara sferei normale de percepție. Totuși, când limbajele luminii sunt active în interiorul nostru, poate fi revelat mai mult acelora care își doresc să le cunoască.

Acordarea la Rețeaua Cosmică Nirvana, ca și telepatia, necesită conștientizarea unor reguli. De exemplu, „efectul de bumerang” este un termen pe care eu îl folosesc pentru faptul că noi atragem înspre noi lucrurile la care ne gândim. Bumerangul aborigenilor australieni era un instrument foarte puternic. Deși este un subiect complex, care necesită o înțelegere fundamentală a legilor materializării, toate curente ezoterice acceptă astăzi premiza că gândurile creează realitatea. Navigarea prin canalele Rețelei Cosmice Nirvana necesită puțin timp de gândire și, de departe, DOW-ul va fi întotdeauna cea mai bună călăuză.

Meditația, timpul în care ne rugăm, imnul tăcut al naturii - toate ne sensibilizează la ritmul sufletului nostru și la ușile sale spre DOW. DOW-ul nostru deține cheile tuturor lumilor. Prezența DOW-ului într-un câmp deschide toate porțile acestui spațiu.

Rețeaua Cosmică Nirvana este centrul comunicațiilor inter-dimensionale, care transmite și descarcă informațiile și vibrațiile tuturor câmpurilor. Ne putem conecta prin toate simțurile. Putem vedea lumi care fac ca vechile halucinații hippy să pară mângăleli de grădiniță. Putem simți Prezența Iubirii și înțelepciunii adevăratei Puteri și o stare de abundență - abundență în tot ce putem să ne imaginăm și chiar mai mult. Este acel sentiment al „cupei de aur de la capătul curcubeului” care face ca fiecare respirație să fie de neprețuit. Și totul începe cu respirația.

„Respira profund”, au spus Doamnele Maestru, încura-jându-mă să intru în câmpul lor. „Fiecare acordare se face prin respirație.” Astfel, am respirat, șezând în liniștea camerei Și, cu fiecare respirație, am continuat să le simt mai mult Spiritul, fiind atât de fericită că mă aflu în Radianța luminii lor.

O caracteristică a limbajelor luminii este că, atunci când o persoană se apropie cu sinceritate, dintr-o stare adevărată de smerenie, sau dintr-o dorință reală pentru comuniunea cu Dumnezeu, această dorință transmite un apel cos-"tic, ca un semnal luminos. Nu contează unde suntem, nu trebuie să mergem la locurile sfinte, deși acea energie este ^ult mai puternică acolo.

Adevărul este că oriunde te afli - într-o cameră de hotel, într-un aeroport, pe străzile unui oraș, într-o peșteră - nu contează. Dacă transmiți acel semnal sincer pentru comuniunea cu Dumnezeu, atunci se produce comuniunea cu Dumnezeu. Să fii suficient de sensibil pentru a-L simți, sau a-L auzi este cu totul altceva.

Atunci când înțelegem cu adevărat acest lucru, ne dăm seama și de faptul că nu poate exista separare, că nu este necesar ca cineva să fie considerat sfânt, deoarece noi toți suntem scânteii Divine.

Îl putem simți cu toții pe Dumnezeu pentru că toți putem cultiva sensibilitatea Divină și radia Iubirea Divină.

Cunoașterea este întotdeauna cea care determină libertatea alegerii.

BINECUVÂNTAREA SMERENIEI Mahomed

*in căutarea originii celei mai pure,
fiecare mireasmă trece, iar Maeștrii își așteaptă adepții.*

Există o poveste minunată despre un înțelept indian și soția sa. Fără să conștientizeze cine este el cu adevărat și ce rol avea el în lume, soția l-a găsit într-o seară înconjurat de o lumină vie, levitând strălucitor deasupra patului. Copleșită de iubirea care vibra prin el, ea a îngenuncheat la picioarele lui, cerându-și iertare din tot sufletul și întrebându-l dacă poate fi eleva sa. Se spune că, din acel moment, după ce el și-a descoperit adevăratul Sine, cei doi nu s-au mai putut comporta ca soț și soție și, de atunci, au dormit separat.

Celibatul este o alegere obișnuită pentru lucrătorul spiritual sau pentru înțelept, în timp ce alții aleg să exploreze calea taoistă a bucuriei conștiente, în scopul unirii cosmice cu Divinul. Pentru unii mesageri, trezirea DOW-ului pare a fi instantanee, iar alți, cum ar fi Buddha și Iisus, trec prin ani de încercări, testându-și mereu credința și curajul. Pentru majoritatea dintre noi, transformarea se produce gradat.

Nu voi uita niciodată ziua în care am descoperit că devenisem complet conștientă când mă aflam în tărâmurile lor, fiind bilocată în refugiul lor eteric din Muntele Shasta, California. Pe la mijlocul anului 1994, un grup de oameni a făcut ^o călătorie în planurile interioare spre lumea lor. Părăsindu-nti astfel corpul, am simțit ca și cum eram într-o cursă, într-un

ascensor de super- viteză, care ne permitea să ajungem la destinația preprogramată. Atunci când *ușile ascensorului* s-au deschis, am văzut materializându-se în fața mea o formă pe care o cunoșteam bine, pentru că fusesem instruită de Arctu-rus în ultimii câțiva ani.

Fiind un maestru al Științei Luminii Superioare din constelația Bootes - se spune că este unul dintre Elohim -energia lui Arcturus este copleșitoare prin finețea ei. Atunci când arcturienii erau în apropiere, vedeam întotdeauna triumphiuri albastre prin vederea mea periferică . Ei mi-au zis că vizualizarea unui triumphi albastru în cel de-al treilea ochi, în timpul meditației, este pentru ei un semnal interdi-mensional al dorinței noastre pentru comunicarea telepatică.

În refugiul Shasta, ne-am salutat între noi cu o îmbrățișare îndelungă, ca îndrăgostiții pierduți care se reunesc. A fost prima dată când el s-a materializat în fața mea, într-o formă anume. A luat înfățișarea unui bătrân înțelept, cu o barbă albă clasică și cu ochi albaștri pătrunzători, care dansau și străluceau cu o înțelepciune aparent infinită. Întregul lui câmp era impregnat de o minunată nuanță azurie intensă. Celelalte ființe de lumină păreau că pluteau prin aer în jurul nostru, menținând câmpuri luminoase fără formă, care licăreau într-o mișcare grațioasă. Am simțit ca și cum eram în camera de teleportare a navei cosmice Enterprise și mi-am amintit cum mi se povestise că Gene Rodenberry, creatorul serialului Star Trek, lucra, practic, telepatic cu Maeștrii Alchimiei, pentru a construi scenariile.

După una sau două secunde, am înțeles că, deși toată comunicarea a fost telepatică, noi păream să ne răspundem unul altuia înainte de a se putea forma gândurile în creier; conversația avea loc între noi, fluent, prin limbajele luminii.

Fiind călăuzită printr-un coridor luminat discret, am intrat imediat într-o cameră de conferințe care avea o masă inv. să ovală, în jurul căreia ședeau unsprezece Maeștri, într-așezare suprarrealistă, după modelul *Cinei celei de taină*.

Nerăbdătoare să înregistrez toate detaliile, nu am reușit să aud cea mai mare parte din ceea ce zicea Sanat Kuma-ra, totuși, câmpurile mele păreau să absoarbă totul, dincolo de mintea mea conștientă, care era ocupată să se conecteze pentru a vedea și apoi a-și aminti exact cine era acolo. Locul unde ședeau, cu ce erau îmbrăcați, culorile, ambianța - totul m-a fermecat.

La dreapta lui Sanat Kumara ședea Sananda Kumara, fratele său, apoi Fecioara Măria și Kwan Yin, apoi Kuthumi și Contele Saint Germain. Sanat Kumara este cunoscut de metafizicieni ca fiind supraveghetorul progresului spiritual al Pământului, într-un fel, Președintele Cosmic al Pământului. De origine de pe Venus, se spune că el și */rații săi* mențin un refugiu eteric deasupra Deșertului Gobi, pe care unii l-au denumit Shambala - o paradisiacă Grădină a Edenului și un portal între lumile multi-versului.

La stânga lui Sanat Kumara ochii mi-au poposit asupra lui Buddha și, pe neașteptate, am simțit că mi-am pierdut întreaga conștientă a spațiului și timpului. Lacrimi de recunoștință profundă mi s-au revărsat pe obraji și, în acel moment, m-am gândit ce uluitor era să fii în afara corpului și totuși încă să îl simți și cum DOW-ul juca rolul observatorului formei mele care medita.

Brusc, sentimente diferite ale vieților mele alături de Buddha s-au trezit în interiorul meu și m-am simțit copleșită de o iubire și o devoțiune care m-au uluit, aducându-mă într-un nou nivel de conștientă și adorație a gloriei acestui sfânt. Păream că ne dizolvăm unul în celălalt și împărțeam intens ceea ce simțeam - sentimente de fericire și recunoașterea lor între valurile amintirilor.

La sfârșitul acestui dans, am observat că fiecare Maestru prezent proiecta o lumină de culoare diferită înspre fiecare din chakrele mele, încercând să-mi stabilizeze câmpurile energetice și să-mi mențină prezența între ei, iar Buddha a început să se deconecteze de mine. Ne-am simțit ca îndră-

gostiții care, pierduți în propriul program, erau orbi la lumea care îi privea.

Cândva în momentele care au urmat, în timp ce îmi iradiau câmpul, am înțeles ceva mai mult din Planul Paradisului. Atât de multe s-au împărțășit între noi în această cameră, dincolo de timp și spațiu, încât a fi în Prezența lor a fost un extaz pur, pentru că toate celulele ființei mele au răspuns la vibrația lor.

Am înțeles că eram întotdeauna binevenită printre ei, că eram colega lor cosmică, ce aparținea tuturor lumilor și nici uneia dintre ele. Am înțeles că noi toți eram fără formă, totuși aveam o formă, eram separați și totuși Unul, toți părți ale vastului întreg. Am văzut cum Pământul face parte din-tr-o civilizație galactică, ce ne așteaptă răbdătoare să ne conectăm la ea și să o descoperim, că pentru a face aceasta trebuie să ne amintim de Divinitatea Lăuntrică și apoi să fim călăuziți de ea. Am văzut cum Puterea DOW reprezenta puntea dintre raiul și iadul nostru și am văzut că rolul meu alături de ei era să inspir fuziunea inimilor și minților oamenilor, astfel încât cu toții să poată vedea Planul Paradisului și știam că, mai târziu, sarcina mea va fi să înregistrez totul.

Experiențe ca acestea ne fac să trecem peste orice îndoială, întrucât sentimentele și cunoașterea eliberate în interiorul nostru ne conectează și mai mult la această zonă magică. Așa cum Maeștrii spun tot timpul: .Viața este ca un joc și fiecare pas exista pentru a ne bucura de el".

în 1988, împreună cu soțul meu, Jeff, am intrat într-o stare modificată de conștiință și ne-am dat

seama că puteam comunica telepatic. Am mers în camere separate și am înc put să discutăm ore întregi prin *Innernet*. Din când în când ne întâlneam și spuneam: „Tocmai ai zis ... nu-i așa?” După ce primeam confirmarea, continuam. Experiența este cea care ne-a făcut să înțelegem cât de natural este totul, odată ce au fost realizate conexiunile.

În seara în care respiram profund în ritmul cântecelor religioase budiste tibetane ale călugărilor din Butan, m-am trezit transportată în afara corpului și mergând repede prin tunele întunecate ale timpului, pentru a ajunge, în poziția lotus, în centrul universului. Aici, timpul s-a oprit, „eu-l” a dispărut și tot ceea ce se putea vedea era vastitatea creației. Viața pe Pământ nu exista pentru mine atunci și reprezenta doar o picătură în oceanul cosmic, în timp ce galaxiile și universurile intrau și ieșeau rapid din existență, în ritmul respirației mele.

Totuși, chiar și aici eram inspirată și expirată în ritmul respirației prin care era inhalat și, apoi, eliminat vidul cosmic, în acel moment nu mai doream să mă întorc în spectrul limitat pe care îl cunoșteam ca fiind viața pe Pământ. Ca și cum mi-ar fi urmat linia inimii, Jeff a trebuit să vină să mă ia, che-mându-mă gradat prin eter, îmbiindu-mă să mă întorc. De abia mă găsisese și nu era pregătit să mă lase să plec.

La începutul lucrului meu conștient cu Maeștrii Alchimiei Divine am făcut foarte multe teste cu mine însămi și, prima cerință pentru o comunicare clară prin Rețeaua Cosmică Nirvana este să folosim programul:

„Cer acum comunicarea doar cu ființe de lumina și iubire infinită. Ființe care sunt orientate spre crearea celui meri înalt bine pentru toți, care sunt aliniate în serviciul Divin pentru manifestarea perfectă a Planului Divin al Paradisului”. A-cesta ne ajută și în călătoria noastră prin câmpurile dimensionale și elimină conectarea cu ființe astrale mai puțin iluminate.

După aceea, este doar o chestiune de conectare, de a ajunge într-un spațiu de liniște interioară profundă, iar aceasta se face prin respirație profundă, pură, ritmică, fără pauze după inspirație sau expirație. Acesta este ritmul respirator care ne conectează la Divinitatea Lăuntrică. În continuare, „ște bine să ne punem o întrebare simplă și clară, care necesită un răspuns prin *da* sau *nu*, cel puțin la început.

Mi se pare că telepatia este doar o chestiune de a ajun-

ge pe aceeași lungime de undă, la fel ca undele radio. Însă, am descoperit că este necesar să putem transmite și recepționa, deopotrivă. Trimiterea mesajelor către prieteni și familie, dacă ei nu se află pe recepție, poate fi o pierdere de timp. Exercițiile de respirație ne permit să ne modulăm undele cerebrale și să schimbăm frecvențele, trecând cu ușurință prin dimensiuni. De asemenea, ne permit să creștem intensitatea unei experiențe. Telepatia este un produs secundar al deținerii unui Biocâmp bine acordat.

Atunci când fiicele mele au plecat pentru prima dată de acasă, îmi era greu să iau legătura cu ele prin telefon, astfel încât le trimiteam tot timpul mesaje telepatice simple, cum ar fi, „Anjie, dă-i telefon mamei tale mâine la ora patru după *amiaza*”. Știam că era necesar să stabilesc un moment clar, altfel ea putea să telefoneze după un an sau doi, iar până atunci aș fi uitat de ce i-am trimis mesajul inițial. În lumea spiritului nu există timp secvențial. Când nu mi-a telefonat, am întrebat de ce și am înțeles că ea nu era pe recepție, că mintea ei era prea ocupată pentru a mă auzi în momentul în care mesajul a fost trimis.

De aceea, Maeștrii Alchimiei m-au călăuzit să adaug:

„Anjie, telefonează-i mamei mâine până la patru du-pă-amiaza. Suflete, păstrează acest gând

suspendat în timp și implantează-l în mintea ei, atunci când îl poate absorbi". În seara aceea, în timp ce era la duș, mesajul a fost recepționat.

În 1999, mă întorceam acasă dintr-o călătorie de șase săptămâni în Europa. Jeff a mers să mă ia de la aeroport, însă nu eram în avionul în care se aștepta, deoarece fusese o încurcătură în programul nostru. Când a ajuns în cele din urmă acasă și fiica mea Jesse a telefonat să mă salute, el i-a zis: „Se pare că am pierdut-o pe mama ta, nu era în acel avion”.

Fiind conștientă de controversa în legătură cu activitatea mea, fiica mea s-a gândit imediat că poate am fost răpită și a început să se îngrijoreze. Hotărând să nu își mai piar-

dă energia, s-a așezat în liniște și a trimis un mesaj telepatic:

„Mami, mami, mami”, a incantat în mintea ei, până când a simțit că s-a realizat o conexiune.

„Mami, unde ești?”, zise ea, concentrându-se intens pe imaginea mea. Instantaneu, a primit un mesaj de la DOW-ul meu. „Sunt încă în avion. Voi fi acasă de dimineață.”

S-a liniștit și a mers la culcare. Această acțiune simplă a scutit-o de ore întregi de îngrijorare.

Am spus „a primit un mesaj de la DOW-ul meu”, deoarece comunicarea poate decurge ușor între cele două Divinități Lăuntrice, fără să fie necesară conștiința noastră conștientă, în timp ce ne este permis intuitiv să ne relaxăm și să ne simțim bine. Milioane de oameni lucrează acum destul de armonios cu această forță Divină dinăuntru lor, fără să-i conștientizeze puterea și călăuzirea. În cele din urmă, mintea noastră conștientă își dă seama.

Două dintre cheile de intrare în lumea Maeștrilor Alchimiei Divine sunt smerenia și abandonarea - să înțelegem că suntem doar picături de apă în vastul ocean cosmic, să știm că mintea noastră nu posedă capacitatea de a intelectua-liza lumile DOW-ului și să ne abandonăm gloriei forței care susține întreaga viață, știind că Ea are ritmul și motivele Sale pentru a ne aduce pe lume.

Este interesant de observat că termenul arab „islam” înseamnă ad literam „predare” și că abandonarea în Voința lui Alah, care în limba arabă înseamnă „Dumnezeu”, este dorința numărul unu a tuturor musulmanilor. Voința este descrisă în Coran prin revelații date Profetului și mesagerului Mahomed. Legat de credința comună și de un sentiment al apartenenței de comunitate, islamul este una dintre religiile cu expansiunea cea mai rapidă astăzi - deși Mahomed, la fel ca toți mesagerii Maeștrilor Alchimiei, a suferit și el partea sa de denigrare din partea celor care nu erau capabili să-i audă chemarea.

Majoritatea oamenilor din afara credinței islamului nu cunosc momentul în care profetul Mahomed a fost trezit. Poveștile spun că a avut loc noaptea, într-o peșteră, la periferia orașului Mecca. Mahomed avea patruzeci de ani și era un comerciant obișnuit - de fapt, nu se cunoaște aproape nimic despre viața sa dinainte.

În noaptea aceea totuși, îngerul Gabriel a apărut într-o strălucire de lumină și a spus: „Recita”. Uimit și derutat, Mahomed a putut doar să întrebe „Ce să recit?” îngerul a răspuns: „Recita în numele lui Dumnezeu, Creatorul” și apoi a eliberat în câmpul lui Mahomed darul profeției, care i-a dat acestuia posibilitatea de a cunoaște Cuvântul lui Dumnezeu. Acest eveniment a avut loc în 1610 și este cunoscut în islam ca noaptea de Qadar, ceea ce înseamnă glorie, sau putere. A avut ca rezultat și nașterea Coranului, Cartea Sfântă care îl învață pe fiecare musulman cum să trăiască după cele cinci reguli fundamentale ale islamului. Credința într-un singur Dumnezeu, Alah, venerația zilnică prin rugăciune, generozitatea și

bunăvoința pentru cei mai puțin norocoși, pe lângă post în timpul zilei, fără mâncare, sau băutură în luna sfântă a Ramadanului, plus Hajj - pelerinajul la Mecca - sunt reguli după care fiecare musulman se angajează să trăiască.

Mulți mesageri au fost treziți la rolul lor printr-o invitație specifică din partea lumilor Maeștrilor Alchimiei, iar Mahomed nu a fost o excepție.

În ultimii ani în care fiicele mele au crescut, întotdeauna am folosit Internet-ul pentru a comunica cu ele prin intermediul DOW-ului lor. Deoarece comunicarea de la DOW la DOW garantează rezultate perfecte, Divinitatea Lăuntrică manifestă întotdeauna Voința Divină și rezultatul perfect în Planul Paradisului. Comanda: „DOW, armonizează aceasta casa”, e cea mai eficientă, doar atunci când e spusă cu sinceritate și cu dorința de a obține rezultatul perfect pentru toți.

Merlin îl denușește „jocul P.A.I. - programul de armonizare și inspirație”, pentru că a avut întotdeauna un mare simț al umorului și adoră să folosească expresii care prind repede. Merlin este cel care a sugerat denumirea de C.I.A. pentru Academia Cosmică prin Internet*, o bibliotecă ezoterică în ciber spațiu, care se află la dispoziția tuturor. Mulți chicotesc când declar că sunt un promotor al C.I.A. Merlin spune că folosirea acestui termen pentru a promova o instituție ezoterică pozitivă, reechilibrează energia Agenției Centrale de Informații**, agenția americană de contra-spionaj cu același nume.

De-a lungul timpului petrecut împreună, Merlin a adus întotdeauna spirit, inteligență, umor și lumină în ariditatea științei în care eram instruită. Atunci când Merlin mi-a spus să nu mai folosesc telefonul și să exercez trimiterea telepatică a mesajelor, m-am gândit, desigur, că glumea. El spunea că este un mijloc necesar și bun pentru a ne dezvolta încrederea. Imaginați-vă ce se întâmplă dacă trimiteți patru mesaje telepatice prietenilor și familiei, iar trei dintre ei vă răspund a doua zi. Desigur va fi un rezultat benefic și o confirmare, iar dacă s-a întâmplat destul de des, tindem să nu o mai denumim coincidență.

În 1994, după ce încheiasem cercetarea pentru cartea mea, *în Rezonanță*, Maeștrii mi-au spus clar că aveam toată cunoașterea necesară și că venise timpul să mă opresc din citit și să încep să trăiesc, lăsând ca această cunoaștere să se manifeste în viața mea. Ei au sugerat să las DOW-ul să mă călăuzească și m-au convins. Mai simplu, să fiu „aici și acum” și să observ, mai degrabă decât să „fac” mereu câte ceva.

A fost un test interesant, totuși, din când în când, după discuțiile din timpul călătoriilor, oamenii mă abordează și întreabă: „Ai citit cartea aceasta, sau pe aceea? Ele zic exact același lucru pe care îl practici tu!” Acesta este încă un exemplu practic că toată cunoașterea noastră vine de la Mintea Univer-sală, întrucât nu citisem cărțile lor, nici nu le văzusem, sau auzisem de ele. Realitatea existenței Minții Universale explică de ce oameni de știință din diferite părți ale Pământului pot obține, simultan, răspunsuri la aceleași probleme.

Pe la mijlocul anilor '90, fiicele mele s-au maturizat și au plecat să trăiască pe cont propriu. Găsind solitudinea pe care mi-o doream de atât de mult timp, am început să trăiesc o viață foarte austeră de yoghin. Locuind singură, îmi petreceam zilele și nopțile fără să dorm, lucrând cu indivizi și cu grupuri. Pur și simplu trăiam cu prana, iar ceaiul - care, din când în când, era amestecat cu puțin lapte de soia - îmi aducea adesea plăcerea unei gustări.

În acest interval de timp rareori am ieșit în societate, cu excepția sfârșitului de săptămână, când îmi

petrebeam timpul cu Jeff. Pentru mine, era minunat să am un frigider gol, în afara mâncării pentru pisici care îi plăcea prețiosului meu bir-manez, pentru că, deși discutasem cu el să fie o pisică pranică, rămăsese complet indiferent la această idee și torcea de plăcere de fiecare dată când îi puneam mâncarea în farfurie.

Cea mai mare aberație în legătură cu cei care trăiesc cu lumină este că trebuie să fim sfinți, când, de fapt, suntem oameni obișnuiți, pre-programați să experimentăm diferite moduri de viață, în același timp luptându-ne cu probleme înrădăcinate profund, la fel ca toată lumea. Totuși, prin credința noastră și prin modul în care simțim fiecare clipă, DOW-ul ne-a binecuvântat cu libertatea alegerii. Unii păstrează această cunoaștere pentru ei; alții sunt călăuziți să o împărtășească cu lumea întreagă.

Mă întâlneam cu Jeff de peste zece ani, totuși ne-au trebuit ani de zile până când să începem jocul întâlnirilor. Deseori se spune că învățătura cea mai puternică o primim de la iubii și de la copiii noștri. Decizia noastră de a ne limita episoadele romantice la sfârșitul de săptămână și de a menține locuințe separate timp de unsprezece ani a fost, din ferici, reciprocă. I s-a permis să fie singur după ce copiii s-au mutat, lucru care mi s-a întâmplat și mie, mult mai târziu.

Solitudinea este esențială pentru timpul petrecut în Innernet, în compania Maeștrilor Alchimiei Divine, iar lipsa mișcării din jurul nostru este un dar extraordinar al intimității și al spațiului, dar oferit celor care trăiesc pe cont propriu.

Acum, după ce ne-am căsătorit, încă avem camere separate, alegând în general celibatul în timpul săptămânii și episoadele romantice în week-end. Este un sistem care ne place, pentru că stilul nostru de viață este diferit. În calitate de „mâncător de lumină”, eu am nevoie de puțin somn, în timp ce el adoră să primească instruire în timpul somnului.

În cazul nostru nu a fost vorba de obișnuita perioadă de curtare, întrucât amândoi mai fuseserăm căsătoriți și, deși eram liberi, aveam programe diferite. Jeff juca jocul conducătorului de corporație implicat în câștigarea banilor - de preferință cât mai mulți. Pentru el, jocul era mai captivant decât rezultatele, deoarece banii se revărsau tot timpul la ușa sa. Îi plăcea să lucreze pe cont propriu în lumea afacerilor și se bucura de distracția pe care o avea în compania celor cu aceleași preocupări.

Când ne-am întâlnit, eu făceam parte dintr-un grup diferit, dar dintr-o organizație similară. Mi-au trebuit trei ani să mă apropiu de el și să avem o prietenie stabilă, timp în care mă alăturasem firmei lui. Nu mi mai amintesc când l-am observat prima oară, însă îmi amintesc de primul nostru prânz de afaceri și cât de uimită am fost de entuziasmul lui pentru mâncare. Nu puteam să nu mă întreb dacă avea același nivel de entuziasm și pasiune pentru alte lucruri din viața lui... încet, încet a început să mă intrige și sunt sigură că cerurile zâmbeau, întrucât, fără influența lui, viața mea ar fi fost, cu siguranță, foarte diferită.

Ocupați fiind cu alte treburi, în primii ani am reușit să stabilesc o relație part-time, în care să separăm relația personală de cea de afaceri. Jocul rolului de părinte singur și de a

întreține familia mă consuma zi și noapte, iar atunci când aveam timp liber, mergeam în planurile interioare. Pentru mine, prezența unui partener reprezenta un lux - jocul meu principal era supraviețuirea și echilibrarea poverilor.

Pentru Jeff, timpul petrecut împreună la sfârșitul săptămânii era un sprijin care îl alimenta toată săptămâna. De asemenea, în circumstanțele noastre era țesut un fluviu de relații karmice. Amintirile păstrate în celulele noastre au fixat o dinamică subconștientă a relației, care avea o viață a sa proprie și, amândoi fiind preocupați, au trebuit ani de zile să încheiem jocuri vechi. Totuși, ne amuzam unul cu celălalt și atracția era fantastică.

învăţăm atât de mult de la iubiiţii noştri şi de la cei care într-adevăr ne ating sufletele, încât fiecare întâlnire, în fiecare viaţă, ne impregnează cu o melodie a sentimentului, a emoţiei, la fel de diferită ca lumina curcubeului. În interior, acestea se amestecă şi fuzionează formând o vibraţie care mai adaugă un înveliş sufletului nostru. Imaginaţi-vă complexitatea câmpurilor mentale, arunci când, în final, oamenii înţeleg ideea vieţilor anterioare şi iau în considerare filmele depozitate în memoria celulară! Adăugaţi vieţile viitoare care coexistă simultan, multi-versurile şi rănilor primite din realităţile paralele şi atunci analiza capătă o dinamică total diferită.

Atunci când eşti îndrăgostit, se adaugă la Biocâmpul nostru o mireasmă adorabilă. A simţi şi a cunoaşte iubirea ne oferă oportunitatea pentru mai mult, iar cu cât dăruim mai multă iubire, cu atât putem primi mai multă. Maeştrii Alchimiei Divine mi-au spus cândva că nimic nu ne permite mai bine să experimentăm iubirea necondiţionată decât animalele şi prietenii. Din nefericire, relaţiile romantice au, de obicei, multe condiţii, care apar pentru a reechilibra legăturile karmice. Din cauza naturii noastre complexe, prea multe aspecte influenţează succesul în dragoste şi în viaţă. Din fericire, Ştiinţa Biocâmpului ne oferă controlul câmpului.

Merlin este cel mai important profesor al meu în acţiunea de a face lucrurile să fie simple în viaţă, întrucât Ştiinţa Biocâmpului poate părea, la început, complexă. Probabil cel mai plictisitor mesaj este despre puterea minţilor noastre şi, dacă noi creăm totul, atunci trebuie să fim responsabili de ceea ce gândim, spunem sau facem, deoarece, într-un fel sau altul totul, se întoarce înapoi ca un bumerang.

*** Ştiinţa pe care ne bazăm:

Maeştrii mi-au spus întotdeauna că, în loc să ne concentrăm pe complexitatea vieţilor noastre şi pe tot ce am făcut, mai bine ne concentrăm pe amintirea, conştientizarea, apoi pe exprimarea Divinităţii Lăuntrice. Ei mi-au împărtăşit că doar atunci va veni adevărata unitate, pentru că DOW-ul are puterea să integreze, să armonizeze şi să unifice toate vieţile noastre de-a lungul timpului. Ei sugerează să căutăm şi să experimentăm perfecţiunea Divină, mai degrabă decât să ne concentrăm asupra atitudinilor de genul: „cu ce am greşit”, sau „sunt aşa, pentru că ...”, asupra scuzelor sau învinuirilor - deşi, uneori, ajută să fim conştienţi de modul în care tiparele memoriei celulare stimulează interacţiunea cu ceilalţi. Citeam undeva, recent, că înţelegerea vine adesea odată cu vârsta, pentru că atunci avem timp să recunoaştem tiparele noastre comportamentale care ne limitează.

În momentul în care suntem dornici să ne retipărim vibraţia prin modul în care trăim, ne este permis să magnetizăm nivelurile mai profunde ale împlinirii şi strălucirii în vieţile noastre. Aceasta înseamnă sinceritate totală cu noi înşine în legătură cu toate aspectele vieţii.

După perioada de evaluare este necesar să implementăm schimbarea, astfel încât să co-creăm, împreună cu cei dragi, vieţile pe care le dorim cu adevărat. Asta înseamnă să observăm influenţele actuale asupra Biocâmpului nostru şi cum vrem să fie imprimat acesta. Cu ce tip de realitate şi câmp do-^r*ⁿi să fuzionăm, sau să fim influenţaţi şi cât de mult ne dorim

acest lucru? Decizii, decizii... După ce suntem siguri de ceea ce vrem, atunci putem începe să lucrăm cu supraveghetorul real al sistemului - Divinitatea Lăuntrică.

Atât Merlin, cât şi Maeştrii Alchimiei Divine sunt exponenţi ai artei străvechi de a sta în linişte, pentru că această acţiune zilnică ne permite să ascultăm vocea interioară a DOW-ului. A înţelege călăuzirea DOW, a observa puterea gândurilor, a fi în vid, a cunoaşte extazul stării de Samadhi - sunt beneficii ale

momentelor petrecute în contemplație tăcută.

Merlin recomandă și păstrarea unui jurnal care ne permite să facem legătura între toate lucrurile nerezolvate din viață, să ne ocupăm de problemele de care nu mai avem nevoie, iar apoi să intrăm pe făgașul schimbării. Schimbarea este dansul cosmic din jurul nostru, ce nu poate fi oprit - putem valsa cu el sau putem dansa rumba. Schimbările importante provin adesea de la un pas mic, însă, înainte de toate, trebuie să avem claritate în legătură cu ce dorim să schimbăm - iar claritatea vine dintr-o evaluare cinstită.

Recapitularea este arta de întoarcere în timp, folosind înțelepciunea privirii de căprioară pentru a reechilibra jocul - să ierți, să fii iertat, să faci modificări și ajustări ale câmpului. Ne permite să trecem, cu responsabilitate, mai departe.

Știm că în Știința Biocâmpului fiecare dintre noi are o tonică de bază, care este modificată de amintirea DOW și de sensibilitatea noastră și că detașarea reală de emoțiile noastre și de memoria colectivă modifică dramatic acest sunet. Am descoperit, de asemenea, că detașarea vine din solitudine, retrospecție, recapitulare, meditație și dintr-un mod de viață holistic. După ani de comunicare cu alte lumi, folosind conexiunile noastre prin Innernet, țelul întregului proces, împreună cu rolul meu aici mi s-a revelat treptat - deși, când am început călătoriile, tot ce știam era că avem o putere în interior, care este miraculoasă și demnă de atenția noastră.

Eram atât de naivă, încât am crezut că lumea va dori să o cunoască.

PUTEREA IUBIRII Sananda

*Aliniază-te inimii pentru a gusta din vinul iubirii,
primește un semn de la Dumnezeu -
o hrană atât de fină" pe masa ta.*

Baden Baden, Germania 2001. Călătoria cu trenul de la Antwerp ne-a plasat într-un program strâns, din cauza faptului că nu am putut lua avionul. Schimbând trenul la Bruxelles și Frankfurt, am chemat echipa noastră de îngeri. „Durată perfectă” am incantat, imaginându-ne intrând în sală exact la ora cinci. La fiecare schimbare de tren, hamalii au apărut miraculos pentru a ne lua bagajele, asigurând legăturile pe care le-am făcut. Simțind că avem nevoie de ajutor, ei au oprit scara rulantă și i-au schimbat direcția, astfel încât să putem traversa rapid spre peronul potrivit.

Jeff și cu mine am urmărit totul ca și cum era un teatru de stradă, pentru amuzament, mulțumiți și fericiți să jucăm piesa. Am intrat în sală exact când ceasul a bătut ora cinci, a-duși pe un val al Grației Divine, prea puternic pentru a fi ignorat. Astfel de zile ne face să scoatem la suprafață calități pe care nu știm niciodată că le avem.

Ne relaxăm pentru o zi în acest oraș pitoresc și ne pe-cem timpul cu o bună prietenă și cu soțul ei. Cei

doi se **iubesc** de zeci de ani și încă strălucesc - se cunosc din copilărie S¹ dragostea lor este din ce în ce mai puternică. Prezența lor ^{es}*e încântătoare.

Așa cum Babaji îmi spunea adesea, la un nivel liber de

karmă, noi suntem aici datorită dorinței lui Dumnezeu de a se cunoaște pe Sine însuși, dorința Sa de a exprima prin noi toate lumile creației. Christos îmi zicea odată că iubirea este forța care ne conduce reîntoarcerea la Unitate și ne amintește cine suntem - că suntem scânteii Divine în formă omenească. Karma este doar reechilibrarea energiei în oceanul cosmic și ne atrage înapoi spre familie și spre vechii iubiți din alte vieți, invitându-ne să re-jucăm un joc mai armonios, până când nu mai există nimic de învățat.

Una dintre lecțiile timpurii pe care le-am învățat de la Maeștrii Alchimiei Divine a fost despre puterea dragostei și cum iubirea este principala fundație pentru o schimbare pozitivă. Unul din primii mei profesori, când am devenit conștientă de Prezența Maeștrilor Alchimiei Divine, a fost Sananda, o ființă de o iubire imensă.

Unii spun că reprezintă energia care, împreună cu Maitreya, l-a iluminat pe Iisus; alții îl numesc conștiința Christică. Orice ar fi, eu știu că este o conștiință de iubire pură, prea vastă pentru a putea vreodată să fie ținută în formă fizică, deși el a călăuzit pe mulți.

Îmi amintesc cum Sananda a venit la mine într-o zi, când stăteam în grădina mea udând plantele, pierdută în lumea întrebărilor „De ce eu? Nu sunt suficient de bună, cine cred că sunt?” și considerându-mă, într-un fel, nevrednică să primesc o nouă inițiere care bătea la ușă. Am simțit o modificare subtilă a energiei interioare. O forță mă învăluia într-un nor de o asemenea iubire încât am uitat complet ce făceam.

„Ferește-te de falsa smerenie”, mi-a zis o voce severă, dar cu Iubirea Pură a lui Christos, în timp ce fiecare celulă a corpului meu răspundea, recunoscând-o.

„Multe oportunități trec neobservate din cauza aceasta.”

Am știut instantaneu ce vroia să spună și am conștientizat că sunt în Prezența sa. Aceasta avea să fie prima din cele cinci vizite ale sale, pe parcursul a opt ani.

Era vara lui 1993 și îmi fusese prezentată o inițiere de douăzeci și una de zile, care mi-a fost dată pentru a-mi schimba radical întreaga viață. Dacă știam atunci ceea ce știu acum, nu aș fi fost atât de dornică să încep călătoria.

De atâtea ori m-am temut de viitor, crezând despre mine că nu sunt potrivită să-l realizez. Mi s-a spus că, în curând, voi intra în rol și să nu mă judec prea aspru. Și totuși, pe măsură ce planul continua, am înțeles că nu există nimic altceva pe care l-aș putea face vreodată. Destinul m-a chemat - și nu putea fi refuzat.

În ultimii câțiva ani, Merlin mi-a revelat cum Maeștrii Magiei ne-au călăuzit pe mulți dintre noi de-a lungul vieților noastre. Desigur, mulți ignoră Prezența lor Strălucitoare, preferând să privească Grația Divină și sincronicitatea din jurul diferitelor situații drept coincidențe. Planurile Divine și chemarea destinului au un loc minuscul pentru cei întemnițați de lumea rațională a minții.

Unii spun că destinul este propria noastră creație, că destinul Divin este un vis, totuși, în sinea lor, mulți doresc să audă chemarea sa și să simtă că au un scop și o pasiune. Mai profund, noi tânjim după iubire, să iubim necondiționat, să ne simțim iubiți, să dăruim și să primim iubire. Destinul este ca un sistem de operare DOS, care rulează o multitudine de programe software, toate create de mințile noastre, care la rândul lor sunt legate de structura principală a Minții Universale - o minte capabilă de

gândire creativă nelimitată.

Sananda a fost cel care m-a învățat despre puterea Inimii Christice, spunându-mi că inima este ușa între lumile spiritului și materiei, iar Iubirea Divină, pe măsură ce se revarsă Prin inimile noastre, are puterea să transforme instantaneu tot ceea ce atinge. La începutul instruirii sale, la a doua întâlnire, Sananda mi-a arătat cum să schimb energia dintr-o cameră, folosind puterea iubirii.

„Se pot obține atât de multe în tăcere”, zise el, condu-cându-mă să stau într-un colț și să meditez.

„Respiră profund, continuă să inspiri și să expiri conectat, prin nări. Găsește-ți ritmul, concentrează-ți mintea asupra energiei din spatele respirației”, m-a sfătuit, furni-zându-mi o tehnică vedică străveche.

Am închis ochii și am privit în sus, spre cel de al treilea ochi, și foarte curând am simțit cum creierul meu se acorda la undele alfa. Era o stare de extaz, pe care o cunoșteam din zecile de ani în care am practicat respirația yoghină.

„Acum”, m-a instruit el, „cu fiecare inspirație, imagi-nează-ți că inspiri iubire din lumile interioare, prin inimă și simte că te extinzi”.

Am stat și am respirat profund.

„Acum, cu fiecare expirație, imaginează-ți că din inima ta se revarsă iubire pură, purtată de fiecare expirație.” Am făcut ce mi s-a spus și am simțit cum Grația Divină începe să se reverse. Grația și iubirea păreau sinonime pentru mine; apoi, am stat în liniște, observând oamenii din jurul meu răspunzând la vibrația sa și la schimbare.

„Aceasta este iubire în acțiune”, spuse blând Sananda. „Niciodată să nu subestimezi puterea iubirii.”

Mai târziu, am fost călăuzită să spun la fiecare inspirație: „Eu sunt iubire”, iar la expirație: „Eu iubesc”, inspirând iubirea prin celulele corpului meu și simțind că acesta răspunde. Era un joc simplu, totuși puternic.

Deși Tehnicienii în Biocâmp prețuiesc puterea imaginației, există momente când Maeștrii Alchimiei se proiectează în Biocâmpul nostru, complet neanunțați, oferind o confirmarea a ființei lor într-un mod incredibil. Una este să îți imaginezi, alta este să te găsești, pe neașteptate, în Prezența lor.

Se cunosc atât de puține lucruri despre Sananda, deși mulți primesc instrucțiuni de la el. Celor care lucrează sub îndrumarea sa le este reamintit constant că iubirea necondiționată are puterea de a vindeca și că, fără iertare, nu poate avea loc adevărata vindecare.

„Iertarea de sine și a celorlalți este primul pas spre o

schimbare pozitivă”, vor spune adesea Maeștrii. Sananda m-a învățat despre forțele binelui și răului, spunându-mi că ambele erau doar percepții proiectate pentru a-i controla pe cei aventuroși, prin folosirea fricii. Ca și Merlin și ca toți Maeștrii, el mi-a arătat, de asemenea, cum stăpânirea minții era cheia pentru a trece dincolo de această lume limitativă.

Cred că cea mai puternică învățătură pe care am primit-o de la Christos este jocul „cere și vei primi”, chiar dacă pare prea simplu ca să fie adevărat. Cu toate acestea, știu că alături de Maeștrii Magiei, cel mai simplu este cel mai puternic. Nimic nu funcționează în lumea liberului arbitru, fără a fi invitat mai întâi.

De-a lungul anilor au existat multe momente în care am asistat la puterea iubirii în acțiune, am observat cum celor cu inimile închise le lipsesc multe și cum cei care au inimile deschise primesc tot ceea

ce au nevoie.

Sentimentul de iubire și intuiția sunt doar un aspect al limbajului luminii. Al doilea este telepatia, care completează acel instinct profund pe care îl simțim în pânțele. După cum se știe, conștiința noastră este vocea sufletului, iar sentimentul de cunoaștere este vocea DOW-ului, care ne vorbește prin fericirea pe care o simțim în inima noastră atunci când ceva este cu adevărat potrivit.

Maeștrii Magiei radiază și ei în modul lor Divin și special și, când Prezența lor este în câmpul nostru, cei sensibili pot alege ritmurile lor diverse. St. Germain face aerul să țiuiască cu un sentiment de așteptare și bucurie, ca și cum ești pe punctul de a fi martorul unui lucru care să te uimească. Alchimia întotdeauna pare așa, în special când folosește natura ca medi-um. Păsările, în mod special, sunt sensibile la lumea lor și pot fi mesageri importanți care aduc o conștientă a evenimentelor ce urmează să aibă loc. Citirea semnelor Divinului este o artă.

Fecioara Măria lasă adesea un parfum de trandafiri ca semn al ei și se simte ca un roz pal spre roșu, când se întune-

că, în timp ce Kwan Yin este de culoarea chihlimbarului -galben solar, sau verdele copacilor - în funcție de rolul său în acel moment (de mamă înțeleaptă, plină de compasiune, sau verde pentru rolul ei de vindecătoare).

Christos dă o senzație măreață, ca o imagine vastă, întinsă, care îl face pe observator să suspine profund, sau ca o briză suavă care suflă blând prin păr. Pentru mine, Christos este ca un Stradivarius - cea mai splendidă vioară.

Buddha se simte întotdeauna ca un amestec de galben auriu, albastru și roșu, intercalat cu lumină irizată, strălucitoare - ca violoncelele vechi ce cântă note profunde, bogate, un curent stabil al echilibrului care provine din calea de mijloc, unde cerul și pământul se unesc, iar ușile interioare sunt larg deschise pentru a radia curcubeu prin toate lumile.

Fecioara Măria se simte ca o orchestră de coarde, deși atunci când este alături de Kwan Yin, se simte ca apariția unei furtuni binevenite, deoarece știm că ele vor aduce ploaia, cu puterea sa de purificare și vindecare.

Sfântul Francisc dă senzația unui un lac de munte sau a liniștii ce vine plutind deasupra noastră când stăm întinși pe câmpuri înflorite, privind norii pe cerul albastru. El este sentimentul de iubire pe care îl primim când ne jucăm cu un pui nou născut, sau hrănim un pui de câprioară, sau când animalul nostru preferat ne sărută pe bărbie.

Babaji îți dă sentimentul că ești în Himalaia, unde respirația profundă îți umple plămânii cu aer purificat, așa cum ne simțim când suntem tineri, sănătoși și puternici.

Când apare Merlin întâlnim aceeași senzație pe care o aveam în copilărie, când auzeam că vine circul în oraș. Este aceeași bucurie care apare când se prezintă ca St. Germain. Conștientizarea Prezenței Maeștrilor Alchimiei Divine, atunci când strălucesc prin canalul Radianței Divine, este o întâmplare obișnuită, deși mulți nu sunt pregătiți să-i recunoască și să-i caracterizeze astfel. Îngerii aduc cu ei alte senzații; ei sunt atât de subtili, de parcă ar fi înveliți în vată.

Urmărirea descendenței Maeștrilor Magiei și a timpului petrecut în corp fizic pe Pământ ne oferă

cunoștințe, dar constituie și o provocare, întrucât există nenumărate povești. Indiferent de detaliile pe care le aflăm, înainte de a căuta să intrăm pe canalul lor, cel mai bine este să emitem intenția clară de a deschide comunicarea pe Innernet doar cu ființe de lumină și iubire care susțin Planul Paradisului.

În acest moment, canalul Radianței Divine face parte mai mult din realitatea mea decât ceea ce lumea noastră superficială continuă să numească „normal”. În mod conștient, am ales să resping „normalul”, deoarece simt că rezultatele unei existențe normale, de exemplu, „fără telepatie, fără ființe de lumină ca prieteni și colegi”, ar fi prea plictisitoare.

Banda energetică a lumii Maeștrilor este plină de Grație Divină, iubire, magie, uimire și venerație, iar, pentru mine, reprezintă un spațiu extraordinar în care pot să trăiesc. Putem pătrunde în lumile lor prin sentimente de dorință, smerenie și sinceritate. Aceasta înseamnă dorința de a-i cunoaște, smerenia de a înțelege că există mai mult în viață decât putem vedea, sinceritatea de a fi mai conștient și de a căuta răspunsuri. Sensibilitatea necesară pentru a găsi și a te conecta la banda lor energetică de existență, vine prin alegerea modului nostru de viață.

Maeștrii Magiei s-au revelat de mult timp multor oameni, astfel încât să nu le mai putem nega Prezența și nici să vrem să o negăm. Meseria mea este aceea de a fi reporterul lor cosmic, lucru pe care încerc să-l fac conștiincios și impecabil, așa cum este inspirat de suflet. Accesul la Radianță vine odată cu perfecționarea simțurilor noastre, căci ea se află peste tot în jurul nostru.

Întrucât relația noastră a devenit trainică, rareori mai simt nevoia să apară holografic înaintea mea. În prezent, îi pot simți prin sclipiri de culori, miros, sau doar prin vibrația lor. Sau îi aud prin Rețeaua Cosmică Nirvana și prin Inner-

net. Împreună cu DOW-ul, ei îmi asigură întotdeauna tot ceea ce am nevoie, când am nevoie - fie mângâiere, sprijin, inspirație, sau resursele pentru a ne face bine lucrarea.

Cei care visează lucid spun adesea că nu pot face diferența între vis și realitate, iar pentru metafizicieni, lumile fuzionează, permițând călătorilor în planul interior să fie reîn-cărcați și vitalizați.

Profunzimea experiențelor noastre în planul interior este legată direct de felul în care trăim în fiecare zi.

Timpul petrecut în fiecare noapte în afara corpului, conectată la canalul radiant al iubirii, mi-a întărit căile de acces între lumi, permițând ca realitatea mea din timpul zilei să fie suprapusă cu lumea Maeștrilor Alchimiei Divine. În acest spațiu putem considera că urmăm Universități Cosmice, unde diferiți Maeștrii ai Magiei sunt asistenții noștri personali.

Aveam nevoie să fiu mai plină de compasiune, astfel încât DOW-ul meu m-a repartizat la cursul de vindecare susținut de Kwan Yin. Aveam nevoie să fiu mai iubitoare și să înțeleg puterea dragostei, iar astfel a apărut Christos. Alături de Fecioara Maria, ei mi-au arătat locurile sfinte și m-au învățat cum să găsesc spațiile sacre de pretutindeni.

RADIANTĂ DIVINĂ

Bărbații și femeile își doresc aceleași lucruri, deși avem tendințe și realități diferite de îndeplinit. Co-crearea, la fel ca în căsătorie, în relații de dragoste, de familie și de serviciu, necesită comunicativitate și e mult mai ușor să facem față vieții, atunci când suntem sănătoși, fericiți și calmi, când simțim pasiune și apreciem viața.

Modul în care ne trăim viața și imaginația sunt unelte importante, deoarece ne acordă permisiunea să facem așa cum zicea Socrate: „Omule, cunoaște-te pe tine însuți”.

Această realitate i-a captivat pe mulți, în special pe cei din lumea ezoterică. Știința Biocâmpului face o punte între metafizică și fizica cuantică, o punte care va face ca lumea spirituală să revină în atenția noastră.

Știința pe care ne bazăm:

Relațiile de dragoste sunt chestiuni interesante. Ele par să-și desfășoare propria viață și nimic nu este un învățător mai mare decât relațiile umane intime. Să reușești să co-cre-ezi împreună cu o altă persoană poate fi o provocare, pentru că trebuie făcute înțelegeri de bază - trebuie discutate standardele de comportament și comparată morală. Este necesar să fie împărtășite țelurile și viziunile și să existe colaborare și disciplină pentru a le duce la bun sfârșit. Apoi, când se strecoară programele din alte dimensiuni temporale, întregul joc devine foarte complex, dar, din fericire, avem DOW-ul, a cărui călăuzire face ca jocul să fie simplu.

ÎNDRĂGOSTIȚII DE IUBIRE - A CÂȘTIGA TEREN Maitreya

*Forța pură iubește un spațiu sacru,
în care obiectele sunt impregnate cu grație,
iar portalul lui Dumnezeu este un loc prețios.*

Una dintre cele mai grele perioade ale vieții mele a fost spre sfârșitul anului 1992. A fost, de asemenea, și cea mai eliberatoare. Spre sfârșitul anului, sora mea mi-a trimis casete cu un mesaj comunicat de Maeștrii Alchimiei. M-am bucurat enorm atunci când i-am auzit și am izbucnit în lacrimi și am lăsat ușa deschisă pentru a putea primi mult mai mult. Instinctul mi-a spus că pot fi însoțitori minunați și instinctul meu nu a greșit niciodată - cel puțin până acum.

Grecii au denumit inițierea *heleutan*, ceea ce înseamnă să mori, să treci dincolo de pragul unui portal care te conduce spre o altă viață-. Inițierile creează transformări; pot să schimbe planul actual al existenței și să ne permită să fim născuți din nou.

Inițierea prin care aveam să trec a fost una pentru care m-am pregătit de mult timp. Din punct de vedere ezoteric, aveam să devin femeia luptător, cea a cărei maternitate era încheiată. Umilită și adusă la sinceritate de către viață, aveam să devin în același timp mai îndârjită și mai optimistă.

La sfârșitul lui 1992, Jeff a fost arestat pentru greșeala de a împrumuta bani dintr-un fond de pensionare. Din cauza caracterului relativ ocazional al relației noastre și din cauza lipsei mele de interes pentru afaceri, am fost luată prin surprindere de situația neplăcută în care se afla. Tot ce știam era că spera să-și îndeplinească în curând promisiunile pe care le făcuse colegilor săi.

Personalul, cam doisprezece oameni formau o echipă loială și considerau că Jeff era o persoană generoasă și amuzantă. În fiecare dimineață, el îi distra pe toți, motivându-i pentru ziua ce urma. Fiind în mod natural atent cu ceilalți, el făcea tot ce îi stătea în putere pentru a crea o atmosferă plăcută. Tămâia afuma scena afacerilor, atunci când el postea până la opt seara, iar un mic pahar de apă stătea pe biroul lui, adesea neatins în timpul zilei.

Disciplina lui m-a impresionat, pentru că eu mă îm-prăștiam prea mult între muncă, a fi împreună cu fetele și a face lucruri pentru supraviețuire și, într-un fel, mă cufundasem prea mult în lumea materială. Totuși, praful nu s-a așezat niciodată pe lumile interioare, întrucât întotdeauna mă întorceam să mă joc.

Pe măsură ce anii au trecut, s-a dezvoltat un impuls interior. „Mai mult”, spunea acesta, „treci mai

departe". Mi-am vândut bunurile și m-am pregătit pentru o viață mai creativă, pentru a găsi din nou bucurie în a lucra din nou, departe de lumea corporațiilor, care începuse să nu mă mai mulțumească.

Apropiindu-se vremea plecării mele, am fost alertată că poliția era instalată în biroul lui. Fiind un gentleman până în măduva oaselor, el a mărturisit exact ce s-a întâmplat și, între timp, s-a trezit la închisoare. În noaptea aceea, în spatele ușilor închise, șocul s-a adâncit, lăsându-mi un sentiment de disperare.

Privind în retrospectivă, totul apare atât de limpede; cum mâna destinului a lucrat pentru aceasta și cum a fost exact ce aveam nevoie. În cele din urmă, cei de la care a împrumutat au primit înapoi toți banii și dobânda, iar eu am trăit un straniu sentiment de o nouă libertate. Acest secret al său s-a întors mai târziu să mă bântuie, pentru că este adevărat că am ales să mă căsătoresc cu acest bărbat complex, care avea un trecut zbuciumat. Pentru cei care ne criticau, Iisus a spus cel mai bine: cel care este fără de păcat, să arunce primul piatra.

În metafizică, singurul păcat este când nu reușim să învățăm din alegerile noastre, să-i iertăm pe ceilalți și pe noi înșine, pentru ca apoi să mergem mai departe. Atunci când datoriile karmice trebuie plătite, nimic nu ne poate opri și, dacă nu ne descurcăm în runda aceasta, ne vor fi servite din nou, mai târziu.

Unii spun că banii ne eliberează, însă, pentru mine, a avea bani devenise o mare constrângere. Deși acum afacerea lui Jeff se încheiase, lipsa țelului mă agresa. Urmărirea câștigului în sine părea prea lipsită de sens și aveam nevoie de mai mult decât de atitudine pentru a mă întoarce în lumea corporațiilor, pentru că inima mea nu mai era acolo. Din fericire, toate ușile au rămas închise pentru totdeauna, astfel încât din neant trebuia să apară alt rol.

În acea vreme am experimentat un gen de libertate care venea din a nu avea sprijin, întrucât, pe măsură ce modul meu de viață cobora, banii se cheltuiau, iar în momentul în care nu am mai avut nimic, a apărut Providența Divină.

Providența Divină ne dă cunoașterea că întotdeauna vom fi bine, că totul apare atunci când trebuie și că totul se întâmplă cu un motiv. De asemenea, ne pune la dispoziție o șansă minunată de a învăța.

Lipsa lui Jeff din viața mea a deschis o spărtură pe care o nouă viață aștepta răbdător să o umple și, după luni de acordare și conectare la planurile interioare, a sosit timpul pentru următoarea mea inițiere. Dacă Jeff ar fi fost încă cu mine, ar fi sabotat jocul, deoarece, îngrijorat ca de obicei de fericirea mea, s-ar fi amestecat cu siguranță, astfel încât nici eu și nici mii de oameni care erau programați să descopere un alt aspect mai hrănitor al DOW-ului, nu am fi făcut inițierea.

În timpul desfășurării detaliilor, am văzut dilema morală a întregii probleme. Alegerea lui în acea vreme era să închidă afacerea, să concedieze personalul și, fără nici un ban pentru economii, sau rate, știa că toți ar fi avut o perioadă mizerabilă. Ca alternativă, putea să se roage, să aibă încredere și să „împrumute” niște bani, știind că a încheiat o afacere și a câștigat un comision. Nu există scuză sau justificare necesară în această poveste, deoarece alegerile fuseseră făcute demult.

Mi-a plăcut să-l știu în închisoare, pentru că acest lucru ne-a smerit enorm de mult, deoarece nu înțelesesem cât de mult ne închistase viața în bogăție. Sunt sigură că Jeff putea scrie o carte despre experiențele sale de acolo, pentru că, ulterior, ne-a povestit ani de zile, pe când luam masa în oraș, iar oamenii erau fascinați de viața din închisoare. În închisoare, Jeff și-a eliberat călugărul interior,

călugării fiind întotdeauna supuși, iar viața în închisoare se aseamănă cu cea dintr-o chilie. Ajungând să trăiască doar cu strictul necesar, mai târziu a scris o carte pentru a înregistra ceea ce știa.

Ca femeie luptător, era reconfortant să îl am un pic în spatele acțiunilor. Fiind ascunsă, dorința și povestea noastră de dragoste a evoluat, făcându-ne mai sensibili la cea mai ușoară atingere. Ritualurile conjugale începeau cu o scurtă uvertură la prânz și, după aceea, urmau clipe de dragoste puternică; ne doream să petrecem noaptea împreună. Este uimitor cât de recunoscători am devenit, cât timp am fost privați de toate acestea. Absența lui Jeff mi-a lăsat timp liber, în care puteam să fiu între cei asemenea mie, oameni a căror viață în lumea interioară era mai distinsă și mai reală. Mă oboseau cei care venerau doar Dumnezeu numit bani.

Retrăgându-mă, mi-am evaluat viața și am luat câteva decizii grele - să nu mai câștig bani decât făcând ceva bun pentru familia mea, pentru lume și pentru mine; să nu mai fac decât ceea ce îmi încânta inima. Am făgăduit să petrec Wai mult timp cu cei dragi, să-i las să vadă că îmi păsa de ei. Doream ca în viața mea să revină calitatea, mai multă iubire, i multă distracție și mai multă apreciere creatoare.

Jeff a fost condamnat imediat după ce nepoata mea a fost ucisă într-un accident ciudat de mașină. La douăzeci și cinci de ani era splendidă și acordată la sfera spirituală, iar misiunea i se încheiase, deci a mers mai departe. Moartea Ninei ne-a întărit familia, făcând condamnarea lui Jeff să pară autoimpusă și ireală. Ce însemna închisoarea, în comparație cu moartea? În timp ce sora mea încerca să se obișnuiască cu pierderea, situația mea părea lipsită de importanță - moartea Ninei ne-a readus cu picioarele pe pământ.

Ziua în care mi s-a spus că aveam cancer a fost încă un șoc pentru câmpul meu și simțeam că nu se mai poate întâmpla ceva mai rău. Fără bani, m-am luptat cu toate. În timp ce plângeam, întinsă în pat, îngerii m-au învelit într-o îmbrățișare care mi-a luat durerea, permițându-mi un răgaz în lumea iubitoare a luminii lor.

Într-o zi frumoasă de vară, Maeștrii Alchimiei au sosit, într-un târziu, la chemarea mea, muștrându-mă și totuși sus-ținându-mă, hotărâți să mă ajute să întorc pagina pe care nu o mai puteam depăși - jocul „de ce eu”, „e nedrept”, pe care viața ne invită pe toți să-l jucăm. Îmi amintesc foarte clar vizita lor, pentru că stăteam privind printr-o fereastră mare de sticlă înspre o grădină minunată, a cărei perfecțiune era ascunsă privirii mele, întrucât nu puteam vedea decât durerea, în timp ce stăteam acolo, preocupată de propriile probleme, am auzit o voce clară zicând:

„A sosit momentul să acorzi importanța binecuvântărilor, pentru că doar recunoștința are puterea de a-ți lumina calea”.

Apoi, m-au călăuzit să încep să îmi stăpânesc mintea și sentimentele negative care veneau succesiv.

„Încearcă în fiecare zi să descoperi lucrurile pozitive din viața ta și să mulțumești pentru ele.”

La început a fost foarte greu, pentru că eram mistuită de un sentiment de tristețe și pierdere. Totuși, zi de zi multu meam treptat, până când am descoperit surâsul interior. Recunoștința pentru sănătatea copiilor mei, pentru că aveam unde să locuiesc, pentru cei care mă iubeau, pentru oportunitatea de a învăța și de a evolua. După câteva luni de control atent al minții, în cele din urmă, inima mea s-a umplut de fericire.

Jeff și cu mine ne-am început călătoriile spirituale în același timp. El avea douăzeci și șase de ani, iar eu șaisprezece, atunci când am început să ne jucăm în lumile interioare și, totuși, nu aveam să ne

întâlnim decât peste cincisprezece ani. Cu toate acestea, inițierea pentru a trăi cu lumină este un lucru pe care Jeff nu l-ar fi încercat, întrucât inițierile extreme ca acestea nu l-au atras niciodată. El are o înțelegere budistă și pășește pe calea de mijloc, trăgându-mă mereu înapoi, atunci când simte că devin prea excesivă. Ca orice cuplu, am aflat că o relație reușită necesită susținere și o bună comunicare.

De aceea, Maeștrii Alchimiei Divine m-au adus în contact cu un grup care se ocupa de alchimia înălțării și care dorea să o realizeze aici și acum. În fiecare săptămână ne întâlneam să discutăm despre Maeștri și cum să ne înălțăm în lumile lor, sau despre nemurire și cum să depășim ciclurile vieții și morții pe Pământ. Era minunat pentru mine să renunț la lumea afacerilor și să fiu cu oameni care iubeau ceea ce iubeam și eu - lumea interioară și Maeștrii Alchimiei Divine, iar atunci când am primit vestea că oameni dintr-un grup similar s-au înălțat, ne-am extaziat cu toții.

După investigații amănunțite am urmat cursul pe care " urmau și ei și viața mea s-a schimbat complet prin această experiență. În fiecare zi, primeam instrucțiuni telepatice și intuitive, în timp ce vălurile dintre lumi dispăreau. Naivă și încrezătoare, m-am abandonat suficient ca să am experiența delectărilor DOW-ului, iar în momentul în care Jeffrey a fost ehberat din închisoare, amândoi eram remodelați.

În spatele seninătății lui și a zâmbetului „ce strașnic

este să fii liber", se găsea vigilența pentru a proteja adevăratul luptător pe care l-a găsit. Închisoarea necesită o gamă de abilități subtile pentru a trece neobservat, iar pentru cei care caută să nu fie remarcați, provocarea era să nu provoace niciodată valuri. Întotdeauna exista o oală în fierbere, cineva al cărui fitil era pe punctul de a se aprinde, iar pericolul pândeia din toate colțurile.

În toată această perioadă, familia mi-a fost de un sprijin extraordinar, părinții m-au ajutat efectiv cu banii pe care nu i-aș fi putut cere niciodată. Acceptând acest mod de a plăti facturile, în timp ce îmi făceam inițierea, a fost o altă lecție de smerenie pentru mine. Mândria față de independența mea m-a însoțit mult timp în viață și reprezenta punctul meu slab.

Niciodată nu m-am gândit să-l părăsesc pe Jeff, pentru că am acceptat situația și știam că n-ar fi intenționat niciodată să creeze panică sau pierdere nimănui. Era un bărbat bun la suflet și spiritual și, în cele din urmă, ne-am îndrăgostit. Cred că a fost scris să trecem prin toate acestea, pentru că ceea ce am învățat a fost de neprețuit și amândoi aveam noi căi pe care să pășim. După eliberarea lui, am trăit separat încă doi ani, până s-a pus pe picioare, deoarece și eu tânjeam după solitudine - o perioadă de liniște, după ce fetele mele plecaseră.

În sfârșit singură, posteam fără somn și mâncare, iar uneori fără apă, extinzându-mi limitele. Îmi găseam granițele ca un balon pe punctul de a plesni, apoi dezumflându-mă în pauză, fixam parametri noi. Exercițiile fizice și viața de yo-ghin m-au ținut acordată, în timp ce ușile continuau să se deschidă, conducându-mă spre îndeplinirea planurilor prestabilite ale Maeștrilor Alchimiei Divine. A fost absolut minunat să-mi petrec timpul fără mâncare în frigider, fără zgomotul și mișcarea care apar, atunci când ne împărtășim spațiul cu cei pe care îi iubim.

Este interesant de observat că, în India, un bărbat este încurajat să-și petreacă primii douăzeci de ani pentru a fi educat, următorii douăzeci de ani cu familia sa și ultima perioadă a vieții sale singur și în solitudine, trăind o viață de yoghin, deprinzându-se cu lumile interioare. Explozia de pace și iubire a anilor '60 a adus multe din darurile Indiei pentru Occident. Realitatea hrănirii pranice a existat în India de secole.

Prietenii mei ar putea spune că în acea perioadă arătam îngrozitor, pe măsură ce treceau săptămâni fără mâncare sau somn. Radianța depinde de echilibru și experimentele mele m-au împins adesea până la limită. Din când în când deveneam complet deshidratată și fragilă, iar cele douăzeci de ore pe zi petrecute în fața calculatorului, începuseră să-și spună cuvântul. Cercetările spun că 93% din ceea ce suntem și

din ce împărtășim este comunicat prin ținută și Prezență și doar 7% prin conținutul vorbelor noastre - de aceea, un exemplu viu transmite mult mai mult unei mulțimi de oameni. Experimentarea constantă a câmpului ne poate crește sau descrește Radianța, iar mulți vor alege să experimenteze, folosindu-și trupul ca laborator.

După această inițiere am văzut cum poate veni la noi revelația Divină într-o abundență uluitoare. Există nenumărate feluri de a primi revelația Divină și nu întotdeauna revelațiile vin cu lumini orbitoare, coruri celeste, sau într-un mod grandios. Revelații de toate felurile se întâmplă zilnic pentru milioane de oameni și se recunosc ușor prin sentimentul că suntem stăpâniți în interiorul nostru de un nivel diferit de putere, sau înțelegere și conștientă.

Îmi amintesc de clipa în care, cu ani în urmă, stăteam uit-o verandă însorită și călduroasă a unei frumoase case de țară. Era plasată pe vârful unui deal, de unde se vedea oceanul peste dealurile din depărtare. Alături de mine stătea un bărbat care venise să bea o cafea cu prietena mea. În timp ce ^{ne} încălzeam împreună în soarele dimineții, conversația s-a orientat spre subiecte mai ezoterice și ne-am trezit împărtășindu-ne viața planului interior.

Experiența a fost uimitoare. Ceva din interiorul meu se schimbase irevocabil, deoarece am remarcat că, deși noi trei proveneam din tradiții spirituale diferite, în liniștea fiecărei meditații, atunci când rămânea doar cu DOW-ul nostru, eram cu toții la fel - aveam aceleași năzuințe, aceleași dorințe, aceleași sentimente, în momentul în care Puterea DOW începea să se reverse. Pentru mine, a fost o revelație, deoarece, într-un anumit fel, în scenariul meu despre lume credeam despre calea Divină că era fixă - aceasta este cea mai obișnuită greșală pe care o fac, adesea, noii inițiați.

În iunie 1998, Kenyan Times a descris că a avut loc o revelație Divină la sosirea unui bărbat înalt, desculț, bărbos, îmbrăcat într-o robă albă lungă, ce a apărut din senin înaintea unei mulțimi de șase mii de adoratori, într-un sat în Nairobi. Martorii au semnalat o lumină stranie care „s-a revărsat din capul înfășurat în turban, din picioare și din întregul lui corp” și că „viciile și nelegiuirile care infestau zona s-au transformat, instantaneu, în pământ Sfânt”.

Ce Biocâmp! O radiație ca aceasta necesită concentrare, acordare și ani de disciplină și control al câmpului. Mulți erau convinși că era Iisus, îndeplinindu-și profeția despre cea de A Doua Venire, în timp ce alții spuneau că era Lord Mai-treya - emanațiile câmpului său fiind atât de Sfinte.

Maitreya este un confrate al lui Merlin, cunoscut sub forma Christosului Cosmic, căci personifică iubirea și bunătatea. El este cel așteptat de budiști și de alții să aducă schimbarea sistemelor economice și politice de pe Pământ. Se spune că el va unifica religiile noastre, prin inspirarea unor țeluri comune. Funcția lui Merlin este să ne reamintească să realizăm aceasta cu Grație și magie, iar folosirea unui bios-cut ne permite să nu devenim poluați de cele din jur.

Până acum, contactul meu cu Maitreya a rămas doar telepatic și fără apariții. Singura dată când m-am conectat conștient la câmpul său am fost uimită de cât de vastă era deja influența sa în lume. A fost ca și cum aș fi urmărit o caracatiță ale cărei tentacule au îmbrățișat complet planeta.

Maestrul Alchimiei Divine și nenumărații mesageri pot fi acum găsiți peste tot și, pe măsură ce

traversăm milenii, credința și încrederea trebuie să meargă mână în mână cu experiența Științei Biocâmpului, astfel încât logica și intuiția să poată domni libere.

Știința pe care ne bazăm:

O revelație Divină poate lua forma unei înțelegeri neașteptate că „eu-1” care credeam noi că suntem nu este centrul universului. Aceasta vine de obicei însoțită de un sentiment de ceva lipsit de importanță, că suntem o fărâma de praf cosmic, sau o picătură de apă într-un ocean, de recunoașterea instantanee a imensității creației, de intuirea ordinii din spatele haosului, de a fi o parte foarte mică dintr-un bulgăre uriaș. O revelație Divină este atunci când pășim în afara limitelor lumii noastre înguste - când înțelegem că există o mulțime de căi, că suntem cu toții unici și talentați, că putem cu toții să dăruim, să primim și să împărtășim.

Revelațiile Divine reprezintă diferite niveluri de conștientă ce apar în timp ce ne extindem capacitatea de a dăru și a primi, întrucât cele două merg mână în mână pentru a ne păstra în echilibru. Revelațiile sunt înțelegeri ale totalității ființei noastre, deoarece, în calitate de microcipuri în computerul cosmic, noi suntem la fel de complecși și inspirăm la fel de multă venerație ca și Universul însuși.

CONTOPIREA ȘI SCHIMBAREA FORMELOR Camelot și Gulnevere

*Când viziunea interioara își ridică valul,
înțelegem, în sfârșit, povestea
căutării Sfântului Craal.*

Bordeaux, Franța 2001. Prima noastră vizită în această regiune, un alt oraș bizar din care, din cauza programului nostru curent, vom vedea atât de puțin, fiind timp suficient doar să facem un duș și să ne schimbăm înainte de întâlnirea de seară. În timp ce transportam bagajele de la gară spre hotel, îmi amintesc din nou să învăț să deplasez lumina, iar ide-ea dematerializării mă atrage din ce în ce mai mult, fără avioane, sau trenuri, fără bagaje de cărat - doar să dispar și să reapar acolo unde este necesar, în haine noi din cap până-n picioare - o realitate de neimaginat pentru unii, dar un țel obișnuit printre Tehnicienii Biocâmpului.

Prima dată când mi-am schimbat forma printr-o poartă în timp, a fost o revelație. S-a întâmplat în timpul primei mele vizite la Chenrezing - mănăstirea budistă care a fost construită pe un munte sacru. La acea vreme nu știau de ce tot ceea ce construiau călugării părea să se prăbușească și să fie greșit. Doar când au sosit călugărițele mănăstirea a început să prospere. Mai târziu, s-a descoperit că muntele a aparținut femeilor aborigene și că adăpostea peșterile în care ele nașteau - un spațiu tabu, interzis bărbaților.

Pentru cei care au cerut să vadă peșterile, călugărițele spuneau întotdeauna același lucru: „Este posibil să vă cheme, deși mulți nu le pot auzi cântecul”.

Și astfel, oaspeții preferau să hoinărească pe dealuri, sperând să descopere acest spațiu sacru - iar eu am făcut la fel.

Îmi amintesc cum mergeam prin iarba aurie, înaltă, care se usca în zilele reci, de iarnă. Îmi amintesc că, exact când mă gândeam la faptul că locul trebuia să fie plin de șerpi, a apărut brusc în fața mea un șarpe de aproape trei metri, care stătea drept ca lumânarea și care și-a întors după mine capul său mic și neted, fixându-mă suspicios.

„Imaginează-ți, privește”, mi-a amintit o voce în minte. „Șarpele simbolizează înțelepciunea”, mi-am amintit, în timp ce am ales bastonul perfect pentru plimbare și m-am relaxat. Ziua pur și simplu zumzăia de viață și doar scriind aceste cuvinte am senzația că mă întorc acolo, pentru că amprenta a fost extrem de puternică. Am rățăcit kilometri, de-a lungul unui drum de țară mult prea prăfuit, coborând râpe pietroase, unde drumul dispărea, iar, mai apoi, revenea la viață.

Intuitiv, am început să-mi schimb direcția spre dreapta, unde mi-a apărut o cărare, ca și cum ar fi fost ascunsă privirii normale. Știam că toate acestea sunt semne, care apar mereu, treptat - șarpele, cărarea și apoi...

Dintr-o dată, am început să cobor o pantă abruptă și pietroasă. Am auzit șuvoiul blând al unei cascade și susurul unui pârâu cu apă strălucitoare, care curgea la câțiva metri mai jos. Am pășit pe o stâncă ce ieșea din iarbă și, oprindu-mă să inspir prana, mi-am schimbat forma printr-o poartă în timp. Îmi amintesc cum m-am adaptat rapid, înțelegând că stăteam între două lumi și că trebuia să fiu atentă, pentru că urma să îmi fie arătat un spațiu sacru.

Râsetele și sporovăială melodioasă a femeilor părea să umple aerul tăcut. Copiii chicoteau, tachinându-se unul pe altul, în timp ce se bălăceau în apă. Bazinele erau umplute cu apă pură, cristalină, care curgea peste pietrele mari, acoperite cu mușchi verde, pentru că veniseră ploile, aducând mai multă viață în bazinele de naștere. Deși știam că încă era o zi luminoasă, lumina în această nouă lume începuse să apună, să scadă, iar focurile de tabără păreau să se aprindă singure, în timp ce scenele continuau să se schimbe înaintea ochilor mei. Din când în când, vocea unei femei tinere străpungea cerul, acum înstelat, deoarece copiii s-au născut aici, au murit aici, au fost hrăniți aici și au iubit aici. În acest spațiu au fost binecuvântați și blestemați de către aceia care au trecut, mai târziu, prin aceste locuri.

Aici s-au născut viziuni ale noilor începuturi, de fericire și lumină, printre aceste femei războinice ce au cunoscut întotdeauna lupta. Femeile bătrâne povesteau despre șarpele curcubeu, despre vremuri în care toți cinsteau pământul, iar tinerele fecioare cântau la lumina lunii, pentru a se ruga pentru clanul lor. În timp ce stăteam și priveam, am văzut lumile fuzionând, conduse de femei, care, la rândul lor, erau călăuzite de înțelepciunea și de măhnirea lor. Am văzut visele născute și destrămate. Violența și vărsarea de sânge s-au instalat pe scenă, în timp ce femeile s-au retras ușor, aruncând un câmp de lumină, ca o rețea, pentru a ascunde într-un cocon spațiul lor sacru - o cultură blândă, civilizată, vânată de ego-ul bărbatului sălbatic, condus de lăcomia pentru posesiunea asupra pământului. Timpul s-a oprit, iar amintirile s-au țesut ele însele printre copaci, pe când pietrele și stâncile au captat și au adăpostit cântecul lor străvechi.

Într-o secundă, imaginea dispăruse și tot ce am putut să simt era pacea, ca și cum nisipul se golise în clepsidra timpului și, pur și simplu, nu mai exista nimic. Nici râsete, nici durere, nici povești de spus - doar momente înghețate în timp, pentru a fi văzute, iar, mai târziu, auzite de cei deschiși la acest ritm.

Noi venim în calitate de observatori, martori și vizionari.

În fiecare an, atunci când am avut posibilitatea, am găsit un loc ca Chenrezing, pentru că mănăstirea era deschisă, prietenoasă și liniștită, iar căsuțele care se vedeau între vârfurile copacilor, îmbiau novicii. Aici am învățat despre pute *tea* stării de „a fi”, în loc de veșnicul „a face”. Fiica mea m-a adus cu mașina

și, în timp ce făceam obișnuitul jurământ al tăcerii, am privit-o plecând, lăsându-mă în siguranță în casa mea solitară. Aici, vântul țesea un cântec sălbatic printre ramurile copacilor, în timp ce galinaceele sălbatice scurmau pământul și mergeau țănoș și, din fericire, libere.

Mi-am petrecut zilele citind în căsuța mea mică și simplă, sau meditănd și scriind pe un pat atât de îngust încât, dacă m-aș fi rostogolit, aș fi căzut pe podea. Timpul părea să se fi oprit și, în a zecea zi, fiind copleșită de dorința de aer de mare, am hotărât că voiam cu adevărat să merg pe plajă.

„Chiar vrei să mergi?“, am auzit întrebarea unei voci interioare.

„Da“, am declarat, frustrată de dorința de a nu-mi întrerupe tăcerea pentru a ruga pe cineva să mă ducă cu mașina.

„Atunci mergi și șezi pe pat și meditează“, a ordonat aceeași voce interioară. Mergând cu greu, m-am trezit gândind: „Și cum mă poate duce aceasta pe plajă?“ Mă simțeam ca un copil nerăbdător și totuși curios.

După ce mă așezasem pe pat și începusem să respir, toate dorințele s-au risipit. M-am simțit Una cu totul, ca și cum eram respirată, dilatată, cu fiecare respirație, până când am știut că eram peste tot, în toate lucrurile. Nu exista separare, nu exista dorință, nimic neîmplinit - totul era perfect în mod Divin, pe măsură ce fiecare respirație era conectată, fără efort.

Pe neașteptate, o bătaie ușoară în ușă a întrerupt liniștea și o voce timidă a întrebat: „Merg la plajă, m-am gândit că poate vrei să vii și tu“ și acolo era un tânăr zămbitor, pe care nu îl mai întâlnisem niciodată. Ziua a început și s-a încheiat bine și, astfel, am început lecțiile despre manifestarea planului interior și despre cum să „fiu“ și totuși să „fac“ în același timp.

În 1998, Merlin m-a călăuzit să vizitez Glastonbury, Pentru că ar fi dorit să îi reunească pe cavalerii din Camelot.

Într-o zi caldă de primăvară, în mai, mă găseam la Fântâna Potirului, care se zice că este locul în care Iosif din Arimateea a ascuns Sfântul Potir ce păstra Sângele lui Christos. În apropierea echinoxului de primăvară, parcurile erau puternic înflorite, iar câmpurile erau acoperite de ceață și ploaie. Pentru câteva ore scurte, norii grei și cenușii s-au risipit, iar soarele a început să lumineze. Fântâna părea să mă atragă pe potecă și printr-o poartă ciudată de fier - și, în timp ce mă așezam, am auzit o voce șoptită spunând blând: „Bine ai venit acasă, Guinevere, bine ai venit acasă“.

Am închis ochii și pluteam, timpul trecând în zbor, simțind transformarea energetică dinăuntrul meu, pe măsură ce primeam energia care îmi era transmisă. În solitudinea liniștită a grădinii, Maeștrii au lucrat cu mine și mi-au vorbit despre vremurile care vor veni, despre necesitatea renașterii omenirii înspre înțelegerea alchimiei, cunoașterea naturii noastre Divine și a puterii Sale. Atunci, Merlin mi-a zis: „Cel mai bun exemplu al Alchimiei Divine este o viața trăită impecabil“.

Mai târziu, când urcam panta abruptă către Tor, vântul a început să bată tare, într-o frenezie șuierătoare. În timp ce norii întunecoși se adunau, o lumină pură a izvorât printre ei, până când totul a devenit bizar de tăcut și supraréal.

Intuitiv, m-am întors și am văzut-o pe Guinevere călare pe un cal, înconjurată de cavaleri. Vântul și ploaia le biciuiau fețele hotărâte, pe când înaintau cu greu, nerăbdători să ajungă la Abbey. Curând aveau să fie atacați feroce. I-am simțit gândul și frica, am simțit îngrijorarea ei pentru Arthur, i-am simțit devotamentul. Am simțit ce sentimente avea pentru Lancelot și despre faptul că era regină. Venise

momentul să-și facă datoria, căci poporul ei se afla în dificultate.

Din nou scenele și-au schimbat forma, până când am văzut flăcările care distrugeau sălile uriașe de lemn și ceea ce se afla în ele, prefăcându-le rapid în cenușă și fum. Am auzit țipetele și am simțit săgeți suierând pe lângă mine, în timp ce stăteam ancorată într-o poartă a timpului, însă suficient de liniștită pentru a observa.

Am putut simți visele prăbușirii Camelotului și m-am întristat la gândul că ceva prețios a alunecat printre degetele omului. Prin vălurile cețoase, am văzut cum apare o răscruce și am înțeles că ni s-a acordat o a doua șansă - calea gloriei și Nirvana, sau calea distrugerii lente și a durerii profunde.

I-am simțit în jurul meu pe Maeștri, când eram martorii unei scene ce putea fi anticipată și, în cele din urmă, am înțeles de ce au venit. În acel moment, pe Tor s-a născut mesagerul și am reușit să renunț la împotrivirea pe care o aveam față de acest lucru.

Am întâlnit mulți oameni care credeau că sunt reîncarnările unei ființe, sau a alteia, când, de fapt, ei doar deschiseseră o poartă de trecere în timp, permițând energiei aceluia arhetip să se reverse prin ei pentru o lume aflată în dificultate. Cu cât mai mulți vor alege să transmită viziunea Camelotului la înălțimea sa, cu atât mai puternică va fi această realitate, deoarece, după cum o gândim, așa poate să fie. După cum mi-a zis Merlin mai târziu, atunci când Arthur a fost încoronat ca rege, în regiune era multă vărsare de sânge - ca și astăzi. Totuși, el și-a păstrat viziunea de pace, i-a reunit pe cavaleri și a transformat viziunea în realitate.

„Cât de multe mai trebuie să vedem până când, în final, să putem înțelege?", mă întrebam în timpul zilei. „Care este pragul durerii noastre?"

„Poate că se schimbă continuu", mi-a răspuns o voce interioară.

Și astfel, Merlin a călătorit împreună cu mine pe tot globul, reunind toți cavalerii, iar Legile Universale ne-au asigurat că i-am găsit pe cei programați anterior pentru joc. Până la mcheierea celui de-al doilea mileniu, adunarea era încheiată.

Odată cu trecerea timpului, Guinevere se instalase, iar eu m-am obișnuit cu corpul meu, simțindu-mă ca un Hotel

Cosmic, o pensiune prin care se revărsau diverse fluxuri de informații. Guinevere apărea după fiecare călătorie, pentru a străluci de bucurie și a împărtăși viziuni mai înalte. Inspirând însușirea idealurilor, ea a formulat viziunea Paradisului, în așa fel încât aceasta să poată reapărea în mintea conștientă a omului. Formând toate alianțele necesare, timp de cinci ani, Maeștrii Alchimiei Divine și Guinevere au continuat să danseze de la o margine la alta a scenei globale.

Instalarea energiei lui Guinevere a atras în câmpul meu niște realități uluitoare. Lancelot a ajuns la timp, intrând în grupul Regelui Arthur, fiind cu toții dispuși să intre în această viață alături de mine. În timp ce sentimentele se trezeau în interiorul meu, am început să învăț o lecție puternică - și anume, că instalarea energiei arhetipurilor, deși era o bucurie, putea veni cu un preț foarte mare.

„Povestea ei de dragoste cu Arthur și, mai târziu, cu Lancelot este cea care a creat o astfel de tărie de caracter în inima sa", mi-a zis Merlin mai târziu.

„Da, însă eu am șters în mod specific fișierele care conțineau confuzia emoțională, înainte de preluarea informațiilor!", i-am răspuns, oarecum indignată. Dragostea bătuse de prea multe ori la ușa mea, iar sosirea lui Lancelot va provoca în curând o mare schimbare, pentru că, de fiecare dată când îl

vedeam, simțeam doar iubirea sa.

Urcând în trenul spre Paris, în dimineața următoare, încă mă mai gândeam la Merlin și la Graal și am început să citesc un articol despre noua știință a neuroteologiei, în care cercetările au descoperit că anumite părți ale creierului au fost desemnate să răspundă la stimuli specifici, cum ar fi rugăciunea și meditația, iar atunci când sunt stimulate în acest fel, eliberează sentimente de venerație, evlavie, sau furnizează viziuni care iluminează. Noi suntem, de asemenea, dotați pentru a fi capabili să fuzionăm și să ne schimbăm forma după dorință, prin toate lumile, iar realitatea regatului Camelot deține un arhetip dumnezeiesc pentru o schimbare pozitivă Știința pe care ne bazăm:

Ceea ce nu au înțeles încă cercetătorii este că în creierul nostru se află aceleași programe și capacități ca ale Creatorului său. El are și o capacitate uriașă de memorare pentru toate amintirile noastre de-a lungul timpului și, în plus, poate accesa amintirile tuturor vietăților, pentru că toate sunt conectate la planurile interioare. Așa cum spunea Iisus cândva: „Eu și Tatăl Una suntem”.

Presupunând că suntem sisteme de energie care se comportă ca niște computere personale, conectate la rețeaua Computerului Cosmic - pe care unii îl numesc Dumnezeu, presupunând că suntem făcuți după imaginea Sa în oglindă, atunci poate fi înțeleasă ușor capacitatea creierului de a elibera aceste experiențe mistice ale Radiantei Divine.

În această realitate, DOW-ul poate descoperi un potențial al omenirii pe care Tehnicienii Biocâmpului de abia încep să o întrezărească. În această realitate, clarvederea, clar-audiția, intuiția, clarsimțirea, hrănirea prin Puterea DOW și teleportarea sunt și ele privite ca însușiri naturale ale trăirii vieții fiind cufundați complet în sfera Divină. În afară de densitatea Biocâmpului Global, cea mai mare limitare a noastră sunt credințele noastre fixe.

Atunci când dorim să explorăm lumile planului interior, întorcând cele cinci simțuri ale noastre spre interior și apoi activându-ne simțurile al șaselea și al șaptelea, DOW începe să facă restructurările necesare. Aceste acordări variază și depind de ceea ce am fost deja îndrumați să facem. Imediat ce o persoană afirmă: „Trebuie să existe ceva mai mult”, DOW-ul aduce în scenă o accelerare spirituală și începe să ne reveleze acel „mai mult”. Pentru cei aflați de-abia la început, formula este, în general, aceeași. În primul rând, centrii superiori au nevoie de activare și expansiune pentru a crește capacitatea noastră de a ne conecta și apoi de a menține vibrația la care funcționează Innernet-ul. Nivelul vibrației re-

prezintă frecvența care ne permite să ne conectăm la Rețeaua Cosmică Nirvana.

Cercetările lui Maharishi arată că sunt necesare doar 7.000 de persoane cu DOW acordat pentru a transforma realitatea conștiinței de masă, în Paradis global. Mesagerii Maeștrilor Alchimiei Divine sunt Sfinții tuturor religiilor, care au fost glorificați sau martirizați de-a lungul eonilor. Ioan Botezătorul a fost decapitat. Ioana'D Arc a fost arsă, Gandhi a fost asasinat și Martin Luther King a fost împușcat - totuși, prin toți strălucea o lumină interioară care le hrănea sufletul, deoarece și-au adus contribuția la un Plan mai important.

Este un Plan care spune că, în cele din urmă, ne vom aminti cine dirijează spectacolul și ne vom activa potențialul uriaș pe care îl deținem cu toții.

DESFĂTAREA INIȚIAȚILOR Iisus și Sfântul Luca

*Succesul în viață este o artă,
însă doar atunci când acționăm inteligent,
inima începe să ne călăuzească.*

Amsterdam, Olanda. Este atât de bine aici. Îmi place să mă plimb pe străzile acestui oraș și să absorb radiația luminii amurgului, acel moment magic în care încep să se deschidă porțile de trecere între lumi. Zilele petrecute în acest oraș sunt o binecuvântare și un mod plăcut de a fi reîncărcată. Îmi place să mă plimb prin Vondelpark și să respir toată pra-na, pentru că aici este prezentă tot timpul puterea lui Pan. Mușchii acoperă malul canalului, iar florile înfloresc, oferin-du-și nectarul dulce păsărilor care și-au revendicat locul, transformându-l în casa lor.

În timp ce stau la o cafea pe marginea drumului, privind canalele sărutate de Soare, mă gândesc la casa mea, la sanctuarul pe care l-am creat pentru mine și cât de energizant este să locuiesc acolo. Mă gândesc la modul în care Maeștrii Alchimiei Divine au lucrat cu mine neobosit pentru a-mi comunica Știința Biocâmpului, împărtășindu-mi secretele controlului câmpului. Mă concentrez asupra spiritului copacilor, apoi asupra statuii Fecioarei Maria, folosindu-le ca pe o punte pentru a mă întoarce acasă, să mă conectez la energia lor și să las acele gânduri să plece pentru a-mi reface Spiritul obosit de călătorie. Aduc mulțumiri rețelelor magnetice, rețelei luminoase care înconjoară planeta.

Viața la drum alături de Maeștrii Magiei implică inițieri standard, care revelează o înțelegere mai înaltă a orga-

nismului omenesc și cosmic. Călătoria poate adeseori să a-ducă mai multă bucurie decât sosirea la destinație, dacă îți dăm experienței puterea Radianței Divine, atunci când ea se revarsă prin noi, în timp ce suntem în serviciul celorlalți.

A fost o cinste și o binecuvântare pentru mine să fiu invitată de Babaji și de Maeștrii Alchimiei Divine să le vizitez ashramurile din Europa și să împărtășim din cercetarea noastră în legătură cu alimentația pranică. Împreună cu Maeștrii Alchimiei m-am pregătit pentru acest lucru de-a lungul vieților; totuși, rețineți că asta nu înseamnă că sunt extraordinar de specială, întrucât ei au capacitatea de a lucra cu milioane de oameni.

Fiecare țară pe care am vizitat-o a reacționat diferit la informațiile despre alimentația pranică. Toți au exprimat grade diferite de scepticism, sau încântare - totuși, fără excepție, ideea că Divinitatea ne poate hrăni, a stârnit reacții puternice. Din fericire, majoritatea celor care au venit la întâlnirile noastre, văzuseră sau citiseră suficient despre Radianța Divină ca să înțeleagă că aceasta deține o putere uriașă.

Aș vrea să împărtășesc următoarea povestire pentru alți mesageri, deoarece este foarte important să curățăm anumite amprente ale câmpului pe care le purtăm din viețile anterioare - în special dacă ne este dat să fim în atenția publicului.

Timp de șase luni după inițierea cu prana, prin care am trecut în 1993, am stat în meditație și am explorat frumusețea calmului interior și exterior. Am explorat subiecte ca sărăcia și lipsa, încrederea și credința, celibatul, limpezimea minții și dedicarea față de ceea ce făceam; am renunțat la modul meu normal de a supraviețui și mi-am dedicat viața pentru a mă pune în serviciul altora. Avea să fie începutul epocii mele de încredere în puterea Providenței Divine. De asemenea, a fost o perioadă în care am învățat cum să deschid porțile interioare, suficient pentru a permite Radianței Divine a DOW-ului

să se reverse prin mine și să mă scalde în Prezența Sa.

În fiecare zi petrecută cu Maeștrii Alchimiei, aveam să trec prin experiențe dureroase și suferințe profunde din vremurile trecute. Simțind nevoia de vindecare, DOW-ul m-a îndrumat să re trăiesc o existență mult mai timpurie, care s-a încheiat cu moartea mea prin crucificare. Se părea că fără această clarificare nu voi fi liberă să încep lucrarea ce avea să urmeze. Într-o dimineață, în timp ce stăteam în meditație, am simțit cum energia începe să se modifice, în momentul în care am schimbat ritmul respirației. Acest ritm nou a devenit o cheie care îmi permitea să traversez hotarele timpului și să accesez memoria celulară.

Viziunile au apărut imediat în fața mea.

M-am văzut atâr nând, în durere, pe o cruce. Era la apusul soarelui și oamenii începeau să sosească cu făclii. Îmi amintesc că priveam prin ochii trupului meu de bărbat tânăr și citeam pe fețele oamenilor mila și chiar mânia lor, în timp ce altele exprimau o durere reală.

Ochii mei s-au oprit curând pe fața mamei mele, care acum este fiica mea cea mică. Era cuprinsă de tristețe profundă. Ochii noștri s-au întâlnit și ne-am contemplat un timp.

Soțul meu de astăzi stătea înaintea mea cu un burete înfip în vârful unei sulite. Uneori înmuia buretele doar în apă, oferindu-mi doar puritatea ei și îngrijorarea sa prietenească. Mi-l aducea cu blândețe la buze, așteptând să beau.

Îl simțeam ca pe un frate, însă nu în această viață - totuși, știam intuitiv că fuseserăm odinioară frați. Noaptea întunecoasă ascundea faptul că acum el plângea și era extrem de trist să mă vadă murind. Undeva pe drumul acelei vieți, ne întâlniserăm și deveniserăm prieteni apropiați, iar acum el stătea îmbrăcat în veșmântul unui soldat roman cotropitor -chipeș și plin de compasiune, o țintă a trădării, putând să-și Piardă viața dacă era văzut că îmi dădea apă.

Pe neașteptate, am simțit o durere ascuțită sub umărul d^ept, atunci când o sulită mi-a intrat în carne. Sângele a țâș-J^t ca o lavă fierbinte pe spate și m-am cocoșat de suferință, ^tinzând tendoanele brațelor și slăbindu-mi strânsoarea.

Am privit în sus și am văzut frânghiile grosolane anco-rându-mi mâinile și picioarele. Cu cât eram mai slăbit, cu atât trupul îmi era mai întins peste limită. Apoi, mi-am simțit capul căzând în față, iar trupul meu s-a prăbușit, atunci când pieptul a cedat din cauza greutății și am fost asfixiat.

Celulă după celulă, începând cu degetele și călcâiele, am urmărit cum forța vieții începea să mă părăsească și am simțit cum câmpurile energetice începuseră să pulseze, în timp ce spiritul meu se retrăgea din materia densă. Părea că un pescar trăgea o plasă din ocean. Emoțiile și amintirile mele au început să se retragă ușor, călărind curentul forței vieții în sus și spre interior, ca un grup de cai sălbatici. Frica începuse să-mi vorbească ca un demon în urechea stângă.

Și apoi, am văzut-o. O lumină pură m-a inundat prin-tr-o poartă de trecere din creștetul meu - caldă, ca aurul lichid. Am auzit sunetele cerești, respirația universului și am simțit că zbor printr-o cavitate profundă și întunecoasă. Din-tr-o dată, m-am simțit liber și mai ușor decât o pasăre, prins într-un curent ascendent, care se avânta spre înălțimi.

Eram aproape transparent, când am privit la forma mea zburătoare - acum, un câmp strălucitor de culoare metalică. Nuanțe de albastru, roz, lila, culoarea lămâii și violet, coagulate, fuzionând și schimbându-și forma, pe măsură ce viața se scurgea din mine, din fiecare celulă, retrăgându-se prin procesul morții.

Am știut intuitiv că nu mai era timp de pierdut, sau de stat pe gânduri. Știam că trebuia să ies în grabă și cu grație, deși fuseserăm învățați că trupul trebuie să stea întins și să se odihnească fără să fie deranjat, pentru că erau necesare trei zile pentru ca DOW-ul să își părăsească locuința. De asemenea, am fost învățați că, dacă porțile de trecere erau deschise și calea era pregătită mental, atunci tranziția denumită moarte putea fi lină, calmă și că moartea nu trebuie să fie ceva înfricoșător. M-am abandonat și mi-am dat voie să plec, întrezărind imagini ale vieții pe care tocmai o trăisem.

Mi-am amintit orele pe care le-am petrecut lucrând cu Luca într-o pivniță, luminată printr-o fereastră mică, verde; mi-am amintit iedera ce pătrundea prin ea și își încrețea fiecare frunză în lumină. Mi-am amintit cum stăteam în fiecare dimineață pe o laviță, măcinând ierburile necesare pentru diferite tincturi pe care le foloseam. Eu eram ucenicul Maes-tru-lui și lucram de ceva timp împreună. Pe măsură ce scenele se schimbau, mi-am amintit cât de mult îmi plăcea această viață. Mă trezeam la răsăritul soarelui pentru a mă încălzi în razele sale blânde, în lumina dimineții, pentru a asculta păsările care aduceau zilei un cântec de laudă.

Nu-mi puteam reaminti ce făcusem pentru a fi crucificat, însă știam că aceasta reprezenta o pedeapsă obișnuită în acea vreme. Am mers mai în profunzime și am aflat că fusesem crucificat pentru că nu puteam renunța la iubire, pentru că ea devenise prea profundă, prea sigură și eram prea pătruns de ea.

Munca mea alături de Luca în domeniul studiului plantelor medicinale și al alchimiei îmi ocupa majoritatea timpului, totuși, din când în când făceam câte o plimbare, pentru a fi prezent la întâlnirile lui Iisus și Luca, cu oamenii. Amândoi aveau în jurul lor o aură strălucitoare, iar cea a lui Iisus era tot timpul deschisă pentru a fi în serviciul celorlalți. Cei care i-au cunoscut pe amândoi erau impresionați de răbdarea lor și de capacitatea de a vindeca folosind cuvinte, un fascicul de lumină, sau o atingere.

Luca vindeca prin plante medicinale și tincturi, în timp ce Iisus doar credea și aștepta ca Tatăl să îndrepte lucrurile. Această credință de neabătut ne uimea pe toți. Întotdeauna stăteam în liniște și îi observam, urmând, pesemne să înregistrez, într-o zi, toate acestea. Două mii de ani de ani mai târziu, încă mai observ și înregistrez.

în orele nopții, ședeam pe piatra mea preferată și priveam de la o margine la alta a curții în care ne adunam cu toții să-L ascultăm pe Cel strălucitor, deoarece Iisus avea o lu-

mină care strălucea din fiecare celulă a trupului său, ca și cum întreaga Sa ființă vibra în ritmul unui cântec de glorie al unui univers altminteri tăcut. Toți cei care căutau adevărul și frumusețea au fost impresionați profund, într-un fel sau altul - toți au văzut ceea ce erau deschiși să vadă și au primit ceea ce puteau să atragă spre ei și să păstreze.

Nu am suportat să-L văd crucificat. Nu am putut fi prezent la crucificarea sa, astfel că mi-am făcut de lucru în jurul sanctuarului meu, pretinzând că prepar poțiuni atât de necesare celor bolnavi.

Mi-am mai amintit apoi cum, la propria mea crucificare, în timp ce îi îmbrățișam cu privirea pe cei dragi, mă gândeam că ar fi fost mult mai bine ca, în viitor, să nu mai aleg această cale. Mi-am amintit că simțeam că nu era drept ca cei dragi să sufere pentru alegerile noastre. Durerea mamei mele a fost crucea pe care a trebuit să o port, întrucât nu am putut să mă dezic, în mod public, de ceea ce ajunsese să cunosc, iar lumina lui Christos ardea prea puternic.

Această hotărâre avea să lase o amprentă extrem de puternică în memoria mea celulară și, de atunci, mi-a influențat toate relațiile pe care le-am avut cu oamenii. Dragostea profundă și consecvența, angajamentul față de chemarea mea spirituală aveau să devină o provocare permanentă.

Luca era cunoscut ca scriitor al Evangheliei și al Faptelor Apostolilor, dar și ca medicul iubit. Fiind de naționalitate greacă, Evanghelia sa vorbește despre bunul samaritean, iar povestirile ne spun cum a fost, până la sfârșit, alături de Sfântul Pavel, care era închis.

Noi aspecte sunt cunoscute despre viața sa personală, totuși Evanghelia lui este aceea a unei persoane care iubea atât femeile, cât și săracii și care lupta pentru dreptate socială. Fiind cunoscut că avea o relație specială cu Fecioara Maria, tot în Evanghelia lui Luca se povestește despre Buna-vestire, de unde provin și cuvintele „Binecuvântata sa fii Marie, cea plină de Slava”.

Aproape 2000 de ani mai târziu, în timp ce eram în vila mea, adâncită în meditație, am tresărit atunci când viziunea a încetat, iar capul meu a căzut înainte. Tremurând, m-am auzit oftând tare pentru ultima oară și abandonându-mă morții pe cruce. În acel moment am simțit ca și cum timpul se oprise și, re trăind totul, m-am trezit absorbită înapoi în lumină.

Fără veste, îngerii și Maeștrii m-au îmbrățișat, strălucind în câmpul meu. Iubirea pură și extazul m-au copleșit; bucuria pură să cunosc că era adevărat, înțelegerea pură a naturii eterne a vieții. Mă simțeam ca și cum ajunsese acasă, eliberată de greutatea împovăraătoare în lumina strălucitoare, eliberată dintr-o celulă cavernoasă, întunecată, în care atât de mulți oameni și-au exilat sufletele. Of, ce binecuvântare era să fiu liberă de povara formei mele!

În această viață și după aceea, în timp ce viziunea continua, am văzut cum doar personajele s-au schimbat, cum sufletele străvechi selectau în permanență forme noi, astfel încât să poată să continue jocul vieții. Și am văzut cum, în decursul vieților, traumele erau întotdeauna aceleași - aceleași lupte și aceleași dorințe - am văzut roata vieții și a morții și procesul continuu de învățare care avea loc aici pentru copiii lui Dumnezeu.

După ce mi-am încheiat călătoria de aducere-aminte în vremea lui Christos, poarta de trecere s-a închis în urma mea, lăsându-mi în suflet o amprentă care pulsa liniștit de viață. Fiind înconjurată de colegii mei,

am început apoi să eliberez toate tiparele persecuției și martiriului, toate amintirile din momentele în care am suferit fizic atât de mult, din cauza faptului că nu am abandonat viziunea Luminii Christice.

Înțelesesem că, pentru munca ce va urma, nu aveam să supraviețuiesc decât dacă eliberam acele tipare, iar colegii mei cosmici mă pregăteau să fac față confruntărilor care îmi vor ieși în cale, pe drumul meu de pionierat.

Știința pe care ne bazăm:

Lipsa fricii de moarte este o experiență extrem de eliberatoare, deși nu înseamnă neapărat a fi liber de frica legată de cum s-ar putea să experimentăm moartea.

Am contemplat toate variantele de moarte și îmi place cel mai mult varianta budistă, lama și șamanică. După ce au terminat tot ce și-au propus să facă, ei pleacă în mod conștient, cu grație, cu demnitate, extrăgându-și forța vieții din fiecare celulă.

Nu este un lucru greu de făcut. Mai întâi trebuie să ne fixăm destinația și apoi să ne retragem, la fel cum am simțit în timpul crucificării, deoarece atunci când a sosit timpul să plecăm, trebuie să plecăm.

Odată, i-am întrebat pe Maeștrii Alchimiei Divine ce îi frânează cel mai mult pe oameni în viață și, desigur, ei au spus că era vorba despre frica noastră - în mod special frica noastră de moarte și ideea că s-ar putea să „încetăm de a exista”. Acest lucru îi împiedică pe mulți să progreseze și să exploreze câmpurile vieții. Fără o conștientă conștientă a altor lumi, această frică ne împiedică să experimentăm cine suntem la niveluri mai înalte ale ființei noastre.

Nu numai că există o imensă frică de moarte între oameni; există, de asemenea, și frica lipsei. Există teama că dacă am întoarce spatele lumii materiale și ne-am dedica, pur și simplu, timpul și atenția în serviciul celorlalți, nu vom fi îngrijiți. Acesta în sine este un salt uriaș - totuși, atunci când îl facem, observăm cum rețeaua Providenței Divine se află lângă noi, pentru a opri căderea.

Timpul petrecut în meditație, utilizând instrumente care îi dau voie spiritului nostru să zboare liber în afara limitelor formei fizice, ne permite să vedem că putem exista cu ușurință fără aceasta, că suntem ființe de iubire și lumina conștiente, care au experiența fizică de a fi în formă limitată.

Eliberarea de realitatea limitării fizice este primul pas important pe calea libertății yoghine.

Așa cum au demonstrat lucrările de cercetare ale Dr. Deepak Chopra, toate amintirile tuturor experiențelor din toate liniile temporale sunt stocate în celulele noastre, astfel încât amintirea și experimentarea vieților trecute este la fel de simplă precum accesarea acestor fișiere de memorie.

Cu toate acestea, eu recomand ca oamenii să acceseze doar lucrurile de care au nevoie, pentru a trăi în prezent o viață eficientă. Rătăcirea fără țință prin amintirile vieților trecute poate crea confuzie și pierdere de timp.

ȘTIINȚA SACRĂ: INIMA ȘI MINTEA O rețetă pentru viață

*Căsătoria minții cu emoția,
unește empatia cu devoțiunea,
o noțiune nesfârșită și echilibrată.*

O nouă zi și nu suntem pe drum!

În sfârșit, a venit momentul de a fi în liniște, de a nu alerga după avioane sau trenuri, un moment de tăcere și joacă. Prepar o ceașcă de ceai și mă așez la fereastră, urmărind trecătorii care hoinăresc pe alei și pe străzi. Porumbeii ciugulesc resturile de pe stradă, oprindu-se din când în când pentru a ganguri, în timp ce se rotesc unul în jurul celuilalt, dansând dansul îndrăgostiților, care îi face să pară amețiți.

Sunt multe lucruri de învățat și multe lumi de explorat. Odată ce porțile interioare sunt deschise, obținem un permis de călătorie interdimensională, iar singura întrebare care apare este unde să mergem și cum să accesăm coordonatele magnetice pentru a ajunge acolo.

Majoritatea camerelor de hotel sunt lipsite de spații sacre, de portaluri și porți de trecere temporale și, deși echipa noastră angelică ne acordează camera înainte de sosire, nu este exact același lucru ca o casă în care au fost acordate rețelele de bază, pentru a face accesul mai ușor. Așa cum zice Merlin, atunci când creăm un Biocâmp și ne petrecem zilnic timpul în cadrul său, este mai ușor să fii acordat direct la el.

În timp ce yoghinii ne învață detașarea și că porțile de trecere sunt în interior, acordarea fiecărei camere din casele noastre și a grădinii, ca spații sacre, este distractivă și extrem de eficientă, pentru că folosirea imaginației este o metodă

creativă de accesare a lumilor superioare. Apoi, când ne așezăm acolo în liniște, intrăm într-o lume magică. În fiecare zi în care ne acordăm la acest câmp, noi creăm un vortex energetic, care devine din ce în ce mai puternic de-a lungul timpului, făcând ca accesul să fie mai ușor.

Folosirea muzicii este un alt instrument puternic al științei sacre a inimii și minții, deoarece nimic nu ne aliniază mai puternic la lumile superioare, așa cum o fac muzica și cântecele religioase. În timp ce în camera de hotel se auzea *A ve Măria* cântată de Bocelli, mintea mea se lasă purtată înapoi spre casă. Îmi este dor să stau pe veranda mea, la lumina proaspătă a răsăritului, meditând. Vara în Europa pare ca iarna de acasă, când razele soarelui îi întâmpină pe toți cei care se aventurează afară. Cu ochii minții pot vedea curtea noastră, cu statuia Fecioarei Măria și îi simt Prezența lângă mine, iar scena începe să umple pânza minții mele ...

Puiul de cobai tremura în colțul cuștii sale, inima ei bătând cu putere, ochii roșii mișcându-se nervos pentru a observa scena. S-au amestecat imagini din amintire, în care mă văd pe mine aplecându-mă cât mai aproape deasupra ei și șoptind blând pentru a o liniști cu vocea mea.

„Deschide-ți inima”, mi-a zis Fecioara Măria. „Lasă iubirea să curgă înspre ea”.

Am făcut așa cum fusem instruită, iar animalul a început să se liniștească, trupul ei mic și alb a mai tremurat o dată sau de două ori, în timp ce bătăile inimii sale s-au întors spre o odihnă liniștită.

„Acum, conectează-te la conștiința ei, asigur-o că este iubită și în siguranță”. Kwan Yin era cea care îmi transmitea mesajul. Am stat împreună în bucătărie, folosind instrumentele pe care le folosiseră cândva Sf. Francisc pentru a intra în legătură cu lumea Devică. Era o amintire plăcută.

Conștiința noastră a fuzionat, până când am simțit că circulam printr-un tunel al timpului, ca și cum corpul puiului-

lui de cobai devenise o poartă deschisă. Intuitiv, am intrat în legătură cu Deva cobailor și, aflându-mă în prezența sa, am spus cu smerenie: „Cu o inimă plină de iubire, în numele întregii omeniri, acum cer iertare”. În momentul în care am afirmat aceasta, am devenit conștientă de toate experimentele care au fost făcute pe cobai, în numele frumuseții, medicinei și științei. În

ercând să mă îndepărtez de durerea pe care o simțeam, am înțeles că nu întotdeauna clarvederea este o binecuvântare. Maeștrii mi-au sugerat să continui și am înțeles că avea loc ceva important.

M-am simțit ca și cum aș fi stat înaintea celei mai regale și grațioase puteri, deoarece, se zice că, atunci când Buddha a chemat animalele la el, șobolanii au fost primii care au sosit, înțelepți, inteligenți și curioși, afectuoși și iubitori, se spune că anumite aspecte ale inteligenței rozătorului depășesc mult inteligența oamenilor. „Fentru tot ceea ce a fost inuman în comportamentul nostru, ne petre râu; va oferim iubirea și recunoștința noastră. Fie ca sa vindecam toate legaturile care ne înlănțuie, fie ca, de acum înainte, să ne călduzească sensibilitatea și blândețea. Re ca, în viitor, să ne slujim unii pe ceilalți meri armonios”.

Deva șobolanilor s-a înclinat grațios, așa cum fac florile în Prezența unui rege și, în acel moment, am înțeles că dorința s-a împlinit. S-a născut un nou început, părerile de rău au fost mărturisite și acceptate și s-au făcut noi înțelegeri.

Trăind în zece zile cât într-un an, puiul de cobai a trăit, până la urmă, până la 78 de ani. Când ne-am întors din călătorie, am găsit-o suferind și am înțeles cât de dureroasă a fost această despărțire pentru ea. Tristețea i-a provocat pneumonia și nu mai avea altă opțiune decât moartea.

Am stat cu ea în fiecare zi, permițând undelor alfa să mă inunde. Venea la mine și se cuibărea în palmă, știind intuitiv că îi face bine. Aici, stătea complet nemișcată, uneori chiar o oră, alinată de prezența mea și absorbindu-mi cu lăcomie energia în câmpul ei. M-am concentrat pe formulele

profundă. Relația noastră a fost prietenoasă și adevărată, un exemplu pur al acordării inimii și minții.

Lucrând în planurile interioare se poate vindeca și ierta totul - apoi, putem merge mai departe, făurind noi punți de blândețe și compasiune. Așa cum a afirmat Dalai Lama, fără blândețe și compasiune, iluminarea nu va veni niciodată. Pentru Maeștrii Alchimiei, adevărata civilizație înseamnă respectarea și cinstirea tuturor formelor de viață.

La sfârșitul anului 2000, gospodăria noastră avea doi membri noi, Mondi și Saffie. Pui de cobai ne-au fermecat imediat cu vioiciunea și cheful lor de joacă, iar personalitatea fiecăruia a început să strălucească. Diamondia și Saphira au devenit noii noștri prieteni, având abilitatea firească a șobolanului de a iubi cu înțelepciune, intens și deschis.

Mai târziu, în tabăra noastră din iunie 2001, fiecare persoană a ales o specie aflată în dificultate și a aplicat același proces, stând în fața Devei Regnului ales. Am cerut iertare, însă, pentru unii, aceasta nu a putut avea loc decât după ce au gemut din cauza durerii speciei pe care au ales-o. Curățarea a fost un miracol și am simțit că în acea zi s-a petrecut ceva profund, întrucât DOW-ul meu nu se putea opri să nu zâmbească. Când se întâmplă astfel de lucruri, știm că facem ceva bun.

În călătoriile mele am întâlnit mulți oameni - creștini și evrei, budiști și musulmani și oameni îndrumați de diferiți guru. Am întâlnit și medici și oameni de știință sceptici, curioși, agnostici și atei - oameni de toate categoriile. Retrăgându-mă în poziția observatorului, am privit prin ochii Maeștrilor cum noi toți suntem conduși în viață de aceleași lucruri.

Mai târziu, într-o seară, fiind întinsă în pat într-un hotel din Berlin, spre sfârșitul anului 1999, mă

gândeam la lucrurile prin care am trecut. M-am lăsat purtată de Prezența lui Merlin.

„Deci, ce îi preocupă pe copiii OH-OM?“, m-a întrebat, îndemnându-mă să cuantific totul. Anii petrecuți în călătorii,

lucrul fără sfârșit cu oamenii, în căutarea calității vieții, mi-au revelat numeroase tipare și, astfel, s-a dezvoltat cercetarea noastră. Merlin îl numește întotdeauna pe Dumnezeu OH-OM, prescurtarea de la O Inimă - O Minte.

„În momentul în care totul este dezvăluit, cu toții doresc aceleași lucruri“, am răspuns, începând să-i prind frecvența.

„Ei bine“, am continuat, „indiferent de rasa, cultura, sau religia noastră, noi toți vrem iubire - și desigur, sănătate și fericire și prosperitate, suficientă încât să nu ne gândim la bani, suficientă ca să putem îndeplini ceea ce ne face inima să cânte. Pasiunea, țelul și pacea sunt importante, la fel și prietenia, familia și distracția“.

„Dorințele comune care vă călăuzesc specia“, a zâmbit Merlin, știind că dincolo de toate acestea, omenirea era aceeași, dincolo de amestecul de culoare, formă și sunet.

Nu am înțeles atunci că Maeștrii Alchimiei se pregăteau să ne transmită o rețetă, despre care ei știau că poate armoniza lumea. După ce Fecioara Măria mi-a spus că era momentul ca toată suferința să înceteze, am intrat pe frecvența Maeștrilor și i-am întrebat cum vor face acest lucru. Văzând fragmentarea religioasă și separarea dintre oameni, am înțeles că, orice ar fi fost, trebuia să fie simplu și ușor de aplicat, ceva care nu ar fi respins concepțiile religioase.

Haosul din lume și cum s-a născut este ușor înțeles de către Maeștrii Alchimiști - pentru ei nimic nu este prea complex, deoarece ei văd ce se află în spatele tuturor fenomenelor și citesc tiparele fundamentale ale creației și au descoperit că, pentru toate, se aplică anumite reguli.

„Înțelege legile, iar înțelegerea va reveni la viața“, spune Merlin întotdeauna. „Întoarce-te la energie; explică știința misticismului, iar unitatea poate veni. Prezintă faptele, apoi adaugă energia inimii tale, prin povestiri despre propria ta cale. Amintește-ți: mintea și inima, mintea și inima.“

Cu mult timp în urmă am înțeles cât de ușor este pentru omenire să alerge spre un viitor pe care s-ar putea să nu

îl dorim și cât de simplu este pentru noi ca astăzi să ne pese suficient de mult încât să creăm un mâine perfect.

„Viața a devenit prea complicata pentru foarte mulți oameni“, spuneau Maeștrii Alchimiști și apoi au adăugat: „Supraviețuitorii pot fi cei care cresc repede și puternici. O rețeta simplă îi va face să progreseze și va simplifica jocul.“

Pentru mine, frumusețea Rețetei care definește Programul unui Mod de Viață plin de împliniri - L.L.P.* - este că a fost creată de șapte ființe extraordinare - Buddha, Iisus, Kwan Yin, Babaji, Sf. Francisc, St. Germain și Fecioara Măria. Rețeta pentru o viață plină de succes este țelul deplin al lucrului meu cu acești Maeștrii ai Magiei. Toate viețile de instruire, toate lucrurile prin care am trecut trăind cu lumină și călătoria noastră a condus la crearea și transmiterea Rețetei pentru anul 2000, iar aplicarea sa va aduce schimbarea blândă la față a Fecioarei Măria.

Timp de eoni, Maeștrii Alchimiei au analizat ce urmărește mintea omului contemporan, iar în 1998 le-am cerut o formulă care să facă legătura între religiile lumii și să unifice natura diversă a omului. Fiind o combinație între cei opt pași ai programului și Codurile Paradisului, Rețeta garantează experimentarea

Raiului pe Pământ.

Maeștrii Alchimiei mă asigură că descoperirea Paradisului nu va fi făcută printr-un semn făcut cu o baghetă magică, nici prin apariția unui mare învățător. Planul Paradisului cere întregii omeniri să se conecteze personal la Rețeaua Cosmică Nirvana, astfel încât noi să putem recepționa mesajele și să ne putem îndeplini rolurile. Acest lucru fiind realizat, este momentul să acționăm, să ne acordăm câmpul la o vibrație benefică pentru toți.

Am fost copleșită să observ câtă agitație s-a produs pentru această Rețetă. Toate viețile de instruire, pregătire, toate acordările și disciplina, toate inițierile, toate au făcut parte din Planul de Marketing Cosmic al Maeștrilor Alchimiști.

„Demonstrați și afirmați Puterea DOW aceasta este misiunea voastră” mi-a zis Merlin. Unicitatea faptului de a lăsa DOW-ul să mă hrănească m-a condus pe scena globală, unde am lansat un tipar puternic pentru schimbare.

„Ei bine, hrânirea prin puterea DOW a atras atenția cu siguranța”, l-am auzit pe Merlin chicotind prin Innernet. Apoi a adăugat: „Țelul principal al Rețetei este de a permite tuturor să simtă DOW-ul, pentru că dependența de DOW este cheia pentru eliberarea planetei voastre. Meditația și rugăciunea zilnică, reprogramarea, slujirea, o dieta vege-tariană, exercițiul fizic, timpul petrecut în liniște în natura și folosirea mantrelor și a cântecelor religioase - toate împreună formează o combinație puternică!”

Este adevărat că Merlin este una dintre ființele mele preferate. Îl iubesc la fel de mult ca și pe Sf. Francisc, ceea ce înseamnă destul de mult. Împreună cu Fecioara Maria, ei formează triada mea preferată, poate și pentru că au fost cea mai recentă echipă a mea.

Merlin se spune că este păstrătorul genealogiilor regale, un militar și un sfătuitor personal a patru regi, inclusiv pentru Uther Pendragon și Arthur. A fost un profet care a demonstrat cunoașterea completă a oamenilor, a morții și a destinului Britaniei.

Cunoscut ca având un intelect superior care îl depășea pe cel al astrologilor și al magicienilor, el întocmea planuri de campanie și strategii, aducea ploi, calma furtunile pe mare, ridica vânturi și furtuni de praf și distrugea armate puternice. Fondator al Cavalerilor Mesei Rotunde în povestea despre Camelot, Merlin este cu adevărat Maestrul mitului și al vremurilor magice.

Reapariția sa în acest mileniu are ca scop reformarea viziunii radiante a Camelotului - Paradisul perfect pentru toți. El vine să ne amintească să ne iluminăm și să ne distrăm mai mult, întrucât nu trebuie să suferim pentru a le fi de folos celorlalți. *Perfect* este sloganul lui, iar „Rezolvările Perfecte, Relațiile Perfecte, Realinierea Perfecte și Relaxarea Perfectă” formează cel mai recent colet primit în dar de la el. Lucrând cu cei patru Arhangheli, Merlin a dovedit că cele de mai sus pot fi programate într-un spațiu și apoi susținute prin modul nostru de viață.

Nivelul scepticismului și al cinismului în lumea zilelor noastre este amuzant, iar reacțiile spontane frecvente ale oamenilor la povestirile despre experiențele în planul interior, cu Maeștrii Alchimiști, declanșează răspunsuri ca acesta: „Sună fenomenal, de necrezut, ce droguri ai luat?”

A spune unui taoist, sau unui metafizician „ești smintit” arată o lipsă șocantă a înțelegerii, pentru că există lumi în interiorul lumilor, care au existat dintotdeauna și vor exista întotdeauna. Este ridicol să ne

gândim că suntem doar mașini care simțim și gândim, deoarece întotdeauna am fost și întotdeauna vom fi mult mai mult, iar acest lucru trebuie simțit pentru a fi real. Să fii într-o lume în care atât de mulți au uitat de Tao (DOW) este, într-adevăr, foarte ciudat, în special atunci când ni s-a dat un standard atât de puternic de comparație și cunoașterea că viața holistică deschide porțile.

Un Maestru strălucitor al Magiei, Lao Tzu, spunea odată: „Atunci când omul interferează cu Tao (calea universală), cerul devine murdar, pământul se epuizează, echilibrul se năruiește și creaturile dispar". De asemenea, ne pierdem sensibilitatea de a privi în spatele vălurilor.

Împreună cu budismul și confucianismul, taoismul este una dintre cele trei religii principale ale Chinei. Creat de Lao Tzu în secolul al șaselea după Christos, se spune că Tao este Calea Universului, iar în cartea sa, *Tao Te Ching*, Lao Tzu împărtășește din „cauzele universului" și „modurile de viață". Lao Tzu spune că există o singură virtute, și anume de a rămâne în armonie cu Tao - DOW-ul nostru - și că aceasta ne aduce sănătate, bogăție și abundență. El spunea: „Exista

ceva nediferențiat și totuși perfect, care a existat dinaintea nașterii cerului și a Pământului. Nu știu cum se numește, iar dacă ar trebui să-l numesc, i-aș putea spune doar Tao".

Lao Tzu promova o viață simplă, lipsită de egoism, în care individul se concentrează pe uniunea mistică cu absolutul. El zicea: „Înțeleptul nu acumulează bunuri. Cu cât mai mult cheltuiește pentru ceilalți, cu atât mai mult se stăpânește pe sine. Cu cât mai mult dăruiește celorlalți, cu atât mai mult are pentru el însuși".

Filozofia Tao, sau Tao-chia, promovează ideea unui conducător înțelept, care conduce mai degrabă prin înțelepciune decât prin forță; astfel, Tao-chia promovează o înțelegere mistică a lumii, una care spune că, printr-o practică adecvată, oamenii se pot elibera de atașamente și pot obține eliberarea spirituală și nemurirea.

Acceptând nemurirea Divinității Lăuntrice și alte dimensiuni ale realității, taoismul și budismul sunt similare și într-o armonie idealistă între ele. Diferențele în lumea religiilor provin din diferențele între interpretări și conștiințele celor care au încercat să recepționeze învățăturile mesagerilor.

Există o esență intrinsecă, ce poate fi găsită printre Maeștrii Magiei. O grație, un umor, o inteligență și o logică ce fac din compania lor o plăcere. Ei sunt plini de compasiune, totuși fermi, iubitori și susținători, inspirați și, de asemenea, complet filozofici. Ei par plini de viziunile unei frecvențe a vieții, care într-o zi ar putea să aleagă să se exprime pe sine însăși ca Supremul Divin. Nu este vorba de eBtism, este doar potențialul existent în noi toți, care refuză să fie negat și este ceea ce ei văd în noi. Ei sunt noi. Noi suntem ei. Totul este unul. Lumea lor este viitoarea noastră lume, iar lumea noastră a fost cândva a lor. Ei vin la noi, la invitația noastră, pentru a ne inspira, prin Prezența și exemplul lor, să fim versiuni mai bune ale noastre.

Pentru a înțelege într-adevăr ce am vrut să zic prin știința sacră, cel mai bine pentru mine este să vă împărtășesc

mai multe și să vă revelez în continuare călătoria mea în compania Maeștrilor Alchimiei Divine, deși o parte dintre ele vor rămâne în cutia amintirilor mele, ca niște comori tainice. Conexiunea noastră s-a realizat după dezvoltarea unei anumite sensibilități și a capacității de a intra în legătură cu ei. Întrebarea „De ce eu?", pe care o pun mulți inițiați, atunci când încep o relație conștientă, are de-a face cu destinul nostru prestabilit și cu alegerile pe care le-am făcut pentru noi înșine. Lumea este predestinată să experimenteze Paradisul și noi suntem sortiți să-l creăm.

Așa cum vă puteți imagina, de la vârsta de treizeci și trei de ani, viața mea a început să ia o întorsătură neobișnuită, comunicând telepatic cu ființe pe care mulți le cunosc sub numele de Maeștrii Înălțați, (pe care eu îi numesc Maeștrii Alchimiei Divine), trecând prin inițieri extreme și practicând un mod de viață care m-a sensibilizat într-un asemenea grad, încât cu greu puteam suporta să părăsesc sfințenia casei mele.

Știința pe care ne bazăm:

În această perioadă, spre sfârșitul anului 1993, Merlin a început să-mi prezinte știința pe care el a denumit-o „Bio-energetică avansată”, știința sacră a alinierii inimii și minții. Instruirea mea în Știința Biocâmpului a început serios, doi ani mai târziu, prin conectarea cu Șinele meu viitor.

Aceasta este știința mai presus de ceea ce este denumit E.Q., în care folosim și coeficientul nostru emoțional, nu doar coeficientul mental al inteligenței. Ea implică folosirea programării specifice și o dorință sinceră de a obține rezultate perfecte. Spre deosebire de afirmații, Știința Biocâmpului se bazează pe folosirea programelor imprimate în câmpul nostru. Acestea emit tipare specifice ale radiațiilor, la care universul răspunde ulterior.

St. Germain afirmă întotdeauna că țelul adevăratei științe este de a spori fericirea noastră și de a ne elibera de orice condiții care ne împiedică să ne experimentăm Divinitatea

Lăuntrică. A trăi o viață holistică, suficient de rafinată pentru ca DOW-ul să reușească să ne hrănească, înseamnă ajustări sociale importante, deoarece pentru a fi suficient de sensibil ca să accesezi suficientă putere DOW care să te hrănească înseamnă și o sensibilitate extremă la toate energiile de pe planetă. Simțurile noastre - pipăitul, gustul, vederea și mirosul devin acute, iar, uneori, aceste extreme pot fi insuportabile. Pentru mulți, controlul câmpului mediului ambiant a devenit imperativ.

Unii s-au născut deja acordați la știința sacră, iar alții o descoperă prin viața holistică și ulterior învață secretele puterii sale. Alții sunt impresionați de ea prin evenimente, fără să înțeleagă niciodată complet lumea pe care au văzut-o. Pentru că nu sunt conștienți de puterea alegerii și de modul în care pot să-și acordeze experiențele, scânteii de uimire și magie sunt risipite prin viața lor, fără să devină o bază pentru tot ceea ce creează.

Este adevărat că ne putem împlini potențialul omenesc, sau îl putem nega, că putem înțelege știința sacră superioară, sau putem alege să rămânem la știința tradițională. Putem să-i așteptăm pe oamenii de știință să-și deschidă canalul DOW-ului și să-i ajungă din urmă pe metafizicienii lumii, iar astfel să confirme ceea ce mulți considerau adevărat, sau putem fi exploratori avizi ai planului interior, iar prin experiențele pe care aceste lumi le furnizează, putem să ne formulăm ideile proprii. Este adevărat că putem fi nelimitați și putem cunoaște fericirea, dar și că putem să ne lăsăm conduși de „schisme” noastre karmice. Totuși, în momentul în care știm că aceste rupturi creează dezechilibre energetice care perpetuează războiul, violența, foametea, sărăcia, suferința, ura și multe altele, atunci vine vremea să le re acordăm. Clarvăzătorii văd schismele ca rupturi în câmpul nostru auriu, iar Puterea DOW le poate repara și ne poate reechilibra între timp. Instrumentele educației holistice, care se bazează pe principiile acestei Științe Sacre, aleg de la bun început evitarea acestor rupturi

MEDIA MANIA St.Germaln

*întâmplările pot aduce o faimă nedorită,
presa dorește să blameze pe cineva, însă buna dispoziție te ajută să supraviețuiești acestui joc.*

Amsterdam, Olanda 2001. Pe când stăteam la fereastra hotelului, amuzată de încă o priveliște, îmi venea greu să cred ce multe lucruri am aflat de la prima noastră călătorie. Atât de multă cunoaștere, la niveluri atât de profunde ... „Dacă aș putea da timpul înapoi”, m-am întrebat, „ce anume aș schimba?” Uneori, totul pare perfect, deși aș fi preferat să am parte de mai puțină tensiune - însă ne-am descurcat.

„Ai influențat șapte sute de milioane de oameni doar în câțiva ani!”, vine Merlin să-mi amintească și să-mi atragă atenția în legătură cu puterea pianului lor de marketing. Știu că ei au influențat alte milioane de oameni, prin numeroasele lor canale. Îmi amintesc când a început circul presei, prima mea însărcinare și prima misiune la drum.

„Vrem să fii disponibilă pentru presa globală.”

Mi-a transmis St. Germain prin Rețeaua Cosmică Nirvana, într-o seară de vineri, la subsolul casei mele din Brisbane. Cred că era pe la sfârșitul anului 1995, poate la începutul lui 96, deoarece până atunci trecuseră doi ani fără să mănânc ceva, în urma racordării cu succes la Canalul Alimentației Divine.

„Cred că glumești!”, am răspuns.

Liniște. Nu cred că era amuzat.

„De ce?”, am întrebat.

„Pentru că, cu tine, ei vor vorbi.”

„Dar sunt mulți astăzi care fac același lucru.” A sosit răspunsul meu firesc, pentru că nu mă simțeam în stare să povestesc nimic, în nici un caz să apar cu cele mai noi experimente. „Cu toții împărtășim aceleași lucruri despre iubire și cinste, sănătate și abundență divină, puterea programării și a rugăciunii”. În orice caz, am adăugat în glumă, „Nu sunt pregătită pentru încă o crucificare!” Fiind conștientă de implicațiile sugestiei și de faptul că eram încă niște copii în domeniul cercetării, protestele mele erau bine întemeiate.

Tehnicienii Biocâmpului Dimensional fac experiențe cu câmpul personal tot timpul. Nu ne-am dat seama că folosirea Puterii DOW pentru a ne hrăni biosistemul ne va aduce atâta zgomot la ușa noastră. Instruirea zilnică s-a desfășurat zeci de ani, timp în care am cercetat și am aplicat ceea ce a fost posibil. Neabătut, St. Germain a continuat:

„Da, însă Puterea DOW îți permite să trăiești cu lumină. Este senzațional, presa va sta de vorbă cu tine”.

Și astfel ne-am contrazis până când, în final am fost de acord, având impresia că mi-am pus capul pe butuc, pentru tăiere. Cred că argumentul care m-a convins a fost acela că la fiecare două secunde un copil moare de boli legate de foamete - puteam trăi pentru mine, fără să împărtășesc ceea ce descoperisem unei lumi aflate într-o nevoie atât de evidentă? Aveam vreo obligație morală?

Și astfel, am început prima aventură în lumea presei, în care media mania uneori mă doboră, crea dispute și, mai târziu, mi-a dat aripi. Era adevărat că știam, dincolo de orice îndoială, că puterea DOW ne poate hrăni celulele la fel de bine ca și sufletele. Ce nu aflasem încă era o formulă care să permită oricui

să trăiască cu lumină, întrucât, cu trecerea timpului, devenise clar că inițierea de 21 de zile dădea doar ceea ce oamenii erau în stare să primească. Deși știam că cea mai mare parte a oamenilor nu erau interesați să-și nege plăcerea de a mânca, știam și că cercetarea noastră ar fi putut, în cele din urmă, să aducă beneficii țărilor lumii a treia.

M-am pierdut mai profund în gânduri, reflectând la călătoria din ultimii câțiva ani, care a început în acea seară. Eram naivă și complet inocentă, calități care unii ar spune că au fost Grația Divină salvatoare. E destul să spun acum că sunt un pic mai smerită și mai înțeleaptă și că am învățat să apreciez cicatricile rămase după luptă. Aș fi vrut să știu atunci ceea ce știu acum, totuși, învățătura primită fiind în centrul atenției a fost de neprețuit.

De la mass-media am învățat ce înseamnă umilința și elasticitatea. De asemenea, am fost martoră la puterea pe care o are presa de a rezolva multe dintre problemele noastre globale. Propagarea informațiilor de bună calitate ne va ajuta întotdeauna să evoluăm.

Recent, am adunat pe calculator fișierele legate de presă și invitațiile din partea presei, cu care am corespondat prin e-mail și care mi-au luat interviuri ani de zile. A fost o imagine copleșitoare și trebuie să mulțumesc ziariștilor care au fost deschiși, curajoși și înțelepți. Un dosar destul de gros și, în mod surprinzător, mai mult pozitiv, decât dezinformații, stătea ca mărturie despre puterea presei de a declanșa marea schimbare. Da, este adevărat, milioanele de oameni li s-au dăruit semințele divine ale Puterii DOW.

Impactul presei este uluitor, dar la fel este și puterea Divinității. Și da, este adevărat că moartea celor trei care au încercat să trăiască cu lumină a exacerbât atenția presei, transformând o descoperire pozitivă, în ceva ridiculizat și de temut.

Momentul morții lui Verity Linn, din Scoția, spre sfârșitul anului 1999, a fost o provocare pentru mine, deoarece a declanșat un val de reacții ale presei, care s-a izbit de pragul ușii mele, la fel ca valurile care modifică malul oceanului. Pentru cei care nu sunt familiari cu această știre, inițierea care a permis multor oameni să fie hrăniți prin Puterea DOW

necesită instruire, pregătire și prudență în momentul în care îți asumi responsabilitatea pentru ea. Dacă nu se procedează în acest fel, atunci orice inițiere poate să-i revendice viața.

Luptătorii spirituali au trecut prin inițieri de la începutul timpului, ca și fahirii din India, adeseori împingându-i dincolo de rezistența fizică imaginabilă. Aceasta este natura jocului. Inițieri ca cele ale druzilor, șamanilor și samurailor au fost considerate întotdeauna „periculoase” de către cei ignoranți și speriați de aceste practici.

Pentru a face față la ignoranța legată de lucrurile de bază într-o lume metafizică, sunt necesare atât răbdarea, cât și compasiunea, totuși ea mi-a oferit o imagițe uimitoare a modului în care trebuie să se simtă Maeștrii Alchimiei Divine de fiecare dată când ne îndoim de ei, sau îi ignorăm, sau îi bombănim pentru toate lucrurile pe care le-am făcut. Ignoranța este rareori o binecuvântare.

Momentele petrecute cu echipa australiană de la emisiunea *60 de Minute* au fost cea mai grea încercare, prin care am fost martora feței întunecate a jurnalismului, unde integritatea fusese lăsată deoparte, pentru a prezenta o concluzie prestabilită - iar adevărul avea să rămână în umbra unei frici nemărturisite, indusă de percepțiile limitate.

Am învățat câteva lecții dure, legate de ignoranța și aroganța presei și de puterea sa - unii

preferând să mă descrie ca fiind o șarlatană, din cauza vieții pe care o practic. Totuși, am obținut extrem de mult.

Filozoful chinez Fen-Yang spunea cândva: „Atunci când ești înșelat și plin de îndoiala, nu sunt suficiente nici o mie de cdrți sfinte. În momentul în care ai atins înțelegerea, chiar și un singur cuvânt este prea mult". În cazul în care în tiparul nostru nu intră să fim persoane publice, mulți dintre cei care lucrează cu Maeștrii Alchimiști sunt foarte selectivi cu persoanele cărora le împărtășesc acest lucru, preferând smerenia tăcută, în schimbul privirii fixe a scepticilor.

„Trebuie doar să-ți dovedești ție însăși existența Divinului. Este suficient pentru o singura viață. Ceilalți O vor simți, atunci când vor fi pregătiți". A fost sfatul Maeștrilor Alchimiști, în momentul în care aciditatea presei era la maximum. Vorbește doar despre Puterea DOW, acționează impecabil și fii un exemplu de Radianța Divină".

Deci, ce este acest lucru pe care unii l-au dovedit că ne poate hrăni?

Puterea pranei este puterea iubirii, puterea Divină. Ea ne poate hrăni sufletele, celulele și toate straturile ființei noastre, până când setea dispare. Din fericire, după doi ani de călătorie, au apărut cercetările Maeștrilor Qigong despre „bigu" (o stare în care nu mai avem nevoie să mâncăm).

Realitatea este că suntem liberi să alegem dacă dorim să mâncăm, sau să fim hrăniți cu prana, iar beneficiile pentru sănătatea noastră și pentru mediul ambiant sunt mult prea importante pentru a le ignora. Împărtășirea cu respect și în scop informativ despre Puterea DOW și capacitatea Sa de a ne hrăni, a fost ca o invitație la o petrecere extraordinară, la care ignoranța îi împiedică pe mulți să participe.

Maeștrii Magiei au fost alături de mine tot timpul petrecut în public - cu minciunile, dezinformarea, îndoiala și frica existente. A fost o inițiere dură, cu o nuanță de fericire și exasperare. Niciodată nu am trăit asemenea profunzimi ale tristeții, ca atunci când am avut de-a face cu jurnaliști. Răbdarea a fost prioritară, pe măsură ce ajungeam să descopăr cu tristețe, fondul limitat de integritate și cinste al mass-media globale.

Celebritatea este atât de obositoare, iar eu nu înțeleg fascinația pe care oamenii o au pentru celebritate. Odată am întrebat un jurnalist din Londra: „De ce sunt gazetarii britanici atât de interesați de prezența mea?" Iar el mi-a răspuns: „Nu se întâmplă prea multe în Anglia. Tu reprezinți o ceva nou și interesant." Ca și cum, pur și simplu, nu ar fi existat știri mai bune.

Ședeam pe un pat, într-un hotel din Hamburg, discutând cu o femeie de o inteligență vădită. Era reporter pentru presa scoțiană. Cu sinceritate, i-am furnizat date, cifre, studii, experiență personală, descrieri documentate ale medicilor legate de această cercetare aprofundată, date despre trecutul meu și multe altele. Câteva zile mai târziu, apare articolul său. Am numărat cel puțin douăzeci de erori privitoare la fapte. Am rămas stupefiată.

„O fi proastă?", m-am întrebat, „aceste date sunt toate greșite!"

„Nu este proastă. Ai vorbit cu ea, a luat multe informații de pe Website. Are datele reale."

„Atunci, ce se întâmplă?", mi-am întrebat DOW-ul.

„Banii? Da, banii." Mi-am dat seama. „Adevărul poate fi plictisitor. Senzaționalul se vinde."

Am hotărât să nu mai accept presa scrisă, cu excepția revistelor de spiritualitate. Nu pot susține informarea și educarea eronată a publicului britanic, nici nu mai pot fi „găina care face oul de aur" pe care

gazetarii să o exploateze. „Oricum ei scriu ceea ce vor.” Am acceptat cu tristețe și am închis acea ușă. Emisiunile în direct la TV și radio sunt suficiente -aici nu există modificări, iar esența poate fi remarcată.

Media mania s-a manifestat total, cu urmăriri cu mașina ale paparazzilor care făceau poze, în timp ce măream viteza pe aleile și străzile din Edinburgh, într-o zi tipică de primăvară, cu cer noros.

La mijlocul zilei, tocmai ieșeam după o emisiune în direct, la postul de radio scoțian. Paparazzi se îmbulzeau. Mi se puneau microfoane în față, în timp ce mulțimea se apropia, iar întrebările curgeau din toate părțile. M-am trezit într-un taxi împreună cu echipa noastră de televiziune, iar mulțimea mă urmărea. Camerele înregistrau, sunetul era tot timpul pregătit și am pornit în viteză. Cinci minute mai târziu. „Hei Guv, ne urmăresc!”, a zis șoferul, într-un fel amuzat „Paparazzi! Vreți să scăpăm de ei?”

Echipa de televiziune filma. Niciodată nu pierdeau ocazia.

„Mai spune încă o dată”, au zis ei, iar șoferul zâmbea. Nu se mai distrase atât de bine de foarte mult timp. L-au prins în film. Am mărit viteza și el m-a întrebat, privindu-mă prin oglinda retrovizoare: „Ești o persoană celebră?”

„Nu”, am răspuns obosită, „eu doar scriu cărți”.

Apoi a sunat telefonul mobil, producătoarea dorea sași găsească echipa. într-un fel, din cauza haosului, rămăsese în urmă.

„Unde ești?”, a întrebat, simțindu-se lipsită de autoritate, ca și cum ar fi pierdut toată distracția. Echipa de filmare era entuziasmată, în efervescență. Arătau ca niște băieți dintr-un film de acțiune, care participau la o urmărire cu mașinile.

„Trebuia să fii aici. Am filmat totul. Șoferul a fost perfect. Cel mai bun spectacol al săptămânii”.

Ei lucrau la un documentar despre viața mea pentru *Canalul 4* și pentru emisiunea *Martor*. Din nou, m-am abandonat DOW-ului, cerându-i lui Saint Germain ca în cele din urmă să fie prezentate informațiile și imaginile perfecte. În această etapă, am simțit că orice s-ar fi prezentat ar fi fost o ameliorare a modului în care gazetarii din Marea Britanie mi-au lipit fotografia pe prima pagină cu **titlul**: „Cea mai periculoasă femeie din Marea Britanie!”

M-am așezat într-un colț al taxiului, privind la cerul înnoirat. „Așa s-au dus planurile mele de excursie!”, am gândit când am ajuns acasă și i-am văzut pe paparazzi instalați pe stradă.

Intimitatea părea să fie un lucru de neprețuit, pe care l-am pierdut pe drum.

Din nefericire, cele 130 de ore filmate pentru *Canalul 4*, s-au transformat în douăzeci și cinci de minute de film, iar toată magia care fusese filmată, toată frumusețea Maeștrilor Alchimiei Divine și a Rețelei Cosmice Nirvana care se trans-

misese, au rămas în cabina de montaj, trimise aici de către un producător care dorea să prezinte o imagine deja cunoscută.

Concentrându-se asupra morții din Scoția, ei au ales să ignore toate dovezile științifice, preferând mai degrabă să acorde timpul prețios de emisie pentru dezinformare și perpetuarea știrilor senzaționale. O oportunitate măreață pierdută și atât de mult timp și atât de mulți bani cheltuiți pentru o educație eronată, de către oameni incapabili să păstreze o viziune superioară.

Să ne deschidem viețile înspre o cercetare amănunțită, intensă și cinstită, iar apoi să o vedem prezentată de-a valma, pentru a susține știri arhaice, poate fi deprimant - și, chiar și cel mai puternic

luptător va vărsa o lacrimă, sau două. Demisiile cosmice sunt un lucru obișnuit, deoarece numai cei mai puternici supraviețuiesc unei vieți publice, la drum alături de Maeștrii Alchimiei Divine.

Mintea mea alunecă mai departe, înspre o emisiune în direct din Hong Kong.

„Minți!”, îmi zice reporterul, în timp ce eram la mijlocul propoziției. Am izbucnit în râs, deoarece scena era absurdă.

„Dacă”, am răspuns, „după ani de cercetare, un laborator științific a descoperit și a aplicat cu succes, pe cobai omenști, un mod de hrănire fără mâncare, cu siguranță, lumea ar fi aplaudat. Nu ar mai exista foamete, lipsă de hrană, malnutriție”.

„Dacă”, am continuat, „eram un om de știință, nu o persoană de spiritualitate, mi s-ar fi acordat Premiul Nobel”. A fost tot ce am putut zice. Răspunsurile, replicile perfecte ne vin întotdeauna în retrospectivă, totuși răspundem cât de bine putem. Patru ani mai târziu cărții *A trăi cu luminat* i s-a acordat Premiul IgNobel 2000 pentru literatură, încurcându-i pe cei care au apreciat posibilitatea unor astfel de lucruri.

Îmi amintesc ziua în care asistenta mea personală, Helen, a ieșit brusc pe verandă, entuziasmată, fluturând o scrisoare.

„Ghici ce s-a întâmplat? Nu o să-ți vină să crezi! Ai câștigat Premiul Nobel pentru literatură. Cartea ta despre prana a câștigat premiul!”

„Cred că glumești!”

„Nu totul este aici, citește faxul care tocmai a sosit!”, zise ea, înmânându-mi faxul, în timp ce mă legănam pe o canapea, bucurându-mă de solitudinea zilei.

Scanând anunțul, nu puteam crede. Au început să-mi curgă lacrimi de uimire, apoi un sentiment de eliberare și de mulțumire au coborât asupra mea. În sfârșit, o recunoaștere! Am citit din nou, de data aceasta observând micul „Ig” din fața cuvântului Nobel. Din nou m-am simțit revoltată.

„Îmi pare rău, draga mea, este premiul IgNobel! Cred că înseamnă opusul Nobel-ului!” Am râs și am tot râs, apreciind umorul situației.

~~*

O lună mai târziu eram ispitită de către televiziunea germană. Cercetătorul părea blând, inteligent, în timp ce amfitrionul, am aflat mai târziu, alesese să rămână total dezinformat, pierdut în propriul său program. Întrebările erau lansate de la stânga la dreapta, folosind oameni agresivi, așezați special în public pentru a menține potopul constant al atacului. Răspunsurile nu sunt nici așteptate, nici dorite, jocul fiind un exercițiu de tragere la țintă, nimic mai mult, oamenii emițând temeri și neîncredere și etalându-și ignoranța, ca o banderolă purtată pe mânecă. Poze ale unor anorexici epuizați erau proiectate pe un ecran în spatele meu pe scenă, în timp ce suferinzii povesteau despre dereglările lor alimentare, învinuindu-mă cu mânie de suferința lor.

„Ce să fac?”, am întrebat în gând, simțindu-i pe Maeștri extrem de aproape.

„Deschide-ți inima”, mi-au zis. „Lasd acum să se reverse iubirea Mamei”. Era răspunsul perfect la tot ceea ce

se întâmpla. Iubirea Divină se revărsa prin inima mea, în timp ce mă cufundasem în meditație, iar ochii mei căpătaseră acea privire sticloasă a unei persoane aflate într-o stare modificată de conștiință.

„Vedeți, este total smintită, puteți vedea aceasta în ochii ei”. A fost reacția imediată a unei femei psiholog,

care, fiind incapabilă să simtă iubirea, și-a păstrat rigiditatea judecății. Pentru mine, Grația Divină începuse, în sfârșit, să se reverse. „Iartă-i, Tata, ca nu știu ce fac. Iartă-i, Tata, ca nu știu ce fac”.

St. Germain era cel care îmi transmitea lumină prin Rețeaua Cosmică Nirvana, în acea seară, în timp ce eram sub duș, apa revărsându-se peste trupul meu și curățându-mi câmpul auriu. Lacrimi de tristețe provocate de ignoranță și de ocaziile pierdute, mi se prelingeau pe față. Am iertat, am eliberat și am mers mai departe.

„Suntem tot timpul cu tine”, zise el, iar pe măsură ce iubirea sa mă învăluia și mă curăța, știam că era adevărat.

Unul dintre editorii mei, a fost în sală și mi-a relatat că, la începutul emisiunii, reporterul spunea ceva de genul:

„Aseară am băut foarte mult, sunt într-o pasă proastă, mă simt mahmur și nu știu nici măcar de ce i-am invitat pe acești oameni. Cu toții știm că sunt prostii!”

Până când am ieșit de pe scenă, au început cu toții să huiduiască și să suiere. Sentimentul era copleșitor. Mă simțeam ca Daniel, întors pentru încă o rundă în grotă leului.

Mulți oameni au întâlnit în viață atât ignoranța, cât și prietena sa numită frică și totuși, acolo unde sălășluiau Maeștrii Magiei, putea intra doar iubirea. Iubirea, încrederea și toleranța sunt cheile lumii lor și, în acel moment am înțeles că DOW-ul m-a instruit bine. Să fim într-o poziție în care tot ceea ce putem face este să emitem iubire poate să ne dea putere, iar, peste câteva zile, emisiunea de televiziune ne-a solicitat din nou, ca răspuns la succesul copleșitor pe care l-a avut la public. Publicul a simțit iubirea Mamei Divine strălucind în

camerele în care locuiau și doreau mai mult. „De data aceasta, comportă-te cum trebuie cu ea!”, îl admonestau faxurile și e-mail-urile pe reporterul prea indiferent ca să-i pese.

Da, este adevărat; m-am izolat timp de trei săptămâni, pentru a trece printr-o inițiere aspră, dar sfântă, împreună cu Divinitatea Lăuntrică.

Da, este adevărat că mii de oameni au trecut cu succes de atunci prin aceeași inițiere și au avut multe recompense, prea multe pentru a fi menționate.

Da, este adevărat că Puterea DOW m-a hrănit ulterior.

Da, este adevărat că, pe măsură ce treceau anii, puterea Maeștrilor Magiei în viața mea a crescut.

Da, este adevărat că sunt pregătită să rămân pe poziție, să acționez impecabil și să împărtășesc cu sinceritate cercetarea mea, indiferent de preț. Adevărul rămâne adevăr. Poate să ne fie teamă de el, îl putem îmbrățișa, sau ignora. El rămâne același.

Da, este adevărat că experiențele mele cu presa mi-au redus naivitatea și, din nefericire, m-au făcut mai dură. Totodată, este adevărat că, atunci când Radianța Divină se revărsă prin noi, toate rănilor luptei dispar, în timp ce ni se revelează o nouă perspectivă, care luminează fiecare zi.

~~*

Înțeleptul indian, Sri Sankara, spunea cândva: „Lumea este plină de atașamente și aversiuni și este ca un vis; pare să fie real, atâta timp cât cineva este ignorant, însă devine ireal, când cineva este treaz”.

Născut în anul 788 d.Ch., într-o familie indiană de brahmani, la vârsta de trei ani stăpâna mai multe limbi, inclusiv complexa limbă sanscrită. La cinci ani, se spune că stăpâna toate artele și științele. El zicea că țelul vieții sale era să învingă maya și ignoranța, prin stăpânirea celor cinci simțuri, a minții,

emoțiilor și trupului, ceea ce i-ar fi revelat apoi

Atman, sau DOW-ul. El zicea: „Acțiunea nu poate distruge ignoranța, deoarece nu se află în conflict cu ea. Doar înțelepciunea o distruge, așa cum lumina distruge întunericul”.

Educarea presei pare o problemă imposibilă, totuși, dacă este folosită cu integritate, poate să redefinească lumea.

Am apreciat următorul citat al lui Deepak Chopra: „Dacă rămânem agățați cu încăpățănare de realitatea materială, ca singurul mod de a înțelege ceva, scepticismul legat de Dumnezeu este complet justificat. Miracolele și îngerii sfidează rațiunea și, deși viziunile sfinte pot fi uneori catalogate, mintea rațională rămâne disprețuitoare și își apără controlul sigur asupra planului material”.

Cea mai bună lucrare de cercetare pe care am primit-o a fost pe la sfârșitul anului 1998, când mi-a fost dăruită lucrarea Maeștrilor Qi, de către un coleg de-al meu, Jaxon Wu.

Ei denumesc această stare „bigu”, cu accentul pe prima silabă. El spunea: „Ca și noi, ei sunt eliberați de nevoia de a mânca”. Mii de practicieni Qigong au făcut ca Puterea DOW să-i vindece, să-i hrănească să se simtă liberi, confirmând profecția unui paradis posibil, în care „leul va sta alături de miel”, cu toții ajungând să fie hrăniți de această iubire. Structura câmpului își va modifica frecvența și îi va permite Radianței Divine să se reverse liber prin lume pentru a-i hrăni pe toți.

Tot în această perioadă am auzit despre familia de Maeștri Qi din New York, care *na* a mâncat timp de peste șase ani și care emitea o iubire atât de mare, încât nici plantele de apartament nu aveau nevoie să fie udate, nici peștișorii aurii să mănânce. Până la sfârșitul lui 2000, dr. Yan Xin a ajuns la aceeași concluzie la care ajunsesem și eu - și anume, că lumea nu este încă pregătită pentru hrănirea prin Puterea DOW. Săturându-se de interesul oamenilor legat de problema „Ooo, nu mănânci?”, în loc să aprecieze activitatea genială legată de cercetările pentru cancer și SIDA, dr. Xin și-a sfătuit colaboratorii să iasă din starea de bigu. Pentru mine,

tot ceea ce am putut să fac a fost să revin la puterea iubirii.

Următorul studiu extrem de important a venit de la Chris, omul nostru de legătură din Germania. „Citiți *India Timed'* ne-a scris el, trimițându-ne adresa paginii lor de Web. Cercetarea fusese făcută pe un jainist care ținuse post, doar cu apă timp de 411 zile, sub supravegherea directă a unor medici deschiși spre aceste subiecte.

Bazată pe învățăturile lui Mahavira, religia jainistă aderă la cele Cinci Mari Legăminte - rostirea adevărului, a nu vătăma, a nu fura, celibatul și lipsa atașamentelor, plus rugăciune, meditație și post în permanență - care reprezintă calea lor spre iluminare.

Știința pe care ne bazăm:

Secretul succesului celor care se hrănesc cu lumină este că noi avem un stil de viață care ne menține acordați la canalul Iubirii Divine. În cercetarea Biocâmpului, am descoperit că nivelul cuantic este format din raze de lumină și unde sonore, că acestea transportă informații și emoții care ni se imprimă în câmpuri. La nivelul cel mai pur, cel mai aproape de experiență, această lumină poate fi simțită ca iubire, iar iubirea este cea mai pură formă a Sa, forma cu cea mai puternică Radianță Divină, care ne poate hrăni.

Odată cu trecerea anilor, am ajuns la înțelegerea faptului că cea mai mare parte din media mania din jurul fenomenului de a trăi cu lumină a fost rezultatul incapacității lor de a înțelege magia Radianței Divine. Am înțeles de curând că misiunea mea era să prezint Puterea DOW ca știință, un produs natural al acordării Biocâmpului - și că este necesar să o fac fără a diminua rolul puternic pe care Iubirea Divină îl are în asigurarea hrănirii perfecte în noul mileniu.

Este adevărat că, pentru mine, hrănirea pranică este rezultatul inițierii spirituale. De asemenea, este adevărat că din ce în ce mai mulți oameni o adoptă astăzi, fără să treacă printr-un proces specific de inițiere. Fiind scăldați în razele undelor

Divine, datorită modului lor de viață, Tehnicienii Biocâmpu-lui se acordează automat la această lume a Grației Divine, imediat ce își dau seama că este posibil. Stăpâni ai minții asupra materiei, rolul lor este de a demonstra puterea DOW-ului. Fie că vă place sau nu, că acceptați sau nu, hrănirea prin DOW s-a fixat în conștiința Biocâmpului de masă, iar presa va exagera întotdeauna în legătură cu orice subiect care pare să pună la îndoială ceea ce știu. Deși ignoranța tinde să dea naștere la frică, din fericire, educația holistică elimină ignoranța, iar hrănirea pranică va rămâne.

Cea mai mare lecție pe care am învățat-o de la această manie media a fost legată de felul în care ignoranța și aroganța pot distruge cele mai mari daruri și pot ține lumea în întuneric. Aproape fiecare persoană din Occident este influențată și manipulată în fiecare zi prin intermediul mass-me-dia. Perpetuând realitățile care slujesc zeilor puterii, sexului, banilor, sau celebrității, mulți redactori sunt conduși de restrângerea fondurilor, care împiedică o cercetare corespunzătoare. Un cunoscut critic de presă m-a informat recent că până și anumite ziare principale respectate din New York sunt scrise pentru mințile copiilor de clasa a opta.

Pe măsură ce Puterea DOW dansează pe scena globală, valurile schimbării revelează înțelepciunea Divină. Din fericire, înțelepciunea Divină sălășluiește peste tot, iar mulți înțelepți contemporani vor spune că a fi în echilibru este cheia pentru o viață fericită. Adevărata fericire vine din experiența Puterii DOW, iar aplicarea instrumentelor de bază pentru a O obține reprezintă un mod de viață fundamental.

Așa cum spunea cândva Dalai Lama: „Dacă ar fi să petreci zilnic câteva minute gândindu-te și încercând să emiți compasiune, în cele din urmă, compasiunea - esența practicii spirituale - va deveni o parte din viața ta. Atunci când se întâmplă acest lucru, eu sunt convins nu numai că viața ta va fi mai fericită, ci și că vei contribui direct la pacea și fericirea întregii lumi”.

DRAGOSTE ADEVĂRATĂ ȘI AGENȚIA COSMICĂ MATRIMONIALĂ **Prietenii noștri angelici**

Atunci când cauți iubirea adevărată, îngerii îți pot aranja o întâlnire, doar dacă îți vei descrie soarta.

Revelarea existenței unei Agenții Cosmice Matrimoniale a provocat izbucnirea râsetelor pentru majoritatea auditorilor. Una dintre povestirile mele preferate este despre iubirea adevărată, iar Agenția Cosmică Matrimonială se bazează pe o experiență pe care am avut-o cu tatăl meu. Ca toți oamenii care au iubit mulți ani pe cineva, încercarea de a face față la pierdere, atunci când persoana iubită moare, poate fi o adaptare traumatizantă, iar tatăl meu nu a fost o excepție.

„Am nevoie de o persoană pe care să o îmbrățișez”, m-a anunțat la câțiva ani după moartea mamei. „Cineva pentru care să vin acasă, cu care să-mi împart patul și să fim împreună, și să stăm de vorbă noaptea până târziu - cineva cum a fost mama ta”, a suspinat el.

„Ce se întâmplă dacă nu îți este scris să ai o altă mare iubire, sau chiar să te însori din nou în această viață?”, am încercat să-l întreb.

„Tu știi că i-am spus lui Dumnezeu că sunt pregătit. Dacă nu mai are nimic altceva pentru mine, atunci sunt fericit să plec curând”, mi-a răspuns încrezător, în timp ce ne re-orientam spre viața sa sentimentală.

„Ei bine, ai angajat un înger al Relațiilor de Dragoste?”, l-am întrebat, amândoi fiind familiarizați cu lumea lor. Înge-

ri ai Parcărilor de Mașini, îngeri ai Vânzărilor de Haine, îngeri Contabili și Consilieri în Afaceri, îngeri ai Locuinței Perfecte au fost cu toții angajați cu succes și înainte.

Odată, l-am întrebat pe St. Germain dacă era posibil să abuzezi de îngeri în acest mod. La aceasta el mi-a răspuns: „Nu draga mea, ei sunt îngerași bebeluși care se instruiesc. Ei știu dacă ți-cri angajat viața pentru a fi impecabilă și în serviciul celorlalți și vor veni în ajutor”, mi-a confirmat, ară-tându-mi o viziune în care dacă o persoană îi dădea unui înger un ordin venit de la ego, și nu de la DOW, atunci îngerul ar fi răspuns cu o privire tăioasă și cu expresia: „Nu cred” -întrucât ei au fost programați să îndeplinească doar voința DOW-ului.

„Ce vrei să spui?”, m-a întrebat tata, interesându-se mai mult în legătură cu îngerul Relațiilor de Dragoste. „Pot să am un înger care să-mi găsească iubirea adevărată?”

„Da”, am râs, „este ca o Agenție Cosmică Matrimonială, însă trebuie să fii explicit.”

S-a uitat la mine zeflemitor.

„Ei bine, noi nu dorim să-i facem să-și piardă timpul!”, am zis râzând.

„Ce trebuie să fac?”, m-a întrebat nerăbdător să înceapă.

„Mai întâi trebuie să faci o listă.”

„Ca o listă de cumpărături?”

„Da, asigură-te că ai notat tot ceea ce îți dorești.”

„Cum ar fi, ca ea să mă iubească și să mă adore?”

„Ai priceput bine. Ce altceva mai dorești?”

„Să fie inteligentă și blândă și să fie o bucurie să fim împreună”, zise, pierzându-se în gândurile sale.

„Mai lucrează la ea”, am zis, în timp ce intram să urmărim filmul nostru săptămânal.

„Cum merge lista?”, l-am întrebat mai târziu.

„Excelent. Am terminat. Acum ce să fac?”

„Trebuie să adaugi la final, *sau ceva mai bun, vă rog*’, pentru orice eventualitate.

El a râs.

„Acum închide-ți ochii. Imaginează-ți că apare un înger în fața ta. Imaginează-ți că îi înmânezi lista și îi ceri să fie îngerul Iubirii pentru tine și să ți-o aducă la momentul divin perfect".

Așa a făcut.

„Acum, imaginează-ți că ai pus lista într-o Carte Sfântă pentru a fi binecuvântată ... și tot ceea ce trebuie să faci este să te relaxezi și să te distrezi puțin", i-am sugerat în timp ce i-am dat formula preferată a lui Merlin.

În viață, iubirea adevărată pare să vină spre noi atunci când nu o căutăm. Împreună cu prietenele mele ne amuzam adeseori, văzând ce bărbați fermecători ne înconjurau, exact atunci când nu eram disponibile - și totuși nu erau de găsit când eram libere. Părea ca o glumă cosmică!

Este mai eficient să fim relaxați și să ne distrăm, în cazul în care dorim să atragem pe cineva, deoarece disperarea îi alungă pe toți. Pentru că tatăl meu nu putea scrie, a făcut o listă telepatică. Totuși, Maeștrii Magiei spun că este cel mai bine să o scriem și să o punem într-o Carte Sfântă, să angajăm un înger, apoi să ne relaxăm și să ne bucurăm de viață, fiind siguri că persoana potrivită va sosi la momentul potrivit.

După ceva vreme, tata m-a sunat entuziasmat, zicând: „Ei, ghici ce s-a întâmplat?"

„Ce anume?"

„Am o întâlnire!"

„Cu cine?"

„O doamnă de la sala de recuperare, la care merg pentru a-mi exersa vorbirea", el suferind încă efectele secundare ale ultimului său atac cerebral.

„Și?"

„Este tot ceea ce mi-am dorit și am scris pe listă!"

„Uimitor", am chicotit eu.

„Da", m-a aprobat, „cu o singură excepție."

„Care este aceea?"

„Am cerut o femeie mai tânără, cineva de cincizeci, poate șaiszeci de ani, iar ea are optzeci."

„Ai adăugat la lista ta: *sau ceva mai bun?*"

„Da."

„Ei bine, poate ea este *sau ceva mai bun*", am zis, râzând.

„Totuși", am chicotit, „tu ai aproape optzeci și doi, deci ea este oricum o femeie mai tânără".

Am început amândoi să râdem. Un an mai târziu, s-au căsătorit.

Fiica mea, care avea atunci douăzeci și unu de ani a făcut același lucru, iar o săptămână mai târziu mi-a telefonat și mi-a zis:

„Ce să fac? Am cunoscut opt bărbați".

„Dă-ți o mulțime de întâlniri". Și am râs.

Am avut multe discuții cu Maeștrii Magiei despre iubirea adevărată, suflete pereche, suflete gemene și o viață fericită până la adânci bătrâneți. E destul de interesant că, atunci când simțim iubirea lui Dumnezeu, toate aceste dorințe dispar curând, devenind, într-un fel, lipsite de importanță.

Maeștrii mi-au arătat odată o viziune în care am văzut multe ființe stând într-o încăpere plină de lumină. Ele discutau despre intrarea în lume și despre piesele pe care trebuiau să le joace. Intrarea implica

ocuparea unui nou corp, găsirea părinților potriviți, a civilizației, a momentului, iar apoi realizarea înțelegerilor cu cei care intrau împreună cu tine. De asemenea, însemna comunicarea telepatică de la DOW la DOW pentru a reafirma înțelegerile făcute cu cei pregătiți pentru a ne primi într-o nouă formă.

În timp ce urmăream, am văzut numeroase piese stabilite și în curs de desfășurare, toate hotărâte dinainte și interpretate astfel încât să furnizeze învățătura și reechilibrarea necesară tuturor.

„Cei fericiți până la adânci bătrâneți, fac să eșueze țelul vieții.”, râse Merlin, pe măsură ce se desfășura viziunea

vieții mele actuale. „Ai venit în trup pentru a crește, a învăța și a iubi și a împărtăși. Este o raritate pentru sufletele gemene să intre în același moment, deoarece poate fi mult prea tulburător”. Am privit apoi o viziune a sufletelor gemene în-tâlnindu-se și devenind atât de obsedați unul de celălalt, încât și-au neglijat activitatea.

„Și sufletele pereche?”, l-am întrebat.

„Fac parte dintr-un grup monadic”, mi-a răspuns în termeni teozofici - „așa că sentimentele de familiaritate și apartenență sunt ceva obișnuit.”

„Dar cea mai mare parte a legăturilor între oameni?”, am întrebat.

„Sunt create pur și simplu din iubire, de către sufletele doritoare să evolueze și să fie libere de legăturile karmice”, a fost singurul lui răspuns.

Înțelegerea legăturilor karmice nu înseamnă perpetuarea neajutorării, scuzelor, sau a conștiinței victimei, pentru că înțelegerea deplină ne permite să avem o privire de ansamblu, să învățăm, să iertăm, iar apoi să mergem mai departe.

Aș vrea să vă împărtășesc povestea îngerului Iubirii Adevărate, întrucât este distractivă și benefică. Adeseori, în ultima vreme, am întâlnit oameni care și-au făcut lista și au fost răsplățiți.

În Italia, o femeie care participa la seminarul meu mi-a spus plângând:

„Nu știu ce să fac, îmi iubesc foarte mult fratele, însă nu mai avem nimic în comun. El fumează în permanență, are un regim alimentar cumplit, se înfurie din senin și în general este dezagreabil. Îl iubesc, dar nu îmi mai place și îmi doresc cu adevărat să îmi facă plăcere să fiu cu el, însă este foarte greu.”

Ulterior, ea a aplicat lista, spunându-i noului său înger al Relațiilor ce dorea de la fratele ei, iar apoi a lăsat subiectul și s-a abandonat, cerând ca să intre în scenă îngerul Rezolvării Perfecte, întrucât nu avea nici o idee cum să facă mo-

mentele petrecute cu el să fie plăcute. Trei săptămâni mai târziu, participa la alt seminar de-al meu, într-o altă țară și era absolut strălucitoare.

„Nu ai să ghicești niciodată ce s-a întâmplat!”, a exclamat ea.

„Ce anume?”

„Cu fratele meu ... am făcut lista și am cerut Rezolvarea Perfectă, iar el a cunoscut o fată. Este asemănătoare cu mine, cel puțin în ceea ce privește credințele și modul ei de viață. Este nebun după ea, iau masa împreună și mănâncă hrană sănătoasă. A renunțat la fumat și a devenit chiar deschis la minte. Nimic nu pare să fie prea mult pentru a o impresiona. Este un miracol pentru mine această schimbare a sa. Un miracol absolut!”

Aud astfel de povești în permanență în timpul călătoriilor mele prin lume. Oamenii care lucrează cu

Maeștrii, sau cu îngerii, sau cu DOW-ul, spunându-mi povești ale reușitei și ale schimbării, împărtășindu-mi despre rezolvări care vin la momentul perfect pentru a le demonstra magia de netăgăduit din spatele vieții, pentru cei cu inimile și mințile deschise.

Viața la drum alături de Maeștrii Magiei aduce miracole tot timpul.

Una dintre experiențele mele favorite cu îngerii s-a întâmplat pe la începutul anilor '90. A fost o perioadă extrem de dificilă a vieții mele și mă simțeam izolată, singură, fiin-du-mi dor de o atingere omenească iubitoare. Șezând în meditație, am simțit că aveam cu adevărat nevoie de o îmbrățișare. Instinctiv, m-am așezat în pat în poziție de fetus și i-am zis, din inimă, DOW-ului:

„Am nevoie de o îmbrățișare puternică”.

Închizându-mi ochii, am simțit Prezența unui înger uriaș, care apoi a început să mă învăluie în aripile sale, până când am fost complet înfășurată în îmbrățișarea sa. Iubirea

s-a revărsat asupra mea și m-am simțit în deplină siguranță, protejată și împlinită. Lacrimile mele de tristețe s-au transformat în lacrimi de bucurie.

Maeștrii spun că ni se desemnează doi îngeri Păzitori la naștere, că aceștia stau împreună cu noi de-a lungul vieții, ajutându-ne să facem legătura între lumi, să ne simțim liberi, să ne amintim cine suntem și de ce suntem aici.

Personal, eu îl iubesc pe îngerul Rezolvării Perfecte. Este cel pe care îl chem de fiecare dată când mă aflu într-o situație la care nu pot găsi o rezolvare. Abandonându-mă, cu intenția ca să fie furnizată rezoluția perfectă pentru toate părțile, mă acord la stația îngerilor a Rețelei Cosmice Nirvana și cer ca aceasta să apară. Apoi, binecuvântează situația și o las să plece. Ca și prietena mea din Italia, rezolvarea perfectă apare întotdeauna și în moduri pe care niciodată nu mi le-aș fi imaginat.

Pentru cei care aleg să nu fie deschiși spre acele lumi, viața se desfășoară la fel, permițându-le să întrezărească momente de magie, chiar dacă nu reușesc să recunoască acest lucru ca fiind dansul radiant al Divinității.

Noul Testament din Biblie reprezintă cartea despre Iisus și conține mesajele lui. Scrisă mult după tranziția sa, mulți simt că istoria a suferit modificări de-a lungul timpului, pe măsură ce au fost adoptate puncte de vedere diferite, care erau convenabile reprezentanților bisericii.

Indiferent de interpretarea noastră, esența mesajului transmis de Iisus rămâne aceeași, iar Christos îi vizitează pe mulți în zilele noastre. Transmitând energia iubirii necondiționate și viziunea unui popor reunit în armonie și pace, Christos inspiră milioane de oameni să trăiască o viață mai bună. Atunci când suntem înfășurați în Radianța Sa, rămânem fără cuvinte.

Unii spun că Iisus a fost Moise, cel care a dat legea izraeliților și chiar poetul și filozoful persan Zoroastru. Sufle-

tul numit Iisus, se spune că a venit ca Socrate, cel care a făcut legătura dintre Occident și Orient. Prin furnizarea fiecărei persoane a învățaturii care conținea aceleași adevăruri ce puteau fi acceptate de către culturile lor complet diferite, firul comun este invitația *cunoaște-te pe tine însuți*. Această temă continuă în activitatea mesagerilor de astăzi.

Așa cum spuneau adesea Maeștrii Magiei:

„Pentru fiecare om care ajunge înapoi la memoria deplină, cerurile se bucura cu adevărat. Atunci când poți atinge inima altora, în așa fel încât să poată și ei să-și cunoască DOW-ul, este, într-adevăr, o binecuvântare, căci atunci când un om se înalță, toți ceilalți îl vor urma cu siguranță."

Aceasta este Știința fundamentală a Biocâmpului, în care toți cei care sunt vii sunt interconectați printr-o rețea eterică.

Așa cum spunea Iisus:

„Iată, Eu stau la ușa și bat. De va auzi cineva glasul meu și va deschide ușa, voi intra la el și voi cina cu el și el cu Mine" (Apocalipsa 3:20).

VIZIONARII - DUALITATEA ÎN FORMA Buddha și Dalai Lama

*Câmpul viitorului ne îndeamnă să ne conectăm la el,
evenimentele din trecut ne fac să ne îndoim,
iar înțelepții ne spun să fim aici, acum.*

Nu pot să-mi amintesc exact când a început St. Germain să-l proiecteze pe Merlin în câmpul meu. Tot ceea ce îmi amintesc este că, într-o zi, în 1997, a început să mi se dicteze cosmic. De fiecare dată când mă așezam să scriu, simțeam o Prezență magică în aer.

Unul dintre primele lucruri pe care mi le-a arătat acest mag legendar a fost cum să-mi creez un Bio-Scut personal, un câmp de forță invizibil, programat să permită celor sensibili să se simtă mai liberi. Al doilea dar important pe care mi l-a făcut a fost tehnica de a-mi înfățișa Șinele meu viitor, atunci când căutam mai multă putere.

A cere DOW-ului să traverseze granițele timpului, pentru a aduna tot ceea ce avem nevoie pentru a ne îndeplini lucrarea aici, este un program simplu care ne permite să deschidem o ușă spre lumile viitoare. Ocolind realitățile paralele, putem ajunge direct la zona Paradisului, la Șinele viitor care și-a făcut loc prin câmpul minat al posibilităților infinite, denumit viață.

Viața la drum cu Maeștrii Magiei înseamnă a trăi ca un vizionar care îi inspiră pe unii să treacă dincolo de limitările formei. Un rol interesant. Totuși, DOW-ul așteaptă întotdeauna să fie chemat la acțiune, iar în lumea Sa toate porțile sunt deschise în permanență pentru a traversa granițele timpului. Merlin a fost cel care mi-a predat alchimia și modul în

care să călătoresc prin timp, deoarece erau multe lucruri pe care doream să le învăț, pentru ca ulterior să transmit altora această știință sacră.

Zile întregi a stat alături de mine, împărtășindu-mi viziuni despre lume, viziuni ale rezultatului alegerilor pe care le puteam face. Cu el am văzut că hrănirea prin Puterea DOW reprezenta doar una dintre semințele schimbării.

Merlin îmi spunea tot timpul că adevăratul student alchimist folosea energia prezentului pentru a deschide porțile de trecere spre viitorul la care a visat, că Cerul își va revărsa toate darurile Sale asupra celor cu inimă pură și nevinovată. Maeștrii Magiei mi-au arătat multe viziuni ale *viitoarelor noastre*. Am spus viitor la plural, întrucât, fiind în mod natural Maeștri ai creării realității, noi avem în permanență posibilitatea de a alege.

Prima mea viziune de acest fel a sosit într-o după-amiază furtunoasă, la apusul soarelui. Iubesc acele momente de la răsărit și apus, ele reprezentând porți de trecere între lumi, comutatoare ale timpului. Stăteam pe terasa unei prietene, din reședința Bondi Beach din Sidney, în 1995 și era o după amiază furtunoasă de vară, iar vântul părea să mă lovească pe față cu degetele sale lungi. În timp ce stăteam acolo, respirând profund, ochii mei au fost ajustați curând la o stare modificată a realității - acea stare în care simți forța din spatele fiecărei respirații și știi că altceva respiră prin tine și te menține în viață.

Era ca o lentilă de mărire, care se îndepărta de mine, apoi de locul în care eram, apoi apropiindu-se pentru a cuprinde imagini ale oceanului, apoi ale planetei, ale sistemului solar, ale universului și mai departe, până când priveam printr-o gaură albă.

Instantaneu, noi am intrat într-o altă dimensiune, iar realitatea Pământului/ galaxiei a dispărut complet. Spun *noi am intrat*, deoarece am simțit ca și cum erau și alte ființe

împreună cu mine - paznicii, gazdele viziunii. Totul s-a întâmplat în câteva secunde, totuși suficient de mult pentru ca eu să înțeleg că nu există un lucru denumit realitate, că ceea ce facem și gândim pe Pământ este atât de lipsit de însemnătate în planul mai extins al lucrurilor.

În acele momente, am înțeles că singurii pentru care contează viața pe Pământ suntem noi. Este planeta noastră -iar dacă nu ne place modul în care se manifestă, atunci putem să o schimbăm. Am înțeles, de asemenea, că realitatea, așa cum o acceptăm noi, nu există, că avem capacitatea de a crea orice realitate pe care o alegem, că singura realitate adevărată era experiența Absolutului. Așa a fost - înțelegere primită și acceptată.

În acel moment am respins în mod conștient expresia: „Nu se poate face, nu fii atât de idealistă”.

În acel moment am înțeles că venise vremea să slujesc, să fiu de folos.

În acel moment am înțeles că toate încercările și necazurile, toată suferința mea, au fost proiectate pentru a mă face mai puternică, mai răbdătoare, mai dedicată și mai deschisă, pentru a provoca status quo-ul existent. În acea clipă, un Cavaler cosmic a zburat liber.

Revelațiile din viziuni sunt puternice, de aceea oamenii iubesc meditația. Ea creează pentru noi un spațiu în care să stăm, să întrebăm, să ascultăm și să fim în liniște și în comuniune cu Divinitatea.

Disponibilitatea de a lucra în tandem cu DOW-ul, după ce i-am recunoscut Prezența și Puterea înseamnă o încredere importantă în cunoașterea de sine. Doar în câmpul Său noi simțim adevărata iubire de sine. Am putea întreba „Care sine? Personalitatea noastră, ego-ul, șinele nostru Superior perfecționat - DOW-ul, șinele mamei noastre, al partenerului nostru, sau șinele copilului nostru?” în Știința Biocâmpului Dimensional avem acces și la șinele noastre multi-versale.

Pitagora ne învăța despre știința vieții, despre modul în care educația holistică este înțelegerea structurii noastre complete - fizice, emoționale, mentale și spirituale. El ne învăța despre Șinele Divin din spatele sinelui. Potrivit înțelepciunii străvechi, a ignora oricare dintre aspectele noastre înseamnă a crea un dezechilibru, iar dezechilibrul produce boală. Pentru a crea pacea și armonia pe Pământ trebuie să ne armonizăm în interior și astfel, cinci ani mai târziu, Maestrii Alchimiei mi-au predat Codul Armoniei.

De la sfârșitul anului 1999, până spre sfârșitul lui 2000 a fost un an incredibil de intens pentru mine. După șase luni de călătorii, cu o interacțiune intensă cu presa, nu petrecusem aproape deloc timp în solitudine. Extinderea sferei de activitate în noi țări a însemnat pentru mine schimbare și, în același timp, consolidare. Într-o zi, stând în meditație pentru a-mi reîncărca bateriile, am auzit cuvintele: „Armonizează. DOW armonizează-mă la toate nivelurile, acum!”

Am început să-mi simt corpul tremurând, ca și cum se desfășura o aliniere energetică, ceea ce se și întâmpla. „Toate planurile în armonie” mi-a spus o voce și pentru că mă gândeam la soțul meu și la modul în care interacționam, i-am zis DOW-ului: „Armonizează-mă pe mine și pe Jeff, ACUM (prin intermediul DOW-ului său)”.

Noi împărtășisem și comunicasem de la DOW la DOW, iar aceasta este baza de acțiune prin iubire adevărată unul pentru celălalt. Pentru unii, aceasta înseamnă obținerea unor noi niveluri de conștiință împreună cu cei pe care îi iubim, niveluri care sunt mai presus de întreaga înțelegere omenească, niveluri în care noi suntem o parte a unei minți și a unei inimi, în care noi ne simțim suficient de sensibili pentru a ne reacorda Biocâmpurile la o frecvență care ne susține reciproc.

Într-o dimineață, acum câțiva ani, stăteam în curtea mea interioară, în meditație profundă. Îmi recalibram câmpurile interioare folosind simbolul infinitului, care seamănă cu elicea unui elicopter, rotindu-se încet prin câmpurile mele și re-acordând toate structurile energetice discordante, în starea de echilibru perfect. Era o metodă simplă, de care mă bucuram conștient, pentru că întotdeauna, la final, mă simțeam mai energizată și bine acordată.

Îmi amintesc cum Soarele dansa peste picăturile de rouă care atârnavă de pe frunze, cum rețeaua păianjenului pe o ramură din apropiere strălucea în soarele dimineții, scânteind prin curcubeii fine, care păreau să-și proiecteze culorile prin fiecare picătură de apă. Dimineața se simțea vie, proaspătă și plină de speranțe.

În timp ce energia continua să se construiască peste tot în corpul meu, am devenit mai ușoară, oarecum înălțată. Pe neașteptate, am simțit un val imens de energie năpustindu-se spre vârful capului, iar corpul meu a vibrat spontan, pentru a face o ajustare; m-am simțit ca și cum îmi împărtășeam spațiul interior. A fost ca și cum o ființă a alunecat printr-o poartă de trecere dimensională, chiar în trupul meu, ca și cum acesta ar fi fost un fel de hotel cosmic.

Îmi amintesc cum mă gândeam că „așa trebuie să se simtă cei care trec printr-o experiență de walk-in?” și, imediat ce am avut acest gând, DOW-ul mi-a spus: „Nu e vorba despre o astfel de experiență, este Șinele tău viitor”. Împreună cu aceste cuvinte a apărut amintirea unui program de acum doi ani, în care i-am cerut DOW-ului „să reunească toate darurile și talentele din toate viețile, de care aveam nevoie pentru a-mi desfășura activitatea în prezent”.

În timp ce DOW-ul a realizat instantaneu acest lucru, mie mi-a luat timp să-mi perfecționez corpul pentru a armoniza frecvențele cu această nouă versiune a mea. De asemenea, a trebuit să fiu capabilă să accept transmisiunea care avea loc într-un mod care să evite orice ardere a câmpurilor mele. Meridianele trebuiau ajustate.

DOW-ul este cel mai puternic agent de reglare, instruc-

tor, supraveghetor, îndrumător, mentor și administrator pe care îl avem. Ajustarea la rolul de gazdă pentru acest călător cosmic a fost un lucru cel puțin interesant, iar eu am învățat intuitiv, cât de mult am putut. Am înțeles că din această instruire s-a format o ființă compozită, care a luat ceea ce era mai bun de la mine din toate timpurile, culminând într-o viață pe care o trăiam simultan în viitor. Viața mea de Comandant al Federației Intergalactice a Lumilor a fost accesată printr-o poartă de trecere dimensională care permitea acestui sine să trăiască acum înapoi în timp.

În meditație, mi-am văzut șinele viitor, acoperit cu un veșmânt similar cu uniforme strâmte ale

Comandamentului Flotei Stelare. Am văzut că aveam părul lung și roșu ca arama, ochi verzi de pisică, pielea deschisă la culoare și trăsături foarte rafinate. Eram înaltă și grațioasă și degajam siguranță de sine. Auzeam permanent numele Optlan -Comandantul Optlan*.

Ajustarea în interior la Prezența altei ființe necesită flexibilitate, umor și inteligență. Diferită de Guinevere, care a venit doar într-o scurtă călătorie, Optlan venise pentru o ședere permanentă - douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, șapte zile pe săptămână. Puternică și hotărâtă, curiozitatea ei ne-a amuzat pe toți. În următoarele câteva zile m-am obișnuit cu sentimentul de a-mi împărți câmpul, pentru că deschizându-se poarta interioară înspre viitor, o altă persoană a intrat în scenă.

Curând după descărcarea sinelui viitor, am început împreună cu Merlin instruirea în Știința Biocâmpului, care încorporează principii futuriste, cum ar fi extinderea câmpului rugăciunii, despre care discută James Redfield în cartea sa *Secretele Shambalei*. Primul pas al instruirii a început cu ani în urmă prin a-linierea liberului meu arbitru la Voința

Divină și la Planul Paradisului. Aceasta a implicat renunțarea la programele personale, care ne permite să avem o dorință sinceră de a sluji.

Faptul de a fi măritată și, în același timp, de a juca rolul gazdei pentru personalități multiple, mi-au creat situații amuzante și, în același timp, provocatoare, motiv pentru care soțul meu a învățat de-a lungul anilor să verifice, pentru a vedea cine este în interior. Optlan are tendința de a domina în timpul zilei de lucru, îndrumându-mă permanent din viitorul din care a sosit; întotdeauna este dispusă să-mi pună la dispoziție tehnici simple pentru a reuși.

În această lume viitoare nu există ură, violență, sau război, nu există foamete, mânie, sau lipsă. Toate ființele au hrana adecvată, cea mai mare parte au ales să fie hrăniți de către DOW, iar mesele festive, așa cum le cunoaștem astăzi, sunt rare. Viața socială are loc în lipsa hranei, întrucât am învățat să ne hrănim în alte moduri. Cu toții avem locuințe corespunzătoare și o educație holistică, lucrând pentru binele întregului. Mulți dintre noi trăiesc pe stații spațiale și cu toții sunt conștienți de rudele lor galactice, deoarece călătoriile în spațiu sunt lucruri obișnuite.

Optlan a intrat cu energia lipsei nonsensului și cu încredere deplină. Atitudinea ei „noi creăm propriile noastre realități, deci să mergem înainte, să continuăm” a fost inițial copleșitoare. Ea are tendința să-i amintească lui Jeff de persoana care era atunci când juca rolul căpitanului în industrie, un rol din care s-a retras. În aceste zile este mai mult ca un lama tibetan, foarte blând, smerit și totuși dinamic, fără agre-siunea atât de familiară lumii afacerilor.

După ce ne invităm DOW-ul să deschidă porțile de trecere dimensională și trăim o viață care ne sensibilizează la canalele planelor interioare, noi devenim acordați la limbajele luminii. Aici, telepatia, clarvederea și intuiția sunt cele care ne îndrumă. Oamenii vin adeseori la mine și îmi spun:

„Citește ce este în mintea mea”, fără să realizeze că nu dorim să ne acordăm la undele mentale ale maselor, pentru că rareori acest lucru ne aduce bucurie. Instruirea telepatică cu Maeștrii Alchimiei necesită ca noi să fim selectivi și să ne protejăm de mințile celorlalți.

Cel mai puternic și totuși simplu ajutor pe care îl putem da, este să invităm DOW-ul să radieze prin noi înspre lume, iar pentru asta avem nevoie doar de intenție. Totuși, deși este interesant să lucrăm cu

canalele deschise, există momente în care este necesar să afișăm semnalul cosmic „Ocupat, întoarceți-vă meri târziu”.

Au existat numeroase momente când făceam dragoste cu soțul meu, în care am primit pe neașteptate o transmisiune telepatică de la Maeștrii Alchimiei. Deoarece telepatia prin Rețeaua Cosmică Nirvana este atât de seducătoare emoțional, e ușor să te pierzi în ea și să uiți unde te afli și ce faci. Toate acestea pot fi deconcertante pentru partenerul nostru. De atunci, am învățat să-mi creez în pat un Biocâmp care păstrează transmisiunile în ciber spațiu, la fel ca mesajele prin e-mail - și le retransmite atunci când sunt liberă.

În timp ce telepatia este în mod cert folositoare, există încă multe lucruri pe care trebuie să le învățăm despre ea, cum ar fi concentrarea, respectul pentru toate părțile, ecra-narea gândurilor, selectivitatea informației și a canalelor din care primim informațiile, plus beneficiile folosirii rețelelor de interceptare, pentru a devia și redirecționa atenția inutilă.

Știința Biocâmpului se bazează pe toate cele șapte simțuri ale noastre.

Maeștrii arcturieni m-au instruit timp de patru ani în Știința Luminii Superioare, din care a apărut Optlan. Momentul în care Merlin mi-a prezentat-o pe Optlan a fost un salt cu adevărat important pentru mine, deoarece mi-a adus cunoașterea ei despre diferitele tipuri de Biocâmpuri. Avea să înceapă o nouă fază, care a durat ani de zile, deoarece fusese reve-

lată în așa fel încât puteam să o înțeleg. În acea perioadă petreceam mult timp pe drum, călătorind spre Europa de două ori pe an pentru a pune bazele Paradisului, o rețea stabilizatoare, construită pentru a susține armonizarea lumii noastre.

Codurile Paradisului mi-au fost date de către Maeștrii Alchimiei Divine de-a lungul anului 2000, ca o completare la Rețeta 2000> și la Programul unui mod de viață plin de împliniri, deoarece, în timp ce modul de viață ne va reacor-da Biocâmpurile, Codurile ne vor acorda la canalele potrivite. Era momentul pentru programul Un Unic Popor trăind în Armonie pe o Unică Planetă - U.P.A.U.P - să se transforme în realitate.

„Imaginează-ți”, m-a întrebat Merlin când a început să-mi arate Codurile, „cum ar fi ca atunci când te întâlnești cu cineva, să începi să comunici de la cel mai pur nivel al inimii-mintii?”

Mi-a plăcut ceea ce mi-am imaginat.

„Imaginează-ți”, a continuat el. „Imaginează-ți că dacă spui de trei ori: „Compatibilitate DOW”, DOW-ul tău și al lor vor accepta această invitație?”

„Adică să încep comunicarea de la cel mai înalt nivel?”, am clarificat eu.

„Exact!”, a spus magul, iar eu mi-l imaginam cum zâmbea așa ca pentru el, știind că voi înțelege. Am început să-mi imaginez fiecare persoană înclinându-se în fața unei alte persoane și zâmbind în timp ce afirmau telepatic: „Compatibilitate DOW!”, așa cum ar fi o formulă interioară de salut și că făceau aceasta la fiecare întâlnire, invitând să aibă loc comunicarea reală.

Alegerea armoniei este o necesitate pentru o evoluție pozitivă. Cu conflictele din Orientul Mijlociu și din Irlanda Și cu lupta continuă din Tibet, există încă mult de lucru în

planul interior și în cel exterior. Forța brută și cuceririle m fac parte din lumea noastră viitoare și nici nu

există loc pentru conștiința victimei. Respectul și cinstirea întregii vieți sunt cărămizile necesare și nimeni nu-și demonstrează compasiunea mai mult decât Dalai Lama.

Îmi place povestirea despre cum a fost descoperit Dalai Lama. Multe semne și viziuni au venit la Regent, care i-au condus să-l descopere pe Dalai Lama în satul său din Tibet. Aceasta s-a întâmplat în momentul în care băiatul de doi ani s-a urcat în brațele lamașului deghizat, a apucat rosa-riul care i-a aparținut în ultima reîncarnare și a spus: „Este al meu. Aș putea să-l am, te rog?", apoi a trecut cu succes prin toate testele, alegându-și toate obiectele care îi aparținuseră în viața anterioară. Având din naștere semnul cochiliei unei scoici, semnul tradițional asociat cu Dalai Lama, el putea vorbi dialectul din Lhasa, deși nu se vorbea în casă. La sosirea sa la Lhasa, băiețelul a insistat că o anumită cutie care nu fusese desfăcută conținea dinții lui și, verificând, s-au descoperit dinții ultimului Dalai Lama depozitați acolo.

Cartea tibetană a morții descrie pe legendarul Maestru indian tantric Padmasambhava - cunoscut și ca Guru Rinpoche - căruia i se atribuie introducerea budismului în Tibet, la mijlocul secolului al optulea. Născut pe la 563 înainte de Christos, se spune că în jurul vârstei de 40 de ani, Buddha și-a atins iluminarea în timp ce ședea sub un curmal sacru, în momentul cu Lună plină din luna mai.

Buddha înseamnă „cel care este treaz”. El spunea că „nemurirea poate fi obținută doar prin acte permanente de bu-nătate, prietenie, iar perfecțiunea este realizată prin compasiune și acte caritabile”. Acum, fiind unul dintre Maeștrii Magiei, învățăturile lui Buddha influențează milioane de oameni și sunt transmise de către Dalai Lama, care se spune că este ultimul din descendența de Maeștri care a venit în această formă Știința pe care ne bazăm:

Dacă doriți să armonizați o relație în care există neînțelegeri, atunci, având această problemă în minte, încantați de trei ori: „DOW, armonizează acum. DOW armonizează acum. DOW, armonizează acum”. Este un program extraordinar pentru toate situațiile în care nu ne simțim bine în prezența celorlalți.

„Codul Armoniei*” este folosit atunci când știm că suntem pe punctul de a intra, sau am intrat într-o situație în care simțim conflict. Poate fi orice, de la sentimentul că suntem bolnavi, până la o situație de familie în care au loc certuri tot timpul, din cauza personalităților implicate și a problemelor nerezolvate. Acest Cod acordă DOW-ului permisiunea de a armoniza orice situație discordantă, pentru binele cel mai înalt al tuturor, iar atunci când este spus de trei ori pune în mișcare un lanț particular de evenimente.

Da, este adevărat că putem să ne angrenăm în ani de zile de psihoanaliză și prelucrare, pentru a rafina și elimina comportamentele care ne limitează. Terapia este o formă prețuită și valabilă de înțelegere a sinelui și a celorlalți, totuși, pentru cei care au descoperit, au experimentat DOW-ul și sunt aliniați la El, acceptarea unor principii fundamentale și aplicarea programelor specifice vor grăbi cu grație procesul nostru de evoluție. Pentru mine, cea mai bună terapie este meditația, comunicarea completă și acceptarea unui mod de viață holistic.

Metafizicienii acceptă premisa că suntem scânteii individuale ale Divinității, degetele lui Dumnezeu, că suntem în formă fizică doar pentru ca Divinitatea să se experimenteze pe Ea însăși în mai multe dimensiuni temporale simultan.

A cere compatibilitate DOW atunci când ne întâlnim pentru prima oară este o normă cosmică de comportament.

În momentul în care spunem în gând „Compatibilitate DOW” intenția din spatele formulei este ca întreaga comunicare și relație să înceapă de la nivelul perfect al Șinelor noastre Divine.

Codurile funcționează deoarece ele se bazează pe principiile următoare: DOW-ul este atotputernic, gândurile creează într-adevăr realitatea și corpul este capabil de schimbări uimitoare. De exemplu, cercetarea care s-a făcut pe oameni cu tulburări legate de personalități multiple, a arătat că, la un moment dat, ochii unei persoane pot fi albaștri, iar în momentul următor se pot transforma în căprui, atunci când intră în scenă o nouă mască - aceasta fiind o manifestare fizică instantanee a unei modificări. Imaginați-vă schimbarea care poate avea loc, atunci când ne invităm masca Divină să se manifeste deplin prin sistemul nostru!

În Știința Biocâmpului, DOW-ul este programatorul șef al computerului care administrează fără efort organismul nostru complex format dintr-un trilion de celule și este capabil să funcționeze fără interferențe; tot ceea ce trebuie să facem este să-i furnizăm instrucțiuni pentru re-programare, iar bio-computerul va începe să refacă legăturile din harta neurală a creierului nostru.

Apoi, putem începe adevărata muncă.

SCUTUL VRĂJITORULUI Magia lui Merlin

*După ce am început un mod de viață rafinat
și se toarce o rețea ca o pânză de păianjen,
ne putem relaxa și distra.*

Se știe că viața la hotel își are limitele sale, însă limitele pot fi, din fericire, extinse. Întotdeauna m-a preocupat punerea la încercare a acestor limite. Viața la drum îi arată călătorului lumea nelimitată a prezentului, iar acesta a fost primul dar adevărat pe care mi l-au adus călătoriile regulate.

Am străbătut și explorat multe orașe și sate, iar, acum stăteam în fața unei mări de fețe deschise spre destinul vieții, acel sentiment nedefinibil al sorții. Prin 1996, invitația Maeștrilor Alchimiei mi-a pecetluit soarta, iar destinul m-a purtat prin lumile curioșilor și a celor îndurați. Cu trecerea lunilor, am început să ne simțim ca niște nomazi, ca și cum, nea-vând o locuință fixă, mergeam mai departe.

După procedeul de 21 de zile, pentru mine viața a devenit extremă. Aveam experiențe extreme ale iubirii - atât divină, cât și romantică, deoarece eu și Jeff ne reobișnuisem cu noile noastre individualități. Eliberați din închisorile noastre, trebuia să o luăm de la început, deoarece dacă nu

lăsam trecutul în urmă, deși ne-a folosit, ar fi fost prea represiv. În schimb, am ales să fim oameni noi, orientați spre noi începuturi, mai maturi și simțindu-ne cu siguranță mai înțelepți. După o acordare atât de intensă pe care mi-a oferit-o procesul de 21 de zile, simțurile mele au început să opereze 'a extreme, simțind fiecare miros, fiecare murmur al câmpu-

iilor. Știam că dacă nu învățam controlul câmpului, rareori îmi voi părăsi sanctuarul. Astfel, Biocâmpurile și modul în care le pot armoniza au devenit noua mea preocupare, deoarece procesul de 21 de zile mi-a adus un nou model de înțelegere a lumii. Să fii capabil să exiști ca un lotus în lume, cu rădăcinile ancorate în mâl, sau maya - planul iluziei - reprezintă un țel prețios al practicii spirituale orientale.

Atunci când am descoperit că deținem în corpul nostru de lumină un biosistem de autosusținere, care va răspunde la comenzile stabilite, am fost fascinată. Am mers mai departe cu experimentarea fizică și am continuat să îmi extind limitele, pe măsură ce îmi adaptam Biocâmpurile la viață.

După ce m-am învelit într-un scut țesut din Iubire Divină, înțelepciune Divină și Putere Divină, mi-am petrecut timpul făcând acordări ale câmpului și jucându-mă cu codurile de programare pentru a obține o anumită perspectivă.

În timpul celor șase luni de solitudine de după proces, Maeștrii Alchimiei Divine îmi spuneau adeseori: „Bucură-te de această perioadă, în curând vei fi foarte ocupată”. Noua mea provocare a apărut sub forma instruirii pe scena lumii. Inițierea de 21 de zile a deschis cutia Pandorei, întrucât atât eu, cât și familia și prietenii a trebuit să ne adaptăm.

~~*

„Mamă, știi că trebuie să mergem la dineul de la școală?”

„Da?”, i-am răspuns fiicei celei mici care absolvea școala.

„Ei bine”, mi-a zis ea, încercându-mă, „poți să-ți amintești, te rog, că este seara mea?”

„Ce vrei să spui? Știu că e seara ta.”

„Este un dineu, mamă, și tu nu mănânci, iar cineva te va întreba de ce nu mănânci. Probabil că le vei spune că nu ai nevoie de hrană și apoi ei vor fi uimiți și vor întreba de ce și până când îți vei da seama, vei fi în centrul atenției. Voiam doar să-ți reamintesc că este seara mea.”

„Dar, eu nu vreau să mănânc ...”

„Știam că vei zice asta, deci am un plan.”

„Care este planul?", am întrebat amuzată, pentru că întotdeauna fusese isteată.

„Ei bine, deoarece este bufet rece, poți lua o farfurie cu puțină mâncare, te poți așeza împreună cu ceilalți, poți să tai și să amesteci puțin ce ai acolo și nimeni nu-și va da seama."

Așa am făcut și avea dreptate. La sfârșitul mesei, cineva a observat: „Nu ai mâncat prea mult".

„Știu", am răspuns. „Întotdeauna mănânc ușor*"

Există momente în care nu este potrivit să atragi atenția asupra ta. În acea perioadă eram în centrul atenției, iar presei i-ar fi plăcut să o vadă pe „mancătoarea de lumină" prinsă cu mâncare în mână. Am luat hotărârea, mai demult, să nu mă las lovită în acest fel, deoarece a trăi cu lumină este o chestiune personală. Starea de bigu este una în care putem intra sau din care putem ieși ușor, iar singurele persoane cărora trebuie să le dovedim ceva suntem noi înșine.

Deși nu am exprimat-o în atât de multe cuvinte, am simțit că întotdeauna că mi-am dorit echilibrul familiei noastre, a sinelui și a pasiunilor, să fiu suficient de sensibilă pentru a aprecia lumea, fără să fiu zdrobită de ea și să pot trăi în lume și să absorb doar ceea ce îmi trebuie, având un sistem perfect de bio-feedback. Aceste dorințe m-au condus înspre o lume viitoare, care acum este susținută de mulți. De aici am descoperit Știința Biocâmpului aparținând lui Optlan și am început să mă antrenez zilnic. În fiecare după-amiază ne întâlnim în sala de gimnastică pentru a dansa și pentru a învăța despre câmp și despre tehnicile de acordare.

Privind în urmă, sunt recunoscătoare pentru formula pe care mi-a dat-o Merlin pentru a-mi prezenta un alt nivel al puterii, cel destinat să traverseze granițele timpului și să preia în câmpul meu tot ceea ce îmi era necesar pentru a mă bucura de o viață reușită. Fuziunea cu șinele meu viitor a fost extraordinară. Succesul se măsoară în foarte multe moduri, în funcție de dorințele noastre. Totuși, nu ne putem referi doar la succesul individual, deoarece niciodată nu am fost singuri, iar de la sosirea noilor tehnologii, familia globală și sănătatea Biocâmpului său se conturează mai vast.

Într-o zi, în timpul meditației, Optlan mi-a zis:

„Imaginează-ți o pânză strălucitoare de păianjen învăluind planeta, ca o plasă aurie de pescar. Imaginează-ți că această rețea pulsează ca un oraș de lumină, impregnând planeta cu o frecvență favorabilă creației."

Am văzut-o cu mintea.

„Imaginează-ți că scanezi această rețea și descoperi locuri în care Radianța luminii s-a intensificat, sau locuri în care lumina iriază o culoare maronie, întunecoasă, în care toți oamenii care se apropie se impregnează cu un sentiment de tristețe și durere".

„Imaginează-ți fiecare ființă, toate cele peste 6 miliarde de oameni, ca vortexuri automate de energie, conduse de un administrator de sistem, programate să-L cunoască pe Dumnezeu cu adevărat, care sunt după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Imaginează-ți că această rețea a fost programată să se auto-susțină și poate atrage înspre Ea o putere nelimitată. Imaginează-ți că această putere este baza întregii schimbări creative, deoarece Ea este esența, miezul Creatorului însuși. Imaginează-ți această rețea ca un cocon în jurul Pământului".

Într-o zi, când m-am aventurat afară, m-am trezit absorbind frecvențe care îmi păreau străine, pe care preferam să nu le fi atras. De asemenea, am experimentat niveluri extreme ale sensibilității care mi-au făcut viața dificilă. Dacă cineva strănuta, părea ca un pericol în câmpul meu și mă dăreama cu o

răceală care izbucnea din mine ca un vulcan.

Mai târziu, în meditație, Merlin mi-a dăruit puternicul Scut al Vrajitorului, un mecanism al viitorului care modifica impactul cu un alt biocâmp. Scutul este un câmp selectiv, ca re ne permite să ne reacordăm după dorință, pentru a ne modifica realitățile și a descoperi imagini uimitoare.

Create prin folosirea Științei fundamentale a Biocâm-pului, Bio-Scuturile sunt utilizate pentru a ne intensifica și a ne îmbogăți viețile. Ca un cocon de lumină în jurul nostru, el îl oglindește pe cel pe care l-am văzut împreună cu Optlan, care există acum în jurul Pământului. Format din aceeași substanță, el are aceleași puncte slabe și aceleași provocări care vin din interior și din exterior, deoarece atât Gaia, cât și corpul nostru sunt organisme vii aflate în interconexiune.

Merlin m-a învățat că razele de lumină pot fi decodificate și că aceasta se întâmplă natural prin absorbție și prin legea asimilării. El mi-a arătat, de asemenea, cum prin sistemul denumit „Armonizarea Biocâmpului” lumile pot fi re-definite rapid, pentru a pune capăt durerii, suferinței și fricii.

Merlin m-a instruit în legătură cu puterea cuvintelor și a modului de folosire a Științei Biocâmpului pentru testarea vrăjilor alchimice. În același timp cu deschiderea porților interioare, au fost țesute noi lumi, mai acordate la frecvența Paradisului. „La nivel Personal și Global”, mi-a revelat el, „câmpurile pot fi fixate pentru ambele cazuri.” Și astfel, noi le-am restabilit din nou, instruind îngerii să le impregneze cu programele perfecte. Mai târziu, Maeștrii au fost cei care m-au chemat, transportându-se prin planul interior pentru a comunica cu cei deschiși spre Planul Paradisului. În noul mileniu, milioane de oameni au fost acordați și sunt în legătură permanentă cu Rețeaua Cosmică Nirvana, conectați și dispuși să primească semnalele Paradisului.

Călătoria m-a pus în legătură cu foarte mulți oameni sensibili, care se consideră prea fragili pentru a trăi în lumea zilelor noastre, oameni cu porțile interioare deschise, care Pot simți și intui prea multe, care adeseori sunt brutalizați Prin expunerea la o lume insensibilă. Adoptarea Bio-Scutu-lui ne permite selectivitatea vibrațiilor, fiind un instrument de bază al Științei Biocâmpului.

Este adevărat că am ales să trăiesc într-o lume a propriei mele creații, călătorind pretutindeni pe glob, pentru a fi cu aceia care au ales o viziune mai plină de compasiune. Răspunsul la chemarea interioară ne aduce o viață distractivă și favorabilă, totuși adevărata minune a călătoriilor este să poți fi martor la modul în care cei care au bătut la poarta raiului, au găsit-o deschisă și au intrat.

Am ajuns destul de departe în cercetarea noastră, însă nu chiar atât de departe încât să facem o legătură între toate lumile. A învăța să accesăm Puterea DOW, învățarea limbajului și a modului în care funcționează, descoperirea profunzimilor, amploarei și extazului Său a fost un exercițiu care mi-a luat mult timp. Prinși în jocul supraviețuirii, puțini dintre noi și-au permis luxul de a dedica timp pentru acest lucru. Doar India promovează absența timpului, tratând viața metafizic, ca un ciclu natural ce trebuie îmbrățișat ca un adevăr foarte necesar.

În sprijinul Științei Biocâmpului, Brian Green scria în cartea sa, *Universul Elegant*, că: „Teoria Superstringului* sugerează că materia este formată din particule vibratorii, rezonând la frecvențe care le permit exprimarea lor în particule de materie. La fel cum modelele vibratorii diferite ale coardelor viorii dau naștere diferitelor note muzicale, modelele vibratorii diferite ale coardelor fundamentale dau naștere

la diferite substanțe și la schimbări de forță. Dintr-o dată, nu mai există particule fundamentale, doar muzica coardelor ce vibrează. Muzica raiului - se pare că poezii au avut dreptate".

Acesta este scutul magic al lui Merlin, care ne face să avem o învelitoare energetică care ne poartă înapoi spre muzică și spre frecvența Divină a vieții. Scutul a fost cel care mi-a permis să fac față la mania presei și să rămân puternică, deoarece, cu cât Biocâmpul este mai pur, cu atât mai puternic este scutul nostru. Dovezi ale puterii acestui Bio-Scut mi-au fost date la Paris, atunci când, în 1999, am întâlnit un șaman care trăia liniștit într-un mic apartament din oraș. În timp ce eu mă așezam pe scaun, el a tras jaluzelele, filtrând lumina, până când putea vedea ceea ce majoritatea dintre noi nu putem vedea. Scanându-mi Biocâmpul, el a exclamat:

„Există un freamăt în câmpul tău. Nu sunt sigur ce este ... Ei, draga mea, ești mumificată! Ce ți s-a întâmplat?"

„Te referi la scutul meu. El filtrează toată *zgura* și este hotelul meu cosmic atunci când călătoresc, spațiul meu sacru". Am zâmbit, pentru că scutul îmi folosea și îmi permitea să intru în spațiile de luptă și să ies nevătămată.

„Arată ca o pânză fină de păianjen țesută peste tot în câmpul tău ..." a murmurat ca pentru el. „Nu am mai văzut așa ceva până acum. Este puternică, totuși fină ca o pânză de păianjen".

Fiind tipul de yoghin, cu o înclinație spre călătorii periculoase, tânărul șaman părea ca un prieten. Călătoria regulat spre regiunea fluviului Amazon și făcea parte dintr-un grup de terapeuți și medici care îi ajutau pe tinerii dependenți de heroină să renunțe la dependența lor. Ei erau găzduiți în junglă o săptămână, timp în care stăteau singuri într-o colibă. În fiecare zi, la apusul soarelui, apăreau pe podeaua lor porții de apă, pâine și fructe, împreună cu doza prescrisă dintr-o plantă cu un efect puternic, care le oferea viziune interioară. În timpul zilei ei posteau și lăsau planta să-i poarte adânc în grota sufletului lor, revelându-le spații sacre, care îi conduceau înspre locuri luminoase. Fiind transformați de ceea ce văzuseră, 80% dintre ei se întorceau în orașele lor, cu puterea noilor aripi de oțel. Rata succesului era senzațională.

Nu toți șamanii au ales să danseze cu Pan, sau să bea cu Devele din izvoarele desfătărilor planului interior, însă, pentru cei care au făcut-o, Biocâmpurile intrau în extaz pe măsură ce ei deschideau porțile puternicului plan interior.

Merlin a fost cel care a început să mă învețe în continuare despre jocul Alchimiei Divine, spunându-mi: „Pentru a te acorda la zona magiei, comandă cu smerenie: *Cer acum Universului să se rearanjeze prin toate câmpurile mele, la toate nivelurile, astfel încât să-mi pot juca perfect rolul în Planul Paradisului*'.

Și astfel, am început împreună să lucrăm la un alt nivel al ajustărilor Biocâmpului, iar viața lui Jeff și a mea a devenit un experiment gigantic. Inițial, am învățat să ne acordăm pe noi înșine folosind alegerea unui mod de viață. De treizeci de ani noi ne-am rezervat timp pentru meditație și exerciții, pentru perioade de solitudine și tăcere, pentru folosirea mantre-lor și a sunetului. Renunțând la început la carne, am devenit vegetariană, până când am accesat suficientă Putere DOW pentru a trăi cu lumina Sa. Amândoi am început activitatea în planul interior în același timp, și, având capitole din viața noastră de încheiat, dansul poveștii de dragoste ne-a chemat.

Conexiunea minte-corp a fost studiată mult timp de către Deepak Chopra, pe care l-am întâlnit pentru prima oară la Dusseldorf, Germania, în 1998, atunci când amândoi fusesem programați să participăm la același documentar. Cercetarea sa în domeniul activităților potențiale ale mecanismelor noastre formate din 6,3 miliarde de celule au fost benefice pentru foarte mulți oameni.

Am călătorit împreună cu o echipă germană independentă de filmare, în care toți aplicau arta holistică a Chi-ului. Stăteam într-un fotoliu, la micul dejun; savuram ceaiul meu fierbinte, când un grup de oameni a intrat în viteză. În spatele lor a intrat Deepak. Am stat și am privit, știind că aveam să ne întâlnim curând, interviul meu fiind primul. Înainte de a intra la gimnastică, producătorul ne-a făcut cunoștință și ne-am salutat scurt. Organizatorul călătoriei sale îi făcea semn spre ușă, totuși el nu părea să dorească să plece.

„De cât timp nu mânânci?“, m-a întrebat. „De 4-5 ani?“

„Mai ciugulesc din când în când și îmi place ceaiul. Sunt liberă să aleg ceea ce-mi place“. Am zâmbit în timp ce beam ceaiul.

„Fascinant! Absolut fascinant!“, mi-a răspuns, cu o sclipire metafizică în ochi.

Am mai discutat câteva minute înainte să fiu condusă spre grădină pentru a începe. În soarele cald de dimineață, am stat de vorbă cu o femeie deschisă, dornică să împărtășească cercetarea noastră în emisiunea ei. În dimineața următoare, m-am așezat la micul dejun în spatele lui Deepak, deoarece nu doream să-i deranjez câmpul social. La masă se afla echipa lui, erau și fețe noi, iar în momentul în care m-am așezat, fără să știe că eram acolo, el a zis:

„Voi știți cât de multă rezistență am întâmpinat la activitatea mea de-a lungul anilor, dar acum nu mai accept! De abia aștept să răspund la criticile colegilor mei medici, po-vestindu-le despre femeia pe care am cunoscut-o aici ieri. Trăiește de ani de zile fără mâncare!“, a zis el, făcând o pauză pentru a observa reacțiile lor. „Afirmațiile ei fac ca activitatea mea să pară firească“. În timp ce zâmbeam discret, cineva i-a atras atenția că eram acolo și, cu un zâmbet blând, s-a întors spre mine exclamând: „Este chiar aici!“

Știința pe care ne bazăm:

Principalul avantaj al creării și activării Bio-Scutului este că el îi permite unei persoane sensibile să trăiască într-o lume mai densă și să absoarbă doar ceea ce dorește. Un cocon de lumină violetă, scutul este ca un hotel cosmic, ce ne adăpostește de frecvențele disonante emise de haosul vieții.

Întrucât un Bio-Scut bine acordat este programat să emită mesaje clare către univers, referitoare la ceea ce ne este necesar în viață, el ne permite să ne relaxăm și să fim în prezent, în loc să trăim tot timpul concentrați ori pe trecut, ori pe viitor.

**MINTEA UNIVERSALĂ -
PROGRAME ȘI RUGĂCIUNI
Zarathustra și Cari Jung**

*Oamenii sunt instruiți să dea ascultare,
atunci când se află în raza slujirii lui Dumnezeu,*

Ne concentrăm pe acordare în momentul în care ne rugăm.

Berlin, Germania 2001. Se spune că istoria este rescrisă pentru a reflecta cauzele conducătorilor și modul în care doresc să fie înfățișați, însă, indiferent care ar fi detaliile, omenirea a uitat să meargă pe calea istorică din care să poată învăța, iar nicăieri nu este și mai evident acest lucru ca în orașul Berlin.

Multe grupuri au început cercetările legate de modul în care ne putem acorda armonios câmpurile, inclusiv grupurile care fac meditație transcendențială. Maharishi crede că, în cazul în care doar un mic procent de oameni meditează cu adevărat asupra păcii și armoniei lumii, atunci energia lor combinată va fi suficientă pentru a o obține. Noi știm, de asemenea, că cifra recomandată de el este șapte mii de oameni perfect acordați, cu Biocâmpuri strălucitoare, care să fie uniți și coordonați când este necesar.

Un număr de șapte mii, doar de atât avem nevoie. Șapte mii de oameni acordați la frecvența de opt hertzi, acest număr magic care permite spiritului și materiei să fuzioneze, care poate trece prin granițele timpului.

În timp ce participam la conferința din Berlin, lucram cu carismaticul Ananda, metafizicianul norvegian care a testat frecvențele pentru a o descoperi pe cea care ar lega armonios lumile „Opt hertzi este frecvența bătailor inimii planetei și opt Hz este frecvența undelor alfa ale creierului, în care cele două emisfere ale creierului nostru sunt perfect sincronizate. Această frecvență trezește cele 90% din creier care nu sunt folosite în mod normal”, a zis el publicului fascinat de prezentarea sa. Eu eram fascinată mai mult de natura sa grațioasă și ambidextră.

Unul dintre cele mai puternice daruri pe care le primim atunci când ne petrecem viața alături de Maeștrii Alchimiei Divine este necesitatea de a fi concentrat în fiecare moment prezent, deoarece, a trăi ori în trecut, ori în viitor îți slăbește puterile. Viața de hotel îngustează câmpul posibilităților, oferind puține alternative pentru distracție, în special pentru cei care preferă să doarmă foarte puțin. Timpul petrecut în tăcere este la fel de prețios ca și întâlnirea cu alți călători, oameni care se află în calea ta.

Stând la fereastra hotelului am privit înspre grădină, iar ceva din lumina de după-amiază îmi amintea de dealurile de lângă Grasse, din Franța. Îmi place centrul Parisului, îmi place Montmartre și străzile înguste care își croiesc drumul alene spre Catedrală. Îmi place să stau pe trepte și să privesc actorii de pantomimă și cei de pe stradă cum îi distrează pe turiști. Îmi place calea pe care și-o creează Soarele prin breșele norilor de joasă altitudine, pentru ca ulterior să ne trimită raze de nuanțe roz, pe măsură ce se fixează pe orizontul confuz care îmbracă orașul cu o culoare eternă.

La Paris, în 1998 un bărbat s-a apropiat de mine la finalul unui seminar de dimineață, exact atunci când grupul făcea o pauză de prânz.

„Ai auzit de un călugăr din secolul al cincisprezecelea numit.....?”, m-a întrebat el. De atunci am uitat numele

călugărului, „Nu”, i-am răspuns. „De ce?”

„Ei bine, discursul pe care l-ai avut de dimineață a fost practic, cuvânt cu cuvânt ceea ce a spus el la o slujbă în vremea aceea!”, a exclamat el cu uimire.

„Este un lucru obișnuit”, i-am răspuns firesc, „noi ne conectăm la Mintea Universală. Ni se întâmplă tuturor din când în când.”

Și chiar așa este. Adeseori întâlnesc oameni care primesc exact aceleași instrucțiuni și informații pe care le primesc și eu prin Rețeaua Cosmică Nirvana. Selectivitatea reprezintă o capacitate ce trebuie dezvoltată atunci când canalul este deschis. Aceasta este capacitatea de a lăsa să intre doar informații care sunt relevante pentru activitatea noastră de aici, deoarece deschiderea canalelor cosmice poate conduce la o supra-încărcare cu informații, care ne poate deturna complet din drum.

În zilele mele de început în comunicarea telepatică, Merlin m-a îndrumat să așez o rețea de recepție

în jurul Bio-câmpului meu, astfel încât să pot absorbi doar ceea ce era relevant și necesar. Acest lucru a fost de neprețuit pentru mine, în mod special de când am început să trăiesc cu lumină, pentru că, a fi un yoghin într-un oraș înseamnă că sensibilitatea noastră poate fi puternic lovită de către *cei* mai agresivi, care sunt mai puțin concentrați pe materializarea idealurilor superioare ale vieții. Pentru a reuși să trăim înăuntrul lumii devine foarte important să putem absorbi ceea ce dorim, iar programarea câmpurilor noastre energetice reprezintă un instrument puternic.

Îmi amintesc în urmă cu câțiva ani programarea repetitivă prin folosirea celor mai noi afirmații și dorința de a-rni modifica câmpurile realității. După douăzeci de minute de incantare, am auzit o voce care mi-a spus: „Tu crezi că noi suntem proști?” Apoi s-a lăsat un moment de liniște.

„Te-am auzit ieri și te-am auzit cu o zi înainte, și mai înainte”. În acel moment am înțeles cât de profundă era lipsa mea de încredere în faptul că noi avem puterea de a manifesta instantaneu, dacă alegem să avem suficientă credință.

Indiferent dacă suntem conștienți sau nu, Universul ne răspunde ca unor organisme care gândesc, simt, vorbesc și acționează, formate dintr-o structură moleculară densă și, prin urmare, viața noastră operează printr-un sistem de bio-feedback.

Dr. Deepak Chopra afirmă că există șapte niveluri de subtilitate, care sunt cele șapte niveluri ale capacității de înțelegere a creierului nostru. El spune că Dumnezeu poate fi cunoscut la toate aceste niveluri diferite și că nivelul cel mai înalt este unirea noastră cu Dumnezeu. Prin scrierile sale, Deepak acordă un cadru intelectual experienței Divinității, astfel încât mințile occidentale să poată înțelege mai ușor numeroasele experiențe pe care le avem.

Știința a făcut salturi uriașe în domeniul înțelegerii lucrurilor care controlează viața omului. Spre sfârșitul anului 2000, am avut plăcerea să-l cunoaștem pe Dr. Bruce Lipton, un microbiolog care a avut o trezire cutremurătoare prin anii 1980.

„Știi că până în 1986 am fost omul de știință cel mai lipsit de spiritualitate pe care ți l-ai fi putut imagina? Pentru mine știința era suverană. Nu eram deschis spre nici un lucru, decât dacă putea fi dovedit științific”.

„Ce s-a întâmplat?”, a întrebat soțul meu în timp ce ședeam și ne beam ceaiul la Walnut Street Cafe din Santa Cruz. Eram din nou în turneu, împărțășind Rețeta 2000> - soluția Maeștrilor Alchimiei Divine pentru încheierea întregii suferințe globale.

„Ei bine”, ne-a răspuns Bruce, *trezirea* mea a venit Printr-un experiment științific în care am înțeles că ADN-ul, Pe care știința îl consideră sursa modelului uman, este influențat totalmente de către mediul ambiant exterior.

Aceasta înseamnă că viețile nu sunt predestinate de către coduri ale ADN-ului care nu pot fi modificate, întrucât ADN-ul însuși este controlat de mediul ambiant. Am dovedit științific că, dacă erau îndepărtați receptorii celulelor, în timp ce celula era încă vie din punct de vedere tehnic, ea era lipsită de toată activitatea viitoare.”

„Deci receptorii și capacitatea lor de a interacționa cu mediul ambiant influențează ADN-ul?”, am întrebat.

„Da”, mi-a răspuns el și apoi am intrat într-o discuție complexă despre proteinele celulare, Codurile ADN-ului și despre experimentele și revelațiile care i-au făcut pe mulți colegi de-ai săi să-l ostracizeze. Acum, Bruce conferențiază împreună cu practicienii medicinei alternative, iar în curând își va publica descoperirile despre ADN în termeni pe înțelesul tuturor.

„Prin urmare, experimentele tale științifice au descoperit că stabilirea unor influențe specifice interne și externe determină realitatea, mai curând decât Codurile genetice fixe?”, l-am întrebat pentru a clarifica punctul său de vedere.

„Exact”, ne-a răspuns el. „Această informație îi poate transforma pe oameni din conștiința victimei și le poate permite să-și controleze viețile și mediul ambiant. Oamenii care își dezvoltă astfel puterea, vor produce falimentul companiilor farmaceutice!”, a zâmbit el, știind că noi am înțeles ceea ce vroia să spună. Provocarea status quo-ului îl ridiculizează întotdeauna pe deschizătorul de drum.

„Aceasta pune în discuție percepția", a adăugat el.

„Și comunicarea cu noi înșine", i-am răspuns. „Cu toții știm că fiecare celulă a corpului este în permanență acordată la comunicarea noastră interioară și răspunde în consecință. Primul pas pentru a trăi cu succes prin Puterea DOW, ca în cazul alimentației pralice, este să credem că este posibil"-

„Exact", zise el. „Apoi mediul ambiant este determinat prin percepții și sistemele de credințe. Asta este vechea discuție despre paharul pe jumătate plin, sau pe jumătate gof „Așadar, ADN-ul uman este condus, de fapt, de către sistemele de credințe, care provin din percepția noastră asupra mediului din jur", am observat. „De asemenea, noi cunoaștem că sistemele de credință ne determină mediul intern, care este controlat de alegerea modului de viață, de hrana pe care alegem să o consumăm, de lucrul interior conștient cu energia, meditație, sau orice ne-ar permite să reacționăm permanent la stimulii externi din lume".

„Așa este!", a confirmat el.

A fost o întâlnire plăcută, deoarece îmi face plăcere să descopăr punțile dintre lumi pe care oamenii de știință iluminați le construiesc acum, recunoscând că toată lumea influențează deja pe toată lumea și alegând ca această influență să fie pozitivă. Acesta reprezintă un pas important înspre armonizarea lumii noastre. Indiferent dacă alegem sau nu această realitate, lumea se află în tranziție, iar Puterea DOW își atinge majoratul.

În anul 660 î.Ch., în Persia s-a întrupat un Maestru al Magiei. Considerat a fi o încarnare anterioară a lui Buddha, Zarathustra (Zoroastru la greci) a afirmat că întregul univers este un câmp de luptă între bine și rău. Zarathustra propovăduia că în momentul în care oamenii încurajează gândurile bune, adoptă legi drepte, aplică guvernarea nobilă, acționează într-o manieră sfântă și caută să realizeze sănătatea și nemurirea, atunci binele va triumfa ca Dumnezeu manifestat, Ahura Mazda.

Zarathustra privea trândăvia ca pe diavol, iar fiecare gând, cuvânt sau acțiune îi dădea viață înăuntrul nostru fie lui Ahura Mazda, fie Nemesis-ului său, Angra Mainyu - cunoscut și ca demonul minciunii - iar prin fiecare alegere ne putem alinia la oricare dintre ei. Se spune că cei trei înțelepți care l-au vizitat pe Iisus, la puțin timp după nașterea lui, ar fi fost preoți zoroastrieni sau magi.

Studiul intens al suferinței omenești, împreună cu Maeștrii Alchimiști, a durat peste doi ani, în 1994 și 1995, întrucât am lucrat cu oameni diagnosticați cu schizofrenie. Câteva dintre povestiri sunt dramatice și îmi doresc să fi putut afirma că am avut succes de fiecare dată.

În timp ce am învățat o rețetă pentru a lipi spărturile din câmpul unei persoane și să le exorcizez de spiritele separate de trup, un anumit caz m-a uimit prin lupta sa de a triumfa asupra răului. Oricine ar citi experiențele pe care le-a avut Elizabeth și viața ei va fi de acord, fără nici o îndoială, cu ideea lui Zarathustra că universul este un câmp pentru lupta între bine și rău, natura duală a vieții în trup.

Rupturile din câmpul auriu al persoanei se produc, în general, în urma unui stres puternic, sau a unei experiențe traumatizante cum ar fi violul sau incestul; sau din cauza folosirii drogurilor psihedelice, care dau experiențe intense -întrucât drogurile trezesc fie îngerii interiori ai persoanei, fie partea întunecată.

~

Elizabeth ;?ra o persoană foarte conștientă și citită și s-a luptat cu demonii săi interiori, de mulți ani. Intrând și ieșind din spitale, după crize de auto-mutilare și comportament anti-social, ea ajunsese în punctul în care își dorea o viață mai „normală", să nu mai fie dependentă de droguri, o relație stabilă și iubitoare, pentru ca, în cele din urmă, să aibă proprii ei copii. Elizabeth a continuat să-i respingă pe cei din jur prin comportamentul său inacceptabil, pe care simțea că îi este imposibil să-l controleze.

Ea se întrupase într-o familie care, în cadrul unui cult satanic, practica ritualul abuzului sexual asupra copiilor săi. De la vârsta de doi ani la treisprezece, a fost violată cu regularitate în ceremonii macabre, în timp ce era programată mental să rămână în acel ordin, atât în prezent, cât și în viitor.

O parte a programării ei avea să se activeze la sfârșitul mileniului. Detaliile sunt irelevante; este suficient să spunem că i-a trebuit toată puterea ca să părăsească cultul, să ignore dorința de a se întoarce și să se apuce conștient de deprogra-marea și reprogramarea sa, astfel încât să poată trăi o viață mai echilibrată.

De-a lungul anilor de abuzuri ea și-a dezvoltat personalități multiple, care erau proiectate să aibă grijă de supraviețuirea sa fizică, în special în momentele de abuz sexual, care făceau parte din copilăria ei normală.

A experimentat tot ceea ce ne-am putea imagina că ar fi practica unui cult satanic. Și-a dezvoltat personalitățile de copil înspăimântat, mamă protectoare, femeie luptător și femeie seducătoare. Stările sale variau de la a fi prietenoasă și blândă, până la agresivă și violentă, și întotdeauna se întorcea împotriva ei înșiși.

În cercetarea noastră, am descoperit că toți indivizii au în interior aceste aspecte. Ceea ce s-a întâmplat în Elizabeth a fost că diferitele personalități au devenit mai puternice și nu mai exista o personalitate gazdă care să păstreze controlul. Pentru majoritatea indivizilor, în timp ce avem diferite imagini și încurajăm diferite măști interioare să acționeze pentru noi potrivit situațiilor, există întotdeauna șinele conștient care determină un comportament adecvat. În cazul personalităților multiple și al schizofreniei, aceste personalități apar după dorința lor, adeseori trecând peste mintea conștientă a gazdei sau a personalității principale, fiind declanșate în situații înspăimântătoare sau tensionate. Maeștrii denumesc acest fenomen, *fragmentare*.

Această perioadă a fost foarte interesantă pentru mine din alt motiv. Pe măsură ce activitatea mea împreună cu Maeștrii Alchimiști înainta, aveam din ce în ce mai puțin timp pentru sesiuni de consiliere personale, care până în acel moment serviseră pentru două țeluri. Primul era, desigur, să fiu de ajutor celorlalți acolo unde puteam, iar al doilea, mi-a permis să devin mai acordată în momentul în care ascultam

și împărtășeam îndrumarea telepatică primită. În cele din urmă, le-am spus Maeștrilor Alchimiști: „Aduceți-i la mine doar pe cei care au nevoie cu adevărat de ajutorul meu specific. Lăsați-i pe ceilalți să-și găsească în altă parte persoanele care să aibă grijă de ei". Ceea ce m-a uimit ulterior a fost faptul că anul următor în care am continuat să-mi ofer ajutorul, toți cei care au venit erau diagnosticați medical ca schizofrenici, deși nu precizasem aceasta în anunțul inițial.

Subiectele se situau de la Elizabeth, la Rose, al cărei medic de familie o închisese și îi prescrisese medicamente, deoarece o diagnosticase că suferă de halucinații. În momentele grele îi apărea continuu Fecioara Măria, ceea ce el diagnosticase ca fiind sminteală. Faptul că ea era o vizionară naturală nici măcar nu părea să fie luat în seamă.

Elizabeth venise la mine sporadic mai multe luni, iar la majoritatea întâlnirilor am văzut o mască diferită. Pe măsură ce am început să le integrăm pe toate, frica a dispărut, iar protectoarea sa dominantă agresivă a început să se simtă amenințată. Integrarea însemna vindecare, ceea ce însemna literalmente pierderea controlului acestei personalități.

O reacție similară poate apărea când cineva începe să mediteze. În momentul în care începe să iasă la iveală puterea DOW, ego-ul său/mintea de maimuță se simte amenințat, deoarece a fost la conducere foarte mult timp și nu dorește ca DOW-ul să preia conducerea, deși știe că este mai bine.

Un om a cărui operă este admirată de numeroși metafizicieni este Cari Jung. Născut în 1875 în Elveția, Jung a avut inițial o legătură puternică cu Sigmund Freud. Mi-a plăcut cartea sa *Amintiri, vise și reflecții*, deoarece el vorbește pe larg despre diferitele aspecte ale Sinelui nostru. Fiind un psiholog și psihiatru elvețian, Jung a pus bazele psihologiei analitice și a dezvoltat concepte legate de personalitățile introvertite și extrovertite. Mai târziu, el a studiat ideile de arhetip și de subconștient colectiv și modul în care realitățile mai puternice domină întotdeauna Biocâmpul. Potrivit cercetărilor el a fost un copil singuratic, cu o imaginație activă, care a descoperit filozofia în adolescență și a citit foarte mult despre religie. Jung avea 31 de ani când a început să corespundă cu Freud, atunci în vârstă de 51 de ani și care îl considera pe Jung „omul viitorului". Cei doi au colaborat la diverse proiecte, până când Jung a evoluat, simțind că psihanaliza, așa cum o aplica Freud, nu se adresa adecvat complexității sistemului uman.

Știința pe care ne bazăm:

În Știința Biocâmpului, pentru a declanșa potențialul nostru omenesc este necesar să ne *de-* și re-programăm noi înșine, deoarece credințele noastre sunt programele de software care derulează filmul pe

care noi l-am denumit realitate, în acest fel, noi putem deschide porțile înspre alte aspecte ale ființei noastre și putem explora niveluri din interior despre care vorbesc numeroși Maeștri.

Potrivit Maeștrilor Alchimiști, din diferite motive este posibil ca deseori rugăciunea și programele să nu devină realitate. Adesea este lipsa noastră de credință în propria putere creativă și, de aceea îndoielile scad puterea programului, deoarece modificarea câmpului morfogenetic necesită convingere. Totodată, poate nu este momentul potrivit pentru ca dorințele noastre să se materializeze, sau lucrurile pentru care ne rugăm, sau pe care le programăm pur și simplu nu se află în tiparul nostru, astfel ele nu se pot manifesta. Această cunoaștere îi oferă metafizicianului o libertate uriașă, pentru că noi dorim să manifestăm doar ceea ce face Parte din Planul Paradisului.

În Știința Biocâmpului, voința Inteligenței Supreme este cea care ne-a dăruit viața și uneltele pentru a crea orice Putem visa și astfel am creat un spectru larg de experiențe, de la sublim la ridicol și de la cele mai civilizate până la cele i barbare.

Oamenii cer adesea să fie aliniați la Voința Divină, însă, noi suntem deja aliniați, pentru că Voința Divină este cea care ne-a programat să avem capacitatea de a co-crea tot ceea ce ne dorim în viață, fiind făcuți după chipul și asemănarea lui Dumnezeu și deținând puterea Sa nelimitată. Totuși, programarea noastră trebuie să fie mai specifică, întrucât Divinitatea rulează mai multe filme simultan. Personal, m-am programat să mă alinez la Planul Divin al Paradisului, deoarece Maeștrii Alchimiei Divine spun că omenirea este sortită să intre acum în această realitate, că tot ceea ce am făcut ne-a dăruit capacitatea de a co-crea în mod armonios.

Maeștrii Magiei mi-au arătat că suferința în viață apare din cauza percepțiilor și sistemelor noastre de credință, care ne controlează sănătatea și fericirea. Atunci când uităm de DOW, ne simțim separați, absorbiți în lumile binelui și răului, guvernate de propria noastră percepție. Buddha spunea că noi toți suferim până la un anumit grad și că suferința poate fi depășită.

Jung împărtășește că sufletul omenesc poate fi fragmentat, sau analizat în diferite personalități care sunt reprezentate istoric ca arhetipuri. În metafizică, ideea este de a lăsa DOW-ul să ne conducă viețile și să mențină ordinea și controlul interior, pentru că cei care au făcut acest lucru au descoperit atât beatitudinea, cât și echilibrul.

ZÂMBETELE DOW Sfântul Francisc și Sfânta Clara

*Seninătatea este balsamul naturii,
Sf. Francisc ne-a învățat să nu vătămăm,
căci totul se apropie de noi când suntem calmi.*

Nu putem spune niciodată că viața petrecută alături de Maeștrii Magiei este plictisitoare. Pe măsura dezvoltării Puterii DOW, se dezvoltă și natura noastră multidimensională, înțelepții se transformă în Cavaleri Cosmici și slujitorii în luptători galactici, în timp ce ne fragmentăm pentru a îndeplini numeroase roluri în lumea Maeștrilor Alchimiști. Timpul petrecut în natură ne alină cu cântecul său, reacor-dându-ne la Tao al vieții, care face ca totul să ne aparțină.

În momentul în care scriu aceste cuvinte, Merlin îmi spune: „Prezentul Tao ține felul în care ne folosim DOW-ul", și chicotim amândoi.

Lumea Develor este un loc minunat. Acolo există un râu al consistenței în care se naște viața, înflorește și se transformă din nou în locul din care provine. Ciclurile sale se repetă etern, ceea ce oferă observatorului un sentiment profund de confort și siguranță.

La puțin timp după ce îngerii ne-au dus la Camelot, am început să simt din nou Prezența Sfântului Francisc. Eram într-o comunicare sporadică cu Maestrul Kuthumi din 1996, de când mi-a dăruit umbrela M.A.P.S., spunându-mi că aceasta îi va ajuta pe oameni să-și găsească drumul. Prin

1998, alter ego-ul franciscan al lui Kuthumi a început să ernetă mesaje.

Sfântul Francisc din Assisi este o încântare absolută. El are o energie blândă și totuși puternică a regatului Devie care pulsează în jurul său. Este plin de compasiune, bunăvoință și acordat total la frecvența bătailor inimii planetei. Esența lui este cea de iubire, iar abandonarea lui profundă și angajamentul față de Divinitate reprezintă forța lui călăuzitoare.

Cel mai mult îl simt în grădina casei mele și îl pot percepe plimbându-se în fiecare zi, în timp ce ne îngrijim toate plantele. În liniștea naturii există atât de multă frumusețe care așteaptă să fie descoperită. Forme și culori și miresme izbucnesc dintr-un curent de energie care pare să zumzăie datorită activității. Eu am numit aceasta Dansul Devei.

Cu puțin timp în urmă am fost îndrumată să creez un cerc de zâne*, ca un spațiu deschis în grădina mea, care să-mi atragă atenția. În mintea mea am văzut roci de cristale, bușteni și plante vechi formând un inel de flori care era un spațiu al magiei pentru Deve.

Imediat ce am primit această viziune, DOW-ul meu a început să zâmbească.

Zâmbetele DOW eliberează cele mai incredibile senzații, care îndepărtează toată neîncrederea. Ele apar pe neașteptate, iar apoi te întreabă: „Ai înțeles?” Le ador.

La început, mi se umple inima cu un sentiment de bucurie, de perfecțiune, iar apoi mușchii pieptului încep să se contracte într-o undă care înaintează înspre gât și înspre bărbie. Aici, unda pune stăpânire asupra gurii mele, care se extinde instantaneu într-un zâmbet uriaș, care mă face să semăn cu o pisică de Cheshire**, până când nu mai pot să mă opresc. Doar zâmbesc și zâmbesc și zâmbesc.

Legăturile cu Maeștrii Magiei se intensifică zilnic, până când descoperi că, prin câteva respirații profunde, ești într-o stare modificată de conștiință - lumea lor. Aici timpul se oprește, vezi, simți și auzi pulsul din spatele întregii vieți și nu te mai poți opri din zâmbit. Totul îți apare ca fiind întreg și interconectat. Atunci când Grația Divină se revarsă, noi putem doar să privim cu venerație și uimire, în timp ce magia continuă într-un ritm sincronizat în fața ochilor noștri.

Atunci când am mers ultima oară în Italia, am știut că voi fi martoră și voi trăi experiența unui lucru profund. Cu ani de zile în urmă îmi amintisem de una dintre viețile mele petrecute la Florența și, astfel, mă așteptam la revelația obișnuită care are loc atunci când ne întoarcem în locurile care ne sunt dragi.

Totuși, la Florența am văzut doar un oraș energic, nimic mai mult. Casa în care am stat a declanșat câteva intuiții, însă nimic pe care îl puteam numi profetic și profund; acesta avea să vină câteva zile mai târziu.

Într-una din rarele zile libere, ne-am rezervat o călătorie la Assisi, la douăzeci de minute distanță de locul în care venisem să oficiem nunta unui prieten drag. Ei au ales să fie căsătoriți la apusul soarelui, pe un deal din apropierea orașului Assisi, iar ziua era cu adevărat splendidă. Timp de câteva ore ne-am aflat în prezența unei femei și a celor două fiice ale sale, care erau fascinate să ne asculte poveștile. Fiind plină de o cunoaștere intuitivă, fiica cea mică s-a așezat lângă mine și a început să-mi pună întrebări inteligente despre știința vieții - un alt suflet vârstnic într-un trup tânăr, care era destinat să-și amintească ceva.

Mai târziu, când ne plimbam prin piață, am început să simt atracția Catedralei, ca și cum eram pe punctul de a trece printr-o poartă dintre lumi. Sentimentul era foarte familiar și Știam că Maeștrii erau prezenți.

Cu fiecare pas înspre cripta în care era înmormântat Sfântul Francisc, sentimentul de deja vu începuse să se intensifice. Nu din cauza locului, ci a Prezenței. Am avut un sentiment de apartenență și dor și recunoaștere, izvorât din profunzimile ființei mele, iar lacrimile au început să se formeze și să-mi alunece ușor din ochi.

Peste tot în jurul meu turiștii se plimbau printre preoții franciscani care veneau zilnic să slujească și să îi asiste. Totuși, ei au dispărut din priveliștea mea, pentru că, pe măsură ce vălurile dintre lumi dispăreau, tot ceea ce puteam vedea era pe Sf. Francisc, înconjurat de preoți în robe simple, iar apoi am văzut-o pe Sf. Clara. În timp ce ochii mei fizici vedeau o realitate, ochii interiori vedeau alta.

Urmărind acest mic grup de ființe, am înțeles că Maeștrii Alchimiști s-au adunat înaintea mea să facă o afirmație -o afirmație despre viață, despre a fi în armonie, despre puterea compasiunii și iubirii. O afirmație despre acțiunea pură și a fi în integritate și a face ceea ce putem mai bine.

Am auzit de trei ori în ureche cuvintele: „Nu-ți uita promisiunea”.

„Promisiunea?”, am întrebat confuză. „Da, promisiunea ta”, mi-a răspuns Sf. Francisc, vocea sa slăbind în intensitate, pentru că începusem să ne îndepărtăm de biserică și erau încă multe de simțit.

Mesajul m-a tulburat, deoarece înțelesesem că am uitat ceva. Totuși, Prezența și cuvintele lui au fost suficiente pentru a mă îndemna să întreb, iar apoi să-mi amintesc.

Înainte de a fi sedus de lumina Christică, Sfântul Francisc a trăit viața din plin, puține lucruri scăpând atenției sale. A fost născut în mare bogăție și privilegii, a călătorit mult și a beneficiat de o educație bună. În timp ce mergeam prin sat, am simțit că doresc să fiu în capela Sf. Clara. Cu fiecare pas cu care mă apropiam de catedrala ei, ceva începea să se trezească în interiorul meu, ca și cum o altă ființă începea să strălucească prin mine.

Nu se cunosc multe despre Sf. Clara, doar că s-a născut într-o familie înstărită și nobilă din Assisi și, că la optspre-zece ani a plecat de-acasă pentru a se alătura Sfântului Francisc și ordinului său, pentru a respecta Evanghelia așa cum o trăia și o predica el. Cu ochii larg deschiși și inocenți, Clara era o adevărată mireasă a lui Christos, întrucât mintea ei era mistuită de iubirea pentru Iisus, iar în inima ei ardea lumina Sa. Clara a întors spatele tuturor formelor de confort, preferând în schimb să-și petreacă timpul cu acești preoți îndrăzneți, totuși umili. Acceptarea Clarei în grup era predestinată; totuși prețul gloriei cerești a lovit-o puternic, deoarece, deși zâmbea adeseori, de obicei urmau lacrimile din liniștea fiecărei nopți. Îi era dor de cei dragi, iar viața cu franciscanii era, adeseori, prea aspră.

Clara era prea puternică pentru vremea sa, depășind rolul tradițional al femeii - acela de soție și mamă, în serviciul soțului, pentru că era pasionată de mult mai mult. Zeci de mii de femei trăiesc astăzi după Regula Vieții scrisă de Sf. Clara în prima jumătate a secolului al XIII-lea. Adeseori fiind menționată ca întruparea feminină a idealului franciscan, se spune că ea și Sf. Francisc aveau o legătură foarte puternică, suficient de puternică pentru a rămâne împreună de-a lungul timpului, în repetatele întrupări. Filmul *Fratele Soare și Sora Lună* descrie legătura lor.

Una dintre cele mai puternice învățături ale Sf. Francisc, pe care am experimentat-o personal, este ceea ce am denumit Codul Onoarei. Acesta implică să respecti și să cinstești viața într-un mod plin de compasiune, similar cu principiul budist al „nevătămării”.

De când m-am întors acasă, Sf. Clara mă mai vizitează din când în când; totuși simt că a devenit o forță călăuzitoare pentru activitatea mea, în mod particular pentru întoarcerea la Codul Onoarei, care este un mod de a fi în care toată lumea câștigă: persoane, grupuri și întreaga viață de pe plantă -

câștigă-câștigă-câștigă. Acesta este un Cod al Maeștrilor Alchimiști, care ne inspiră să lăsăm de-o parte programele noastre personale și să lucrăm pentru binele tuturor. Mi-a plăcut mult să fiu cu Sfântul Francisc din Assisi în ultimii câțiva ani. Mi-a plăcut Prezența sa blândă, vindecătoare, instruirea intuitivă, înțelegerea sa profundă și conexiunea ființei cu întreaga viață. Îmi place sentimentul său de bucurie legat de creație. Îmi place cum zâmbește, înțelegându-mi uitarea de-a lungul timpului și de cât de rapid simt dorința de a-mi aminti totul încă o dată. Prezența lui este ca o privire tandră care învăluie și intensifică, producând un zâmbet pur al DOW-ului.

Îmi amintesc sentimentul de iubire și tristețe care s-a revărsat în mine când mă plimbam prin catedrala din Assisi. Cum cu fiecare pas mă simțeam atrasă magnetic înspre mormântul lui, în timp ce, simultan, simțeam o gamă largă de emoții care au început să mă inunde. Era ca și cum veneam acasă, ca o reîntâlnire, o reuniune a luptătorilor care se odihneau. Amintirea asprimii vieților noastre împreună m-a făcut să plâng, ca și amintirea sfidării care se dezlănțuise atunci când ne străduiam la maximum în fața tuturor adversităților.

La un moment dat, în Catedrală, lumile au fuzionat și am văzut ruinele bisericii, iar eu, împreună cu Sfântul Francisc, mergeam printre ele. Din nou, devenisem pe neașteptate un observator în timp. Îl urmăream pe Francisc cum mergea adâncit în rugăciune, concentrat pe făurirea Raiului Tatălui Ceresc.

M-am gândit la toate rolurile pe care am venit să le jucăm, la momentele liniștite dintre vieți, în care reușeam să rejucăm trecutul și să tragem concluzii. M-am gândit la toți cei înțelepți, toate acele minți și inimi geniale, ilustre, luminoase ale acelora atât de puri care au pășit și vor păși din nou pe Pământ. M-am gândit la talentele și intuiția lor și la modul în care cei cu inima și mintea înguste au deformat înțelepciunea, împlinindu-și, între timp, propriile dorințe.

Timpul petrecut în călătorii îmi oferă ocazia de a mă întâlni cu ceilalți oameni care lucrează cu Maeștrii Alchimiști. În momentele noastre de liniște, ne comparăm observațiile, obținem confirmări și înțelegeri mai profunde. Fiecare are de spus o poveste despre o perioadă petrecută alături de diferiți Maeștri, povești despre modul în care a fost îndrumat într-un anumit fel. Fără să fie destinați celebrității, ei își trăiesc viețile după un Cod simplu al Onoarei, un cod în care întreaga viață este considerată prețioasă.

Intr-o zi, în timp ce vizita capela în ruine a Sf. Damia-no, în afara orașului Assisi, Sf. Francisc a auzit crucifixul de deasupra altarului spunând:

„Francisc, mergi și repara-mi casa care, după cum poți vedea, este aproape în ruina”. El a interpretat ad litteram aceste cuvinte și a respins partea materială, preferând să fie sărac și să se îngrijească de cei mai puțin norocoși decât el. Și-a petrecut timpul cu un mic grup de călugări, reparând biserica sacră, prima dintre numeroasele pe care le vor reface.

Hotărât să urmeze învățăturile lui Christos, Sf. Francisc considera că întreaga natură reprezenta oglinda lui Dumnezeu și numea toate creaturile, frații și surorile sale. Mai presus de orice, acest bărbat era cunoscut pentru sentimentul său profund de frăție în numele lui Dumnezeu, întrucât „nu se considera pe sine prieten al lui Christos, dacă nu îi prețuia pe aceia pentru care Christos și-a dat viața”.

Poate instruirea pe care am primit-o de la Sf. Francisc în copilărie, sau pierderea mai multor oameni dragi, au făcut ca viața să fie atât de prețioasă și de dragă pentru mine, însă, una dintre cele mai puternice lecții de iubire necondiționată vine din lumea animalelor. Sf. Francisc m-a învățat cum să atrag păsările, cum să mă acoz la lumile acestora și să mă bucur de prezența lor. Într-o zi, în timp ce stăteam pe verandă, două păsărele sălbatice au fost magnetizate în câmpul meu. Așa cum făcea pisica mea, cu ani în urmă,

în timp ce stăteam în meditație, acestea păreau că doresc să se apropie și continuau să-mi zboare pe lângă față. În cele din urmă, una dintre ele s-a așezat pe umărul meu, iar cealaltă în poală.

Sentimentul de încredere și acceptare care se revărsa între noi era încântător. Adeseori folosesc modul în care păsările reacționează la prezența mea ca barometru pentru cât de acordată sunt la Maeștrii Alchimisti, deoarece știu că emisia de iubire este cea care le atrage atât de aproape. Iubirea este, de asemenea, frecvența predominantă a Radianței Divine.

În decembrie 1998, stăteam la fereastra unui hotel din Germania, privind o frumoasă pasăre neagră, așezată pe o creangă singuratică acoperită cu zăpadă, în vecinătatea unui lac înghețat. Părea foarte fericită, fluierând și cântând în lumina dimineții și am simțit imediat un val de iubire revăr-sându-se din inima mea înspre ea.

Simțindu-mi Prezența, a zburat peste câmp, până la pervazul geamului la care stăteam, deoarece și eu și pasărea dețineam câte un radar. Stătusem în acel loc suficient de mult pentru a o atrage și se uita la mine nedumerită, știind că era în siguranță pentru a se apropia. Astfel de momente sunt cele care m-au făcut să prețuiesc cu adevărat această existență în lumea formei.

Atunci când sunt acasă, obișnuiesc să mă așez pe verandă în fiecare dimineață pentru a medita în lumina răsăritului. Aici, păsările s-au obișnuit cu prezența mea și răspund de obicei la semnal, sau chiar își îmbăiază puii în fântâna din apropierea locului în care mă aflu.

Dacă ele știu că sunt acasă și sar peste acest ritual zilnic, zboară pe lângă fereastra biroului și, așezându-se pe o creangă, ciripesc tare, ca și cum ar spune: „Am venit să te luam, vino și joacă-te, stai în tăcere, trimite iubire din inima ta. Ne place, vino!”

Imediat ce ies din casă, ele se aliniază pe balustradă și îmi fac o serenadă cu un cântec blând, ca și cum mi-ar mulțumi pentru prezență.

Știința pe care ne bazăm:

Mesagerii acționează ca vase prin care strălucește Divinitatea, care magnetizează oamenii prin energia iubirii ce creează o adevărată dependență. Noi știm că baza oricărui lucru se întoarce la iubire, că iubirea este forța călăuzitoare. Noi știm că iubirea romantică și iubirea pe care o simțim pentru familie este o nuanță, un aspect minuscul a ceea ce ne oferă Divinitatea. Noi știm că iubirea nu poate fi cuantificată, sau intelectualizată, iar oamenii trebuie să și-o dorească și să fie deschiși pentru a o simți. Cei care se află în Prezența Sfinților și sunt sceptici, nu sunt conștienți de darurile pe care aceștia le pot aduce.

TĂcdto. „Atunci când un hoț de buzunare întâlnește un sfânt, nu vede decât buzunare”, este foarte potrivită.

Capacitatea de a traversa liniile timpului și de a lua legătura cu oamenii cu care am avut ceva de împărtășit în alte vieți provine dintr-o deschidere a câmpului nostru, care a fost programat și acordat specific pentru a fi receptiv.

Cu toate acestea, nu pot vedea când și cum aleg Cei Sfinți să mă onoreze cu Prezența lor, întrucât toate experiențele avute cu ei au avut loc atunci când m-am așteptat cel mai puțin.

RESPONSABILITATEA DIVINA Babaji

*A dărui fără gândul la recompensă
îndepărtează lovitura tăioasă a karmei,
căci acțiunea perfectă este o cupă care nu se varsă.*

Amsterdam, Olanda 2001. Aici reflectăm și discutăm ultimele revelații. Cinci luni petrecute pe drum, în hoteluri, taxiuri, avioane. Cinci luni fără solitudine, intimitate și tăcere. Cinci luni de ajustare și reflecție. Ne simțim bine când suntem susținuți, ca și cum particulele pierdute s-au unit. Urmărind desfășurarea Planului, ne aflăm și mai profund implicați în jocul Osiris și Isis. Este minunat să ne întoarcem în acest oraș, întrucât porțile de trecere interioare sunt mai ușor de accesat aici.

În timp ce stăteam la fereastra apartamentului nostru dintr-o mansardă a orașului Amsterdam, mă gândeam la re-trat-ul care avea să urmeze și la modul în care culturile vor fuziona. Mai târziu, am aflat că vor fi reprezentanți din douăzeci și două de țări. Fețele apăreau în fața ochilor mei ca luptători și muzicieni, gospodine și oameni de afaceri, ameste-cându-se, călăuziți de țel și pasiune. Timpul petrecut în călătorii ne oferă ocazia de a întâlni oameni interesanți.

În locul nostru de întâlnire din Australia, spre sfârșitul anului 2000, am întâlnit un tânăr din Germania care venise să se bucure de decor și de timpul petrecut cu prietena sa. În timp ce făceam baie în piscina luminată de lună, el vorbea

RESPONSABILITATEA DIVINA Babaji

*A dărui fără gândul la recompensă
îndepărtează lovitura tăioasă a karmei,
căci acțiunea perfectă este o cupă care nu se varsă.*

Amsterdam, Olanda 2001. Aici reflectăm și discutăm ultimele revelații. Cinci luni petrecute pe drum, în hoteluri, taxiuri, avioane. Cinci luni fără solitudine, intimitate și tăcere. Cinci luni de ajustare și reflecție. Ne simțim bine când suntem susținuți, ca și cum particulele pierdute s-au unit. Urmărind desfășurarea Planului, ne aflăm și mai profund implicați în jocul Osiris și Isis. Este minunat să ne întoarcem în acest oraș, întrucât porțile de trecere interioare sunt mai ușor de accesat aici.

În timp ce stăteam la fereastra apartamentului nostru dintr-o mansardă a orașului Amsterdam, mă gândeam la re-trat-ul care avea să urmeze și la modul în care culturile vor fuziona. Mai târziu, am aflat că vor fi reprezentanți din douăzeci și două de țări. Fețele apăreau în fața ochilor mei ca luptători și muzicieni,

gospodine și oameni de afaceri, ameste-cându-se, călăuziți de țel și pasiune. Timpul petrecut în călătorii ne oferă ocazia de a întâlni oameni interesați.

În locul nostru de întâlnire din Australia, spre sfârșitul anului 2000, am întâlnit un tânăr din Germania care venise să se bucure de decor și de timpul petrecut cu prietena sa. În timp ce făceam baie în piscina luminată de lună, el vorbea în iunie 2000 participam la un concert al solistei Nina Hagen, în Munchen, Germania. Prietenii reușiseră să cumpere bilete, astfel ne-am pregătit cu toții pentru o seară de magie și distracție. În timp ce îi ascultam muzica și undele vocii care se răspândeau prin sala de concert, am început să mă conectez de la DOW la DOW, pentru a-mi acorda DOW-ul cu darul Său de lumină la DOW-ul ei și la darul Său dat de sunetul magic.

Seara a continuat, energia s-a construit și, pe măsură ce vibrațiile deveneau din ce în ce mai înalte, am conștientizat un tunel de lumină care se extindea din chakra coroanei, simțeam Prezența lui Babaji, iar Maeștrii Alchimисти mă su-pra-luminau. Am simțit cum începeam să-mi părăsesc corpul și eram înconjurată complet de lumină pură. Totul părea să dispară în jurul meu și tot ceea ce puteam să simt era extazul iubirii. Intuitiv, am știut că dacă mă relaxez în acel moment îmi voi părăsi forma fizică și nu mă voi mai întoarce niciodată.

Soțul mrm ședea în dreapta mea și a început să-mi strângă mâna, simțind că se întâmpla ceva. Am avut o străfulgerare a viitorului și mi-am văzut forma curbată, auzind suspinele prietenilor care exclamau: „O Doamne, a murit!” Vedeam titlurile presei în fața mea: „Jasmuheen moare la concertul Ninei Hagen”. Totul a continuat prin flash-uri, ca într-o sincronizare comică și mi-am dat seama cât de puține lucruri înțelegem. Titlurile din presă nu vor suna niciodată „Jasmuheen se eliberează de forma ei și fuzionează cu lumina eternă, în pace, eternitate și beatitudine. Ha, ha, ce norocoasă este!”

Am înțeles că, deși misiunea mea era încheiată și că jocul „a trăi cu lumină” putea continua fără mine în viitor, dus mai departe de către alții, existau încă foarte multe lucruri care se puteau face și că oamenii care și-au dedicat viața pentru a sluji impecabil erau încă necesari. Am înțeles și că ar fi fost iresponsabil pentru mine să plec în asemenea circumstanțe, că Nina nu avea nevoie de o astfel de publicitate, că prietenii mei nu aveau nevoie de o dramă și că pot veni și pleca după dorință și într-un mod care este mult mai potrivit, așa cum o fac șamanii și lamașii tibetani. Și astfel, am ales să rămân.

După experiența de la concertul Ninei Hagen, din Munchen, am început să-mi reevaluez viața. Am înțeles că mai am încă de lucru și că aveam nevoie să mă conectez mai mult cu Pământul. Dacă era să rămân în corp și să nu mai fiu tentată să-l părăsesc din nou, atunci era necesar să devin mai densă și mai prezentă în lumea fizică. Reducând practica L.L.P., am început să mănânc puțin în week-end-uri și mi-am permis să fiu mai mult ancorată de energia celor din jurul meu.

După ce am trăit șapte ani cu mai puțin de trei sute de calorii pe zi, am descoperit că ritmul metabolismului meu a scăzut și nu mai dorea să se schimbe. Programele mele și exercițiile fizice regulate mi-au dezvoltat mușchii în perioada în care intram și ieșeam din starea bigu, care i-a eliberat pe mulți de necesitatea de a mânca.

Folosind programele „DOW Imagine Perfecta” și „DOW Greutate Perfecta, Acum”, starea mea de sănătate avea să sfideze curând toate ciudăteniile, deoarece chiar și supusă unui stres ridicat, cu călătorii permanente și fără alimentație din exterior, corpul meu devenea din ce în ce mai puternic. O examinare a bio-rezonanței făcută în India, în februarie 2001, a confirmat cât de puternic lucrau programele DOW. Relația dintre corp și DOW este un miracol care poate fi văzut, iar susținerea prin Puterea DOW creează un câmp mai puțin solid și mai complex. Nivelurile noastre de sensibilitate cresc enorm. Arta unei vieți pline de succes necesită un fel de conștiință a Biocâmpurilor, chiar dacă doar intuitivă.

Împărtășesc povestea experienței mele la concertul Ninei Hagen, deoarece aceasta m-a făcut să realizez câteva lucruri importante. În primul rând că am venit pe această planetă pentru a dărua și a primi și, în momentul în care ni s-a încheiat misiunea, dacă rezonanța noastră este cea potrivită, o bandă energetică de iubire imensă ne va învălui și ne va atrage în afara formelor noastre, seducându-ne cu Prezența sa, în timp ce noi fuzionăm din nou cu lumina.

Impactul pe care mesagerii îl au asupra lumii depinde în totalitate de rolul lor destinat și de carisma lor - emanația dumnezească a sfinților și a oamenilor cu inima curată, care îi afectează pe toți cei care îi întâlnesc. Carisma este emisia unei energii care captivează, într-un anumit fel, inimile și imaginația oamenilor.

La scurt timp după experiența cu Babaji de la concertul Ninei, mi-a fost dată următoarea sarcină - un proiect de unsprezece ani pentru a ajuta la re-armonizarea lumii, astfel încât să poată fi atinse drepturile fundamentale ale omului, înainte de a putea să-i slujim impecabil pe ceilalți, trebuie să ne asigurăm că noi înșine suntem împliniți.

ALCHIMIA ÎNĂLȚĂRII Isis dezvăluită

*în căutarea iubirii adevărate,
cinci diamante sunt în profunzimea ființei mele,
iar Isis este Mama Divina*

Pentru Maeștrii Alchimiști, iubirea adevărată este atunci când un student, sau inițiat ține suficient de mult la el însuși pentru a se lăsa inspirat și pentru a-și contopi personalitatea cu DOW-ul, devenind astfel o ființă omenească întreagă și mai eficientă, o ființă plină de compasiune.

„Aceasta este experiența Iubirii Divine, care aduce iluminarea”, mi-a spus Merlin cândva. „Unirea conștiinței a su-fletului cu DOW-ul.”

Iluminarea este un cuvânt seducător. S-a vorbit despre ea, s-a scris, s-a comentat, iar pentru mulți nu are nici o semnificație, în timp ce pentru alții constituie un țel dorit. Termenul „iluminare” simbolizează o stare experimentată în timpul riturilor de inițiere, care implică moartea vechii persoane, o călătorie prin lumea spiritelor și o renaștere într-un nou nivel de conștiință. Această moarte poate fi propriu-zisă, sau simbolică. Numele Buddha înseamnă „cel iluminat”.

Maeștrii Magiei spun că a fi iluminat înseamnă pur și simplu a fi plin de Lumina Divină și că toate ființele sunt menținute în viață de către DOW, astfel toate sunt iluminate natural, însă au uitat cum să se comporte ca și cum ar fi așa.

Ei spun că dacă acceptăm că DOW-ul este esența pură și iluminată a Divinității și, dacă ne

comportăm impecabil, "Șa cum ne imaginăm că s-ar comporta o persoană „iluminată", atunci Universul observă acest lucru și ne zice: „Ia uite,

încă o persoană care se crede iluminată; atunci sa o facem sa fie așa!", întrucât noi atragem lucrurile asupra cărora ne concentrăm. Desigur, trebuie să avem un mod de viață care să ne mențină în starea de conștientă în care să recunoaștem natura luminoasă a tot ceea ce este în jurul nostru. A ne „comporta ca și cum" nu înseamnă iluminarea „ego-ului"; este doar recunoașterea a ceea ce este adormit în interiorul nostru, al tuturor.

Trei lucruri spuse de Iisus mi s-au întipărit în minte încă de când eram copil. În primul rând, trebuie să cerem pentru a primi, în al doilea rând, că Dumnezeu este atotputernic, atotcunoscător și omniprezent, iar al treilea, că „Eu și Tatăl Una suntem".

Înțelepciunea străveche ne spune că există patru însușiri care demonstrează impecabilitatea și iluminarea - *lipsa dorințelor*, în care am lăsat de-o parte programele personale și căutăm doar să slujim cu smerenie; *discernământul*, fiind capacitatea de a discerne și de a avea încredere în cunoașterea noastră înnăscută (cel de-al șaptelea simț); *buna purtare*, și anume comportamentul impecabil și să facem ceea ce putem cel mai bine în fiecare moment și în fiecare situație, pentru binele tuturor și, în sfârșit, dar niciodată în ultimul rând - *iubirea*.

Una dintre cele mai plăcute însărcinări din activitatea mea împreună cu Maeștrii Alchimiști, în afara distracției pe care o aveam cu Merlin legată de redeșteptarea regatului Ca-melot, a fost reacordarea rețelei pe care o aveam împreună cu tovarășii mei de călătorie - cei angajați noului plan de joc. Ne întâlnim în fiecare an pentru a reuni Puterea DOW-urilor noastre și a ne acorda suficient pentru a accelera schimbarea globală.

Spre sfârșitul anului 1999, un grup de Tehnicienii ai Biocâmpului din doisprezece țări s-au reunit și au fost îndrumați să se concentreze pe Timorul de Est, deoarece începuse

un război care provoca o îngrijorare puternică. Generalul Wiranto refuza convorbirile pentru pace și erau omorâți mulți oameni. Nedorind să interfereze cu ceea ce probabil că era un joc karmic, grupul nostru i-a trimis generalului și celor apropiați lui un fascicul de iubire. Adăugând un mesaj telepatic de la DOW, am cerut să fie găsită Rezolvarea Perfectă și să înceteze crimele. Nu este obligatoriu ca loviturile de stat să fie însoțite de vărsare de sânge.

În ziua următoare, titlurile ziarelor anunțau că el a fost în sfârșit de acord să facă pace. S-a comunicat ulterior, prin intermediul Națiunilor Unite, că nu au avut niciodată o asemenea rezolvare pașnică și simplă. Tehnicienii Biocâmpului folosesc tot timpul Innernet-ul pentru a provoca schimbarea și, lucrând de la DOW la DOW, ei nu pot încălca liberul arbitru.

Exemplul de mai sus este doar unul simplu, unul din multe, iar povestiri ca aceasta abundă în cercurile celor ale căror vieți sunt împletite în Planul Paradisului.

După luni de zile petrecute în turnee, vocea mea își dorea să tacă, să se deconecteze de la jocul mesagerului și să se scufunde încă o dată în bogăția lumilor interioare. Îmi era sete, după mai mult timp petrecut în lumile Maeștrilor Alchimiști, unde Biocâmpul este stabil, plăcut și ajută refacerea.

Sosind în camera noastră de hotel, am creat un spațiu sacru, rafinând locul cu muzică străveche și arome pentru a acorda câmpurile. După un duș lung, fierbinte, tonic, ne-am așezat în liniște și ne-am acordat așa cum fac șamanii. „Respira” mi-a amintit o voce interioară. „Amintește-ți, schimbarea începe cu respirația, valurile dispar odată cu respirației.” Sentimente familiare ale unei iubiri extrem de profunde au început să se infiltreze în câmpul meu, în timp ce lumile începeau să fuzioneze, iar porțile de trecere au fost deschise ău o putere care m-a uluit.

Pe măsură ce plonjam mai adânc în meditație, am simțit că pășesc într-un ascensor cosmic, care era dirijat prin

imagini, ca un spectacol, făcându-mă brusc să fiu atentă. La fiecare etaj pe care îl urcam suna un clopoțel, iar numărul 100 plutea în cifre roșii și roz în jurul câmpului meu. Simultan, m-a înconjurat un sentiment de iubire și înțelepciune imensă și s-a revărsat prin mine, în timp ce îmi păstram calmul mental și incantam „compatibilitate DOW” de trei ori. Indiferent ce se întâmpla energetic, nu aveam puterea să opresc, totuși, cel puțin puteam să direcționez.

Secunde treceau și puterile care mă înconjurau s-au asigurat că înțelegeam importanța celor ce se întâmplau. Brațe cosmice au ieșit prin văluri și m-au înșfăcat, spunându-mi: „Este real, fii atentă! Ești centrată?” M-am simțit ca și cum eram convocată de o putere colosală și acum intrasem într-o mișcare în care puteam doar să mă relaxez și să las lucrurile să se desfășoare. Mă simțeam ca și cum aceasta dura la nesfârșit, pentru că ascensorul urca un etaj după altul, care, retrospectiv, pot doar presupune că erau dimensiuni.

Respirând profund, am continuat ascensiunea, simțind că nu am de ales, deoarece eram catapultată din corpul meu cu un asemenea impuls, încât tot ceea ce puteam să fac era să mă bucur de călătorie. Fiind convinsă că eram între prieteni, m-am relaxat și am lăsat viziunile și experiența să se desfășoare.

Pe neașteptate, ușile ascensorului s-au deschis, iar în timp ce ieșeam mi s-a spus: „Ai făcut alegerile potrivite, ai descoperit cheia, formula funcționează. Bine ai venit acasă, bine ai venit acasă, bine ai venit acasă!”, iar lumina unei Radianțe Divine extraordinare mi-a inundat toate celulele, permițând fiecărui atom al ființei mele să se simtă împlinit, cu o asemenea cunoaștere încât toate întrebările mele de-a lungul vremii au dispărut pur și simplu.

Pe măsură ce val după val, bucuria extatică, iubirea pură, beatitudinea și împlinirea perfectă m-au inundat, lumea mea interioară a fost scăldată în lumina curcubeului, într-o stare a ființei de samadhi, iar timpul s-a oprit.

Atunci când toți atomii ființei mele au primit doza din această Radianță Divină, m-am trezit în Prezența Zeiței Isis.

„Bine ai venit acasă”, a suspinat, cu o voce perfectă. „Te așteptam”.

O altă modificare interioară și am început să văd prin ochii ei lumile creației. Totul se pleca în fața noastră, dansa în jur și se mișca prin noi. Totul era viu, pulsând cu o conștiință, cu o frecvență care oscila în jurul meu și care mi-au tăiat respirația. Iar în Prezența Zeiței nu am putut decât să mă topesc.

Prin ochii Mamei Divine, am devenit observatorul, în timp ce ne întorceam la Unicul, Cel care expira întreaga creație. Și, împreună, am urmărit un râu al conștiinței care devenise atât de puternic, încât continua să se multiplice în permanență, schimbându-și forma printr-o secvență ritmică de culoare, mișcare și sunet.

În timp ce priveam, am înțeles că Voința Divină a pus în mișcare ceva atât de puternic, încât ajunsese să egaleze și să-și consume Creatorul, și totuși frecvența fundamentală era un ordin care dădea structura revărsării tuturor lucrurilor. În această Matrice precodificată nu exista haos, doar frecvențe care creșteau și scădeau. Era ca și cum puteam vedea Creația însăși cum era expirată.

În timp ce priveam, am încercat o întoarcere la punctul zero, ge Pământ, și am văzut cât de neînsemnată era viața acolo. În imaginea mai amplă, noi nu eram nici măcar cât un fir de praf. Am văzut problemele de pe planetă și cât de simplu ar putea fi rezolvate, cum s-ar elimina haosul pe Pământ. Așa cum îmi spusese adesea Șinele meu viitor, toate problemele actuale provin de la Biocâmpuri dezechilibrate.

Am văzut cum, cu Biocâmpurile reacordate, ne-am întoarce la jocul Universal, inteligent și conștient. Și am înțeles că totul era perfect și nimic nu trebuia să se schimbe, deoarece totul se va desfășura prin salturi în timp. Și am început să mă întreb care era scopul întregii desfășurări, întrucât ritmul părea fără sfârșit, totuși perfect și desăvârșit.

Cu acest gând, m-am trezit coborând, ca și cum fu sem absorbită înapoi printr-un tunel al timpului. Aici, culorile au devenit gri și murdare, în timp ce formele întunecate se înfășurau în jurul luminilor strălucitoare și se hrăneau cu ele ca și cum erau prăzi. Greutatea a devenit insuportabilă și, totuși, am rămas observatorul care știa că nu poate face nimic. Universul vorbea prin sufletul meu.

În timp ce formele întunecate se împleteau în jurul meu, am început să urcăm în spirală, printre culori strălucitoare înspre lumină, iar o voce mi-a spus:

„Mai întâi trebuie să vii acasă, iar apoi să îmi aduci pe cei pe care îi iubești”.

Pe măsură ce lumina cobora continuu pentru a pătrunde în materie, am văzut din ce în ce mai multe suflete care se înălțau, până când, în cele din urmă, întreg Pământul a fost înălțat. A fost extenuant să urmăresc totul, deoarece sufletele coborau și se înălțau, și erau născute în grupuri pentru a trece prin cicluri la diferite intervale de timp.

În final, am urmărit reuniunea dintre creație și Creatorul său, care pulsa cu o asemenea iubire și bucurie, încât, din-tr-o dată, totul a căpătat un sens - momentul amintirii, apoi recunoașterea, un moment de un milion de ori mai viu decât atunci când cei pierduți se regăsesc din nou. Și, în acel moment indescifrabil, viața și ritmul său, totul avea o semnificație.

La încheierea călătoriei în planurile interioare, am înțeles că tot ceea ce experimentasem și descoperisem în viața metafizică pălea în comparație cu lucrurile la care fusesem martoră din valurile creației, prin ochii Mamei Divine.

În lumea Ei, totul părea atât de vast și nesfârșit și perfect și era inutil chiar să încerci să descrii acest lucru prin cuvinte. Când viziunile au încetat, tot ceea ce puteam să aud răsunând prin spațiu și timp era întrebarea: „Ce îți dorești cu adevărat?”

M-am gândit la corpul meu în câmpul Pământului, șezând într-o cameră de hotel, corp care avea nevoie cu adevărat de odihnă. În acel moment, am înțeles că fiecare corp este

doar o celulă în trupul Unicului care creează și cât de glorios este să cunoști un Creator care se extinde prin noi de-a lungul timpului. Să cunoști că acela care este iubit coboară, este înfășurat de formă, că apoi se oglindește spre noi, pentru a vedea cât de deschiși suntem spre iubire.

Și în această călătorie fantastică, am văzut cum inteligența folosește iubirea pentru a crea și cum

creația se hrănește cu iubire primind și dăruind de-a lungul timpului. Am văzut că viața pe Pământ este un experiment minuscul într-un ocean al creației, prea vast pentru a fi înțeles și totuși cum fiecare mică ființă, fiecare individ este atât de iubit și are o influență asupra întregului.

În timp ce am fost martoră la transformarea DOW-ului fiecăruia, am văzut cum fiecare a fost creat cu toată puterea de a influența bioritmurile și cum vocea Unicului poate influența vocea tuturor. Și m-am întrebat.

Întrucât creația a devenit atât de vastă, încât noi universuri se nasc în permanență pentru ca ea să poată găsi o nouă scenă pe care să experimenteze, în ce moment - dacă există vreunul - se va opri procesul de creație? Și, ceva și mai important: ce dorim să creăm cu adevărat? Suntem aici cu toții, acum, în formă, cu minți pentru a gândi, inimi pentru a simți, vieți pentru a trăi, libertate pentru a ne bucura.

În întâlnirea mea cu Isis, realitățile erau dărâmate, apoi refăcute din nou, făcându-mă să înțeleg că există doar povești care pot fi spuse. Povești care ne fac să râdem, sau să plângem, sau să ne minunăm și să fim în venerație.

Și am știut că există o vreme pentru a observa, o vreme pentru a simți și o vreme în care ambele fuzionează din nou, în care dansăm prin viață ca niște plute pe suprafața oceanului infinit, atrase de fluxuri și forțe mult mai importante decât ar putea să viseze fiecare plută - dirijate, totuși, fără o anumită direcție, respirând și fiind respirate.

Aceasta a fost puterea întâlnirii noastre, care m-a lăsat săptămâni de zile fără cuvinte.

CROAZIERĂ SPRE PARADIS

*Forța divină pe care o emitem,
cu Grația Divină când medităm,
construiesc Paradisul, pe care îi creăm.*

Ba varia, Germania 2001. Sunt momente la drum în care mi se amintește cât de multă iubire există în lume - situații în care totul se sincronizează cu o asemenea Grație, încât inima mea cântă de bucurie. De-a lungul anilor, am avut privilegiul să lucrez cu câțiva oameni care emit atât de multă putere, încât toată lumea din jurul lor devine inspirată. În aceste spații, se deschid porți de trecere între lumi, aducând Prezența unor ființe imense de lumină care emană suficientă iubire pentru a ne satura toate dorințele.

Cuvintele nu pot descrie Prezența lor sau bucuria pe care ele o aduc, asemănătoare celei mai înalte prietenii în lume, în seara aceasta, pe când cântam împreună *A ve Măria*, am simțit din nou cum Prezența Măriei mă inundă. Îmi amintea de retreat-ul nostru din California de acum șapte luni, când am fost martoră la prezența Fecioarei Măria, care avea o înălțime de aproape douăzeci de metri și care a început ușor să îmbrățișeze întreg grupul nostru. Pe măsură ce deschideam prin cântecul nostru porțile de trecere interdi-mensionale, am văzut-o coborând în gloria sa deplină, fața sa strălucind de iubire -

acea iubire pură, necondiționată pe care doar un părinte o poate cunoaște.

Întotdeauna există un sentiment al familiei ce se dezvoltă între oamenii care se reunesc pentru a-și împărtăși cele mai pure vise și viziuni, facilitând ceea ce fiecare grup trebuie să prezinte lumii, ajutând, dacă era necesar, la păstrarea

spațiului pentru manifestarea noilor realități pe Pământ. A participa la toate acestea aduce o împlinire mai presus de visele noastre cele mai îndrăznețe.

Trebuie să rămânem nemișcați pentru a cunoaște Uni-mea, să fim suficient de smeriți pentru a-i auzi chemarea. Să ne minunăm de gloria creației și să fim martori la sentimentul și la profunzimea Sa. Să vedem prea mult și apoi să ne întoarcem pentru mai mult. Să ne suprasolicităm mințile și să accelerăm ritmul bățăilor inimilor noastre, să facem alegeri dificile, însă favorabile și să reprimem flacăra iubirii pe care credeam că am pierdut-o. Să împărtășim amurguri și poezii, sau să ciocnim paharele de șampanie la apus, așezați sus, pe o terasă cu vedere la mare, într-o țară care își iubește vinul. Să mergem prin grădinile Paradisului fără să ne mai fie sete, adică să fim îndestulați, într-un spațiu de mulțumire fără egal în ceea ce numim epoca noastră. Aceasta este calea Maeștrilor Alchimiei Divine - în care atât călătoria, cât și destinația reprezintă bucurie pură.

Obişnuiam să cred că viața la drum îmi va revela locuri exotice și spații și lumi în interiorul lumilor. Călătoria m-a ispitit cu o neliniște care mă ademenea să trăiesc în prezent. Știam că erau aventuri pe care trebuia să le am, însă doream să călătoresc cu un țel, nu doar să hoinăresc pe planetă. După ce Jeff a mai petrecut câțiva ani în mediul afacerilor, a intrat într-o semi-pensionare. Întrucât numărul invitațiilor a crescut, a apărut oportunitatea de a vorbi despre Puterea DOW în țări care aparțineau viselor mele. Alegând să petrecem mai mult timp împreună, el mi s-a alăturat în aceste călătorii.

Plimbările imaginare pe Champs Elysees au devenit curând obișnuite și reale, la fel și vizitarea Turnului Eiffel. Iernile din decembrie au adus temperaturi foarte scăzute, pe când mergeam cu automobilul prin Bavaria înzăpezită. Insulele Capri și Santorini ne-au revelat extazul primăverii. Aici am descoperit brizele mediteraneene care adiau blând -Și amurgurile magice deasupra mării.

Viața la drum este la fel de atrăgătoare ca Luna din Kashmir pe un cer înstelat de vară, totuși fiind solicitați de proiectele și activitatea noastră, curând a devenit un efort să privim lucrurile astfel.

În primul an al noului mileniu, am călătorit trei săptămâni cu automobilul peste tot prin Marea Britanie, o țară foarte puternică și care cândva a condus jumătate din lume. Din nefericire, era pentru noi sezonul paparazzi, iar excursia a fost scurtă; totuși nu voi uita niciodată după-amiaza în care am aterizat pe țărmul Irlandei. Simțeam că eram, în sfârșit, captivați de ceva real.

„Cred că e vorba de neamul zânelor”, i-am spus lui Jeff cu cel mai bun accent irlandez al meu. M-am acordat la câmpul lor și ajunseseam la aceeași vibrație.

„Ai o foaie de hârtie?”, l-am întrebat. „Cred că îmi dăruiesc o poezie”. Zece minute mai târziu se încheiase.

Mă plimbam cu Jeff, urmărind drumurile șerpuite, unde statuile Fecioarei Măria ne zâmbeau pe marginea drumului. Patru statui minunate de-a lungul a 65 de kilometri - mă simțeam ca în Rai atunci când lumina pulsa din fiecare dintre ele. Pe când călătoream prin districtul Cork, s-a lăsat noaptea și ne-am

cazat la un han în apropierea unui lac. Apa ce strălucea în lumina lunii părea să fie acoperită de o ceață magică, făcând-o să pară ca un decor ai unei lumi fantastice. După ce ne-am terminat treaba, am călătorit prin țară și am mers cu mașina fericiți înspre Dublin. Îmi plac oamenii din Irlanda și sunt sigură că ținutul lor este un ținut al Paradisului, întrucât astfel de zone nu sunt chiar atât de rare.

Oamenii pătimași au nevoie de rugăciuni puternice pentru a fi conduși prin viață, iar irlandezii nu constituie o excepție. Îmi plac locurile în care porțile dintre lumi sunt deschise, prin care se revarsă fluvii de iubire, căci sunt întotdeauna foarte seducătoare.

Turneul din februarie 2001 ne-a purtat pe coasta estică a Indiei, unde am văzut trupul lui Francisc Xavier, devotatul preot portughez. Așezat într-un sicriu de sticlă, arăta un pic cenușiu, deoarece carnea încă atârna ca o haină pe forma sa fără viață, veche de patru sute de ani. Catolicii l-au numit un „incoruptibil”, denumirea lor pentru cei care poartă atât de multă lumină interioară, încât moleculele le învâluie cu iubire oasele mult timp după moarte. Fără să fi fost îmbălsămați, capacitatea lor naturală de auto-conservare sfidează atât medicina, cât și știința.

În luna martie a aceluiași an, mă aflu între cercetători din lumea medicală și științifică, la o clinică apreciată din S.U.A. Fiind invitată să țin un discurs despre organizarea studiilor pilot asupra hrănirii prin DOW, am descoperit că proiectul grupului nostru era unul dintre cele două ce aveau să fie prezentate în fața Membrilor Consiliului, în acea zi.

Celălalt proiect era studiul a ceea ce budiștii denuceau Corpul Curcubeu. În timpul întâlnirii de după amiază, primul lama a vorbit despre practicile budiste și despre modul în care se formează acest corp, iar apoi un preot catolic a înaintat pen tru a le verifica descoperirile. Cercetătorii au povestit călătoria lor recentă în Tibet, în care au vizitat satele străvechi, unde mulți dintre ei au fost martori la dispariția trupurilor lamașilor. Se pare că ei alegeau la început să-și părăsească trupul prin meditație, apoi, de-a lungul a șapte zile, începeau procesul de chemare a moleculelor înspre ei, micșorându-și treptat corpul, până când tot ceea ce rămânea era puțin păr și unghiile. Lama spunea că acestea rămân, întrucât nu au ego.

Interesant este că dacă sunt atinși în timpul procesului de dematerializare, micșorarea încetează, lăsându-l pe lama «înălțat» în imposibilitatea de a-și încheia procesul de tele-portare. Fiind întrerupt, el lasă în urmă o versiune „mini”, perfectă din toate punctele de vedere - o ieșire civilizată și o intrare aproape perfectă într-o altă lume.

La sfârșitul mileniului mă gândeam cum să rămân acordată, deoarece călătoriile și conflictele cu presa începuseră să-și spună cuvântul. E mult mai ușor atunci când mă aflu în câmpurile casei mele și de aceea, când mă aflu aici, rareori mă aventurez afară, preferând să stau în solitudine și să lucrez. Timpul petrecut acasă înseamnă tăcere în fiecare zi pentru a accesa strategiile și planurile viitoare. Ambasada a vizitat numeroase țări diferite, iar eu am scris șaptesprezece cărți în șapte ani. Timpul petrecut cu familia, sau pentru a mă acorda pentru a putea rămâne conectată la vibrație a fost prețios, adăugând o altă aromă câmpurilor mele.

„Acordare zonală”, râdea Merlin adeseori, amintindu-mi cât de simplu poate fi. „Acordare zonală: spune cu voce tare, să ai intenția, să simți, să dorești, să fuzionezi cu ea, să fii. Aceasta îi va permite DOW-ului să te acordeze la Paradis”.

Alteori îl simțeam alături de mine și îmi șoptea: „Im-pecabilitate. Programarea este ușoară, a acțiunea impecabil este întotdeauna un adevărat test al măiestriei tale”. Într-un fel, acest lucru m-a

inspirat să continui. Se pare că ei apar întotdeauna exact atunci când este necesar, așa cum ar face prietenii.

Impecabilitatea însemna să fiu cât de bună puteam, iar de îndată ce îmi luam acest angajament, începea un joc nou. După cum spunea Merlin, reprogramarea era ușoară, însă trăirea schimbării însemna aplicarea cunoașterii și a învățaturii noastre în fiecare moment al zilei, trăirea adevărului nostru și declanșarea acțiunii potrivite.

Într-un final, am descoperit că depinde cu adevărat de mine dacă mă mulțumesc cu ce am și dacă am parte de distracție în viață. Și atunci, Merlin mi-a împărtășit formula sa preferată și mi-a spus: „Mulți oameni iau totul prea în serios. Comportă-te impecabil și apoi *relaxează-te și distrează-te*'.

Viața la drum cu Maeștrii Magiei nu este ușoară, nici să trăiești în două lumi, dar îmi place ideea pe care o prezintă că Iubirea Divină este suficient de puternică pentru a ne în-

fluența și transforma lumea, că Iubirea Divină poate să ne umple inimile și să ne mângâie sufletele în Auto-recunoaștere. Îmi place că această putere locuiește în interiorul nostru și, în cazul în care dorim să o cunoaștem, Ea însăși se va revela în toată gloria Sa încât toți cei care respiră să-i poată simți Prezența. Îmi place Prezența permanentă a Maeștrilor Magiei, aceste ființe de lumină cărora le place să se joace în câmpul nostru, cărora le pasă suficient de mult pentru a lucra cu noi și pentru a ne inspira să realizăm un viitor ideal. Oamenii au căutat sensul vieții cu mult înainte ca tehnologia să ne economisească timp. A dori să cunoaștem mai mult este programat în natura noastră. Totodată, în natura noastră este programat să obținem împlinirea, atunci când toate sistemele sunt acordate. Chiar dacă unii caută destine mărețe, Maeștrii Magiei spun întotdeauna că unul dintre cele mai profunde lucruri pe care le putem face este să ne deschidem inima și să proiectăm iubire înspre lume.

Din fericire, oamenii pot simți puterea iubirii, întrucât, fără ea, viața alături de Ei ar fi imposibilă. Conexiunea la Rețeaua Cosmică Nirvana și legătura cu Maeștrii Alchimiști mi-a permis să călătoresc cu bucurie prin viață, cu toate urcușurile și coborâșurile acestui drum, iar Prezența lor a adăugat câmpului meu un strat de care nu doresc să mă mai lipsesc, împreună cu această iubire, vine și un val de Grație, care ne permite să facem o croazieră înapoi înspre o stare de perfecțiune și paradis. Cu înfățișarea unei persoane căreia i s-a încredințat cel mai mare secret, tot ceea ce pot face este să zâmbesc.

Știința pe care ne bazăm:

Maeștrii Magiei spun că în lumea metafizică, raiul și iadul există chiar aici și acum - și că sunt doar stări ale percepției noastre. Pentru ei, desfășurarea relației cu personalitatea Noastră, care percepe și acceptă natura DOW-ului, este un miracol care trebuie explorat. Este un lucru pe care Sfinții l-au

încurajat de-a lungul timpului. Iar acum, ei se reunesc din nou, mari Maeștri ai înțelepciunii, inspirându-ne să îndrăznim să ne cunoaștem DOW-ul. Pentru Maeștrii Alchimiști și mesagerii lor, adevăratul miracol al vieții va fi recrearea colectivă a Raiului aici, pe Pământ.

Acțiunea Perfectă:

Instruiți-vă pentru a-l vedea pe Dumnezeu în toate, instruiți-vă pentru a avea doar gânduri pozitive și înălțătoare și pentru a vă concentra asupra realităților pozitive din viață. Aceasta poate să însemne să nu vă uitați la televizor sau să citiți ziare o perioadă, până când deveniți suficient de puternici pentru a

rămâne în zona pozitivului.

Dacă alegeți să vă deconectați de la știrile media pentru un timp, spuneți-i Universului să se asigure că veți fi informați prin alte surse în legătură cu informațiile importante pe care trebuie să le aflați.

TENTAȚII ȘI MATRIȚE ÎNTOARCEREA lui Osiris

!

*Rețeaua /nag/câ afert///tât//toarsa
i/e Os/r/s, Zeu/Soare////, raa'/azâ /u/f/re 6/â/rc/âpentru tot/*

Stockholm, Suedia 2001. Vara de-abia începuse, iar vremea bună a sosit odată cu noi. Jeff luase legătura cu Osiris prin intermediul Rețelei Cosmice Nirvana și primea transmisiuni și impresii despre acest Zeu. Transformarea lui era amuzantă, la fel cum fusese a mea, atunci când am învățat să mă obișnuiesc cu vibrația lui Isis.

Preluarea înțelepciunii arhetipurilor care se iubesc între ele nu pot decât să ne creeze bucurie.

Osiris era cunoscut în Egiptul antic ca Zeul agriculturii, el simbolizând puterea neobosită a plantelor. Fiind identificat ulterior cu aspectul nocturn al Soarelui, Osiris reprezenta continuitatea vieții și a morții și integrarea ego-ului. Fiind închis într-un cușor de către fratele și inamicii lui și lăsat să plutească de-a lungul Nilului, el a devenit o țintă a căutărilor, la fel ca și Sfântul Potir. În cele din urmă, trupul dezmembrat și mutilat al lui Osiris a fost readus la viață, atunci când Zeițele Isis și Nephthys au expirat asupra lui, demonstrând că această restaurare este faza finală a integrării care are loc când oamenii ating vârful evoluției lor.

Se spune că Isis ar fi obținut de la RA numele secret care o făcea să-i fie egală, iar puterea ei s-a răspândit peste tot în Univers, până când fiecare ființă vie avea o picătură din sângele ei. Legenda și miturile o prezintă ca pe păstrătoarea secretelor vieții, morții și învierii, cu puterea sa infinită sim-

bolizată de Ankh. Isis întruchipează principiul feminin, sursă magică a fertilității și transmutării.

În timpul celei de a doua întâlniri cu Isis, am ajuns să întrezăresc puterea întâlnirilor cosmice, deoarece mi-a fost revelată iubirea dintre Osiris și Isis.

După o scurtă călătorie la Stockholm, ne-am întors la Amsterdam pentru câteva zile de odihnă, deoarece îmi doream foarte mult să fiu din nou împreună cu Cei Sfinți. Întâlnirea mea cu Isis m-a lăsat complet fără cuvinte, cugetând la întrebarea legată de ce doream cu adevărat să fac cu viața mea - la ce bun îmi fusese inspirată crearea Paradisului când totul era deja cu desăvârșire perfect? Aflându-mă în camera mea micuță de hotel, mi-am reglat toate câmpurile pentru a crea o rezonanță perfectă care speram că provenea din Ziua Cehov*.

Dramaturgul rus Cehov este cunoscut pentru abordarea subiectelor profunde și semnificative. Experiența mea cu Isis m-a tulburat până în esența ființei mele, deoarece simțisem că văzusem prea mult, iar, pentru prima oară în mulți ani, totul părea lipsit de sens.

Așadar, am decis să am o zi Cehov.

Mi-am petrecut o zi în discuții serioase și foarte cinstite în legătură cu realitatea pe care o cream trăindu-mi viața ca un mesager al Maeștrilor Alchimisti. Evaluarea cinstită și comunicarea clară

reprezintă baza zilelor Cehov, în care este examinată viața, cu toate cusururile ei. Zilele Cehov sunt zilele „bifării”, în care ne privim viețile cu detașare și ne comparăm realitățile împreună cu cei pe care îi iubim.

Zilele „bifării” sunt de neprețuit pentru crearea noilor începuturi.

După câteva discuții intense și acordaje, eu și Jeff am început să ne înviorăm, alegând să preluăm în continuare arhetipurile care creează o legătură mai puternică între noi. Apropiindu-ne de finalul călătoriei, simțeam că merităm o medalie și, în timp ce meditam, Maeștrii Alchimисти au luat legătura cu noi și ne-au zis: „Vd puteți măsura succesul prin intermediul radianței relației voastre. Fiți conștienți de ceea ce purtați în profunzimea câmpurilor personale”.

Călătoriile ne-au dilatat, ne-au demontat oarecum, pentru ca ulterior să ne regrupăm și să ne contopim din nou. Cu trecerea timpului, amândoi am devenit ca prinși într-o plasă - fiind împreună douăzeci și patru de ore pe zi, trecând în viteză prin lume, tot timpul pe drum, trăind în spații mici - toate acestea ne-au unit foarte mult.

Timpul petrecut în tăcere însemna oprirea completă, încântarea întoarcerii în refugiul lumii interioare, o oază care mă reîmprospătează din nou. Cât de mult tânjim după unele lucruri atunci când acestea dispar, apreciind și cea mai fină nuanță a vieții!

În acest izvor interior de liniște, ne putem remonta din nou. În aceste spații există un amestec de inteligență și unde ale vieții atât de civilizate și rafinate, atât de iubitoare, care îți creează o stare atât de bună, încât a te afla în ele este o bucurie absolută. În aceste spații de liniște, eu mă așez și îmi folosesc respirația ca pe un covor magic ce poate găsi un val al Grației Divine.

„Cum pot să lucrez cu oamenii, atunci când nu mai am nimic de zis?”, mi-am întrebat DOW-ul, în timp ce stăteam, așteptând răbdătoare în tăcerea nopții. „Dacă totul este perfect și se revărsa natural prin ciclurile timpului, de ce să meri zic ceva? De ce să mai fac ceva? De fapt, DOW-ul fiecăruia conduce cu adevărat, iar separarea este doar o iluzie”.

Ușor, aflându-mă în starea de meditație, am început să simt din nou sentimentul viziunii cu Isis, în care Creatorul și creația erau față în față, bucuroși de reconectare, veseli da-

torită amintirii. Într-un fel, redescoperirea acestui sentiment a făcut ca toate călătoriile să fie prețioase, iar, în acest fel, viața mea avea din nou un țel și o semnificație.

„Slujim pentru ca putem. Nimic mai mult, sau mai puțin”, a declarat o voce interioară calmă, iar în locul cuvintelor mele, s-a așternut o înțelegere profundă că totul se află la locul perfect, că cei adormiți se vor trezi în final și vor trece la jocuri mai importante și că cei conștienți își vor reaminti să plutească pe valul Grației Divine.

În liniștea acestor spații lăuntrice, DOW-ul m-a purtat înapoi în timp. „Gândește-te la amintirile cele mai timpurii”, mi-a zis, în timp ce respiram iubire prin inimă și mă dizolvam în meditație. Așa am făcut.

„Și înainte de asta?” Respirând profund, m-am concentrat din nou și m-am observat în timp ce mă nășteam; ieșind dintr-un pânțec cald și întunecos, întâmpinată de lumini strălucitoare și de sunete. Apoi, imaginile au dispărut și mi-am simțit trupul dizolvându-se în molecule și spațiu. M-am văzut într-un peisaj universal, înconjurată de stele scânteietoare ... și am simțit o Prezență.

Prezența avea o mare putere, o claritate și un țel. Intenționa să intre în formă. Și, în acel moment, am

știut că această Prezență a venit să reveleze știința vieții.

În fața noastră plutea o Matriță, o rețea electromagnetică configurată ca un om idealizat; era o Matrice particularizată pentru cei pregătiți pentru Știința Biocâmpului. Așa cum avea să zică Merlin: „Ftenu ca un nou viitor sa apară, câmpuri puternice trebuie fixate și activate prin intenție”.

Și așa s-a făcut.

„Bio-corp în vârstă de douăzeci și cinci de ani”, a cerut DOW-ul meu și am observat, încă o dată, cum administratorul de sistem coordona cu ușurință corpul meu format dintr-un trilion de celule. Matrița era modelată prin Iubire, înțelepciune și Putere, furnizând cea mai pură fundație.

„Corp nou, început nou”, mi-a amintit DOW-ul.

„Un organism care se auto-susține?”, mi-a sugerat apoi întrebător, oferindu-mi o alegere.

„Desigur”, am răspuns absentă, întrucât urmăream atomii și moleculele cum începeau să se adune în jurul câmpului. Fiind distrată pentru moment, am înțeles că DOW-ul îmi dezvelea Matrița din interior, revelându-mi modul în care fusese formată la început - descendența Sa grațioasă în formă și materie.

Pășind în această nouă Matriță, am simțit rețeaua devenind vie în interior. Energia se răsucea în jurul corpului meu și înăuntrul formei fizice, în timp ce mușchii și stomacul începeau să vibreze propria lor frecvență. Picioarele au început să pulseze ca și cum ceva vital se retrezea înăuntrul lor.

În planurile interioare, m-am văzut aplecându-mă cu brațele Matriței întinse, începând să se miște prin eter pentru a aduna elementele necesare pentru a produce forma din materie. Fiecare element era chemat să servească, iar brațele mele păreau ca ramuri lungi de copac, dansând în bătaia vântului, în timp ce corpul meu părea să atragă totul în interior. O dată cu fiecare respirație, simțeam că mă extind, pe măsură ce erau revelate noi niveluri.

„Respira”, m-a instruit din nou DOW-ul.

Și astfel, am respirat în continuare și am văzut cum secretul auto-susținerii organismului era legat de echilibrul elementelor - modul precis în care pământul și aerul, focul și apa, fuzionau și se îmbinau.

„Și corpul emoțional?”, mi-am întrebat DOW-ul, în timp ce urmăream formarea structurii fizice.

„Depășește liniile timpului și scanează intuitiv fiecare viață; absoarbe în tine învățătura pe care ți-a oferit-o percepția emoțională. Deschide-te cel mai mult pentru compasiune, iubire și bunăvoință, blândețe și la cele mai pure calități ale vieții.”

Și așa am făcut.

Sentimentele care m-au inundat erau înălțătoare, ca și cum ar fi dispărut o greutate imensă. I-am spus corpului meu cât de mult îl iubeam și i-am mulțumit pentru că mă susținea atât de bine. Mi-am spălat lumea interioară cu iubire, val după val, până când toate celulele mele au răspuns cu bucurie, fremătând sub piele, iar eu am înțeles că puterea care conduce Matrița pentru a crea schimbarea perfectă era, întotdeauna, iubirea.

După ce forma s-a reunit și au fost configurate planurile emoționale, mi-am aliniat mintea la Mintea Inteligenței Supreme. Apoi, am urmărit Biocâmpul din interiorul meu, începând să emită o nouă rezonanță, una care provenea din-tr-o Matriță bine acordată.

În planurile interioare, am văzut cum DOW-ul extindea câmpul din jurul Matriței, învelindu-mă într-un nou Bio-Scut, oarecum mai rafinat. Era ca o rețea complexă asemănătoare pânzei de păianjen, formată din fire de lumină care o conectau la computerul cosmic. Energia se scurgea pentru a menține

Matrița puternică, îndepărtând toată zgura care se acumulase de-a lungul vieților, transformând tiparele discordante în unde armonioase.

„Lumea te cunoaște intuitiv prin Biocâmpul tău”, a afirmat mai demult Merlin. „Totul în viață este o reflectare a acestui câmp, în mod special forma ta fizică, ce este doar o reflectare a iubirii pe care o ai pentru tine, pentru ceilalți și pentru lume”.

Amintindu-mi aceasta, am trimis mai multă iubire prin trupul meu, mulțumindu-i din nou, apoi simțind că îmi răspunde cu o mie de furișuri. În final, i-am cerut DOW-ului să mi se reveleze, aici și acum, iar, în timp ce lumina a implodat și a explodat și a vibrat în interior, am început să-i incantez numele. Fiecare sunet și fiecare silabă trecea o forță în celulele mele, ca și cum ele ar fi întâmpinat un iubit de mult pierdut. Aceasta era formula pentru realinierea și rafinarea celulară, pentru re-întinerire, și nu doar pentru hrănire Prin încântarea permanentă a numelui DOW-ului, totul este magnetizat la frecvența Sa, pe măsură ce își revendică celulele noastre. Și cât de fericit este corpul și cum cântă de iubire pentru această revendicare! Acesta a fost darul pe care mi l-a făcut Isis, deoarece, în sfârșit mi s-a revelat din nou și mi-a făcut o invitație imposibil de refuzat.

Mi-au trebuit încă cinci luni și experiența planului interior de a fi în Prezența Radiantă a lui Christos, înainte să-mi pot reveni. În tot acest timp, mă simțeam ca o persoană care nu mai avea întrebări și care a văzut, deja, prea mult.

Știința pe care ne bazăm:

În știința Biocâmpului Dimensional, suntem înconjurați de un câmp de forță inteligent care este programat să se uite la noi și să ne spună: „Buna, Dumnezeu, ce pot face pentru Tine?”

Prin urmare, este obligatoriu să emitem semnale clare prin gândurile, cuvintele și acțiunile noastre - acest lucru presupune să ne facem timp pentru a hotărî ce vrem pentru noi înșine, pentru planeta și viitorul nostru. Toate acestea sunt discutate detaliat în seria *Biocâmpuri și Extaz* *.

EXTAZUL BRAZILIEI Christos

*Farmecul căii a fost înțeles,
slujirea adevărată nu necesită răsplată,
căci transcende interesele omenirii.*

Brisbane, Australia, august 2001. După cinci ani petrecuți alături de Maeștrii Alchimiști, am înțeles în sfârșit realitatea vieții de hotel, a modului în care zilele de călătorie, discuții și reuniuni au devenit viața mea. Am înțeles cât de mult îmi lipsea grădina mea și confortul unei case mai așezate, totuși, cel mai mult îmi lipsea abilitatea de a găsi cuvinte pentru a împărtăși binecuvântarea minunii absolute de care are parte mesagerul, care printr-un joc divin, reușește, pentru un timp, să devină un observator.

Mă simt bine.

Mă simt bine cu adevărat.

Am descoperit că trăiesc acele „dacă” care îmi plac atât de mult. Acestea sunt lucrurile pe care am dorit să le am, cum ar fi un mediu familiar pentru fiicele mele când erau tinere. E adevărat că

atunci multe lucruri au fost foarte dificile. Cea mai mare parte a părinților care își cresc singuri copiii renunță la luptă - pur și simplu, luăm pe rând fiecare zi și facem tot ce putem mai bine.

De asemenea, am dobândit mai multă forță și înțelepciune.

Este minunat să le am din nou acasă pe fetele mele, întrucât, după ani de zile petrecuți departe, Anjie s-a întors în sfârșit. Îmi place să fiu înconjurată de familie și să mă bucur de noi toți așa cum suntem. „Boemi, artiști, radicali, puterni-

ci, diferiți, iubitori, conștienți și uniți", sunt trăsăturile clanului nostru familial.

Măine plecăm pentru opt săptămâni pentru a ne delecta în extazul Braziliei, din nou la drum. Cele două luni petrecute acasă au fost un rai absolut! Mă simt fericită, în legătură cu tot ce mă înconjoară și mă încarcă. Încă am sentimentul unei persoane care a văzut prea multe și căreia nu i-a mai rămas nimic de zis - totuși, într-un fel, știu că totul este în regulă. Ceva important se clădea în interiorul meu și, fiind din nou în lume, puteam simți acest lucru în toată ființa mea. Chiar și în acest moment, nu mă pot gândi decât la întoarcerea la Rio!

11 septembrie 2001, Sao Paulo, Brazilia. După Rio de Janeiro, de abia ajunseseam în Sao Paulo când cineva ne-a telefonat să ne spună să urmărim știrile de dimineață. Am deschis televizorul, în timp ce al doilea avion intrase în cel de-al doilea turn de la World Trade Centre.

Timp de aproape un an am primit scrisori care înregistrau atrocitățile suferite de femei și copii sub ocupația tali-banilor, cu toții atât de neajutorați, victimizați și strigând după ajutor. Acum, fiind răniți pe terenul propriu, cei care au fost dintotdeauna apți să ajute sunt, în cele din urmă, motivați să înceapă.

„O sută de miliarde de dolari pot elimina cea mai mare parte a sdrăciei din lumea a treia", afirmă James Wolfesohn, Președintele Băncii Mondiale.

Mă gândesc că o reducere a cheltuielilor militare globale, plus surplusul bugetar al Americii pe anul trecut, ar putea direcționa o sumă suficientă pentru a crea o schimbare pozitivă și plină de compasiune. Oriunde mergem, oamenii pe care îi întâlnim și mass-media sunt de acord că violența și terorismul vor dispărea, atunci când nu va mai exista lipsă.

Îmi place energia Braziliei, deoarece este o binecuvântare să fii în compania unor oameni care simt cu adevărat. Am realizat o primă emisiune la televiziune, împreună cu un medic care spunea că trebuie ca oamenilor să li se amintească de puterea lui Dumnezeu și că realitatea vieții prin hrănirea cu lumină era un proces spiritual profund. Puteam să sar în sus și să-l sărut pentru intuiția sa. Toți cei de aici își amintesc unul altuia să aibă credință în puterea lui Dumnezeu - iar, aici, oamenii pot simți vibrația Iubirii Divine, la fel de natural ca respirația.

Am avut câteva reuniuni extraordinare la Rio de Janeiro și, ulterior, am stat ore întregi pe vârful Sugarloaf, în-călzindu-mă în lumina soarelui de după amiază, absorbind prana oceanului și contemplând statuia enormă a lui Christos - un dar minunat din Franța.

La Brasilia am fost întâmpinați de oficiali de la președinție și de primarul orașului, care a venit mai târziu la întâlnirea noastră pentru a-și lărgi sprijinul electoral. Porțile politicii se deschid și este uimitor să te simți acceptat - oamenii de aici răspund atât de bine la Radianța Divină și la mesajul nerostit pe care Ea îl emite.

Există o energie a blândeții în acest ținut, o ușurință a inimii care se simte la acești oameni. Până și orașele sunt „ușoare”, deși rata crimelor este ridicată, iar decalajul dintre bogați și săraci este în creștere. Violența și sărăcia par să meargă mână în mână, iar imaginea copiilor care trăiesc în cutii de carton, dedesubtul autostrăzilor și podurilor este suficientă pentru a mă face să plâng. Totuși, la fel ca și copiii din Nepal și India, ei par fericiți în timp ce se joacă. Este uimitor de cât de puțin avem nevoie pentru a distra un copil. Atât lui Jeff, cât și mie ne place acest loc în care Grația Divină, magia și sincronicitatea par să ne urmeze în fiecare zi, deschizându-ne porți și căi de trecere care niciodată nu am știut că existau. Mă simt copleșită de unele dintre experiențele noastre și continui să fiu fără cuvinte, deoarece călătoriile mele zilnice din planul interior devin tot mai profunde.

Pe 16 septembrie, la cinci zile după atacurile de la World Trade Centre și Pentagon, am fost ghidați intuitiv să petrecem o zi în meditație profundă. Acordând Biocâmpuri-le camerei de hotel în felul nostru obișnuit, i-am invitat pe Cei Sfinți să emită Radianța Divină peste fotografiile pe care le aveam cu ei pe perete. Timp de două ore, am stat întinși în pat, rugându-ne, incantând și respirând profund în ritmul DOW-ului, pentru a permite desfășurarea modificărilor din planul subtil interior.

În tăcere, o voce interioară îmi tot șoptea:

„Respira, respira, amintește-ți că secretul accesării porților de trecere se afla în respirație”. Și mi s-a reamintit de momentele din Amsterdam, petrecute alături de Isis.

Încet, văsurile au început să se rupă, iar lumina s-a modificat, aducând imagini ale orașelor de lumină din viitor, care pulsau în exterior culorile curcubeului pe un cer solar. Apoi, am văzut rețeaua cristalină din spatele culorilor și, în timp ce se deschideau porțile de trecere interdimensionale, am auzit vocea lui Christos, iar iubirea Sa m-a absorbit -orice altceva dispărând din perspectivă.

„Ei!”, mi-a zis o voce poruncitoare, surprinzându-mă în starea de atenție tăcută.

„Tu care ai fost crucificată, desigur că acum înțelegi”, mi-a spus Christosul cu o voce puternică, care reverbera cu iubire peste timp.

„Nu vom trimite pe altul”.

Cu aceste cuvinte a apărut o înțelegere profundă că acum e momentul pentru ca omenirea să-și revendice Puterea DOW din interior, iar această revendicare a Divinității noastre să fie astfel încât Radianța noastră Divină să lumineze și să transforme lumea în starea sa naturală de glorie reală, care a fost mult timp amânată. Iar, odată cu aceasta, a apărut un sentiment și o înțelegere că, la un alt nivel, la fel cum văzusem împreună cu Isis, totul se desfășoară perfect în timp.

Energia planului interior s-a modificat, iar eu am început să primesc o viziune. Cerurile s-au deschis, o lumină puternică m-a inundat și am văzut o ceremonie cosmică de binecuvântare a Papei. Sorbind scena, am observat cum numeroși îngeri și Sfinți erau reuniți în jurul acestuia, în timp ce a îngenunchat pentru rugăciunile sale de la Vatican. Am văzut felul în care Universul și-a extins iubirea, binecuvântările și mulțumirile asupra Papei, știind că el a dăruit ceea ce a putut mai bun în slujba lui Dumnezeu. M-am simțit onorată să urmăresc această ocazie și am simțit intuitiv că timpul petrecut de Papă printre noi pe Pământ nu va fi prea lung.

Am văzut, de asemenea, că indiferent de interpretarea noastră a textelor sfinte, ceea ce se observă în lumile interioare este iubirea care emană din inimile noastre. Aceasta est cea care atrage Radianța Divină asupra noastră, indiferent de dogma religioasă. Blândețea și compasiunea, intenția pură și

smerenia sunt chei puternice în lumea Paradisului.

Ceea ce mi-a fost împărtășit apoi a fost copleșitor - culori, forme, sunete și mișcare au fost infuzate prin mine, în timp ce mă simțeam conectată în rețeaua Christică, iar corpul meu s-a mișcat intuitiv, pentru a permite fiecare moaifi-care interioară.

„Cui îi aparține inima ta?”, m-a întrebat Christos, după ce se sfârșise viziunea binecuvântării Papei, iar lumina roz și aurie mi-a inundat câmpul.

În acel moment puteam spune doar: „Mamei Divine”, în timp ce inima mi s-a umplut cu cele mai pure sentimente de iubire pentru această Ființă Divină.

„Și dorești ca tu să fii vocea?”, am fost întrebată, viziunea cuvintelor capturându-mi ființa.

„Vocea?”, am întrebat, pe măsură ce iubirea lui Christos ardea din ce în ce mai profund peste tot în mine.

„O legătură, o voce”, răspunse Universul, ca și cum un milion de voci s-au reunit ca să rezoneze prin inima mea. „Întotdeauna este vorba despre crearea acestor punți de legătură”.

Punți de culoarea curcubeului și lumină mi-au inundat mintea, în timp ce am văzut lumile convergând - spiritul și materia, religia și știința, lucrurile „corecte” și „încorecte” -toate dansând ritmic prin câmpurile fără de sfârșit ale vieții și revărsându-se în noi câmpuri ce se nasc în permanență.

„Cel mai mare Maestru își întoarce și celalalt obraz”, îmi spune Christos, în timp ce văd o imagine a Statelor Unite ale Americii pregătindu-se pentru război, nerăbdătoare să răzbune pierderile recente de la 11 septembrie. Cu mii de morți, mesajul a fost bine primit, întrucât violența este prea aproape de casă.

.Viziunile idealiste nu garantează rezultate idealiste, pentru ca răzbunarea arde prea profund”, gândesc eu. Încă încerc să-mi imaginez America făcând ceea ce a cerut Christos; nici un cent pentru război, iar toți banii redirectionați, în schimb, pentru ajutor. Compasiune, recunoaștere, în loc de represalii.

Este prea mult să cerem aceasta și prea curând.

„Poate”, este răspunsul. „Totuși, a trimite ajutor este o alegere concludentă, care demonstrează adevărata md-iestrie!” mi-a reamintit Christos. „Acest lucru ar fi cel mai puternic act de bunăvoință - sa fie luate fondurile pentru război și, în schimb, set fie hrăniți cei flamanzi”.

În timp ce stăteam întinsă, adâncită în gânduri, sărbătorind vizitele și viziunile, Jeffrey, care era alături de mine, avea mintea plină de ororile războiului. Islamul, Ierusalimul, Palestina, terorismul, Afganistan, Pakistan, cu toate mașinile lor de război, zbârnâind continuu, menținând un masacru fără sens, cu puțină libertate câștigată. Din când în când cerea o pauză și deschidea ochii, întorcându-se spre mine să vadă dacă puteam vorbi.

„Liniște”, am spus în șoaptă, „Christos este cu mine ...”

După ce și-a închis ochii, viziunile sale au continuat, până când, în cele din urmă, Jeff a strigat prin Innernet:

„Cu siguranță putem trece dincolo de violență și pu-

tem găsi un mod de a trăi în pace! Chiar trebuie ca lucrurile să stea astfel?”

În sfârșit, o Prezență a început să se instaleze și asupra lui, o forță întunecată și puternică, o forță a furiei, totuși binevoitoare, cineva intrase să transmită un mesaj puternic.

Iar apoi, în liniștea minții lui, a început să vorbească Mahomed: „Hrânește-mi poporul! Hrdnește-mi poporul! Pentru ca lumea sa fie în pace, copiii noștri trebuie să fie hrăniți!"

Fiind uimiți de ceea ce am văzut, chiar și după câteva zile, tot ceea ce puteam face era să ne delectăm în radiația care a rămas alături de noi și să ne simțim binecuvântați.

Aș vrea să pot capta pe pânză ceea ce văd în planurile interioare, imaginile și străfulgerările efemere ale scenelor atât de complexe, de profunde și învelișurile și culorile uimitoare cu tipare complexe de formă sacră, care oferă materialul matematic al vieții. Este minunat să poți experimenta Radianța Divină a lui Isis și apoi să fii onorat cu Prezența lui Christos.

Să simți atât de mult încât să nu poți spune nimic, deoarece totul este înțeles și perfect în imagine și îți lasă un sentiment de detașare și dislocare de la grijile normale ale vieții.

În timp ce stăteam întinsă în tăcere în Prezența lui Christos, am înțeles că pentru a ne putea menține dorința de a continua viața, pentru a crea ceva semnificativ și prețios, aceasta se poate face doar atunci când înțelegem că totul se întoarce la iubire, că viața poate străluci cu adevărat și în sentimente, nu doar în gândire.

9 octombrie 2001, Sao Paolo: Cea de-a doua venire.

Ce se întâmplă cu cineva care nu mai are întrebări? Cu cineva care a văzut cu adevărat? Se retrage o astfel de persoană în pace extatică, sau părăsește planul Pământului? Aceasta era starea mea de conștientă în momentul în care mă

întindeam pentru a petrece încă o zi în contemplație tăcută, simțindu-mă neliniștită și urmărind din nou să trăiesc comuniunea Divină. Conectându-mă, am mulțumit oamenilor din Brazilia, deoarece iubirea pe care o au pentru Christos permite celor sensibili să descopere porțile planului interior larg deschise.

Au trecut trei ore în tăcere, în timp ce mă concentram asupra respirației, simțind fiecare modificare subtilă din câmpurile mele. Uneori, accesarea porților de trecere divine necesită o răbdare uriașă, totuși, atunci când porțile se deschid, te inundă cele mai plăcute și armonioase revelații. Aștept hotărâtă.

Perdelele din încăpere sunt date la o parte, iar lumina tăcută începe să se filtreze, abătându-mi privirea de la spectacolul luminii interioare, care acum a început blând să danseze în ochiul interior al minții mele. Îmi dublez din nou eforturile și concentrarea și, brusc, tot ce pot vedea sunt trei benzi de culoare strălucitoare, nuanțe perfecte de roz, auriu și albastru. Ele par să formeze un fundal adorabil pentru scenele care urmau să înceapă.

Văd statuia lui Christos care înfrumusețează muntele la Rio de Janeiro și parcă nu mai este din piatră. În schimb, cea mai glorioasă lumină de cel mai pur alb începe să radieze prin ea. În viziunea mea, ca și cum aș fi într-un elicopter, văd nuanțe de roz, auriu și albastru care emană ca niște fluxuri puternice, imprimându-se asupra împrejurimilor. Priveliștea este magnifică - văd cum statuia este o icoană vie, o stație de transmisie cosmică pentru Christos, care emite permanent iubire pură, binecuvântând întreaga Brazilie înainte de a-și întinde brațele sale puternice de iubire în jurul globului. Scena se schimbă și apare vidul, numai că este plin cu lumină și cu o Prezență copleșitoare. Christos s-a întors, în sfârșit.

Dintr-o mulțime de motive, nici măcar nu voi începe să descriu ce s-a întâmplat în această a cincea

întâlnire a noastră

din ultimii zece ani; este suficient să spun că instrucțiunile primite au devenit foarte clare.

„Înregistrează crearea Paradisului.”

„Cât timp va dura?”, am întrebat, iar Christos mi-a răspuns:

„Atunci când pacea va sosi cu adevărat, vei ști că lucrarea ta s-a încheiat”.

Prin această conexiune, mintea mi-a fost umplută cu cele mai divine și cerești viziuni și am întrebat:

„De unde vin toate acestea? Cine instruește atomii și moleculele să prindă formă și să danseze astfel în jurul meu?”

Iar Universul mi-a răspuns:

„Forma și dansul răspund la emisia de iubire”.

„Deci fiecare atom, fiecare moleculă este pre-codificată pentru a recunoaște înțelepciunea și iubirea divină și pentru a răspunde cu o asemenea grație și frumusețe?”, am întrebat.

„Ei răspund pentru a oglindi perfecțiunea înspre Ea însăși”.

Mintea mea s-a întors la întâlnirea cu Zeița Isis și la modul în care s-a înclinat în fața noastră ca semn al recunoașterii Gloriei și luminii sale.

Mă gândesc la soțul meu și, de asemenea, la dorința omenirii de a avea succes, iar Christos intră din nou pe recepție și îmi zice:

„Spune-i lui ca celor cu inima curată le sunt dăruite toate lumile. Fie ca aceste cuvinte să-l călăuzească”. Împreună cu mesajul au sosit unde de culoare violetă, înconjurate de nestemate prețioase.

„Și despre ce să vorbesc, mai exact?”, am întrebat, conștientă de ceea ce mi s-a cerut și dorind instrucțiuni mai clare.

.Vorbește despre cdlătoria ta prin lume, de câte ori te întâlnești cu cei care se afla în serviciu. Transmite impecabil Rețeta, iar, apoi, retrage-te în mod elegant”. Și cu aceste cuvinte am văzut o undă de lumină albă strălucitoare, o undă de Grație pură care m-a ridicat și m-a purtat de la o

poartă la alta, dintre care unele s-au deschis ca o floare de lotus și m-au primit înăuntru, în timp ce altele s-au deschis și au întrebat - și, nereușind să recunoască Radianța, au închis din nou porțile.

„Grația Divină va fi calea ta”, am auzit ca o confirmare a viziunii, iar Christos îmi spune: „Dacă nu vor putea recunoaște Radianța, atunci se prea poate că încă nu le-a venit vremea.”

Undeva, în fundal, a început să cânte un cor ceresc: „Lasă Radianța să vorbească, cdcî doar apoi Dumnezeu poate să strălucească.”

Și astfel, am înțeles că toate problemele au soluții și că era momentul să bat la porți.

„Timpul”, răspunde Universul, „este darul real pe care îl are fiecare ființă”.

Delectându-mă în extazul Braziliei, reconfirm că îl voi petrece mai înțelept.

Știința pe care ne bazăm:

Nu știu dacă Grația, norocul sau predestinarea sunt cele care determină ca noi să-i întâlnim în acest fel pe Cei Sfinți. Poate că este o combinație a tuturor acestor lucruri. Îmi place să cred că fiecare se poate acorda la canalul lor, ceea ce ar fi ca și cum am intra pe o șosea cosmică pe care călătoresc Cei Sfinți. Dacă luăm sau nu legătura este o altă chestiune, însă, cel puțin, suntem în zona lor.

Știu că ingredientul pentru a putea lua legătura și pentru a fi în câmpul Radianței Divine este inima

curată și iubitoare, iar puterea unei astfel de inimi este ceva ce nici o știință nu poate înțelege sau explica.

